

Kálmám Mária

2 1 6

ALTERRA

Kálmán Mária

216

- regény -

ALTERRA
Svájci-Magyar Kiadó Kft.

Budapest, 2007
© Kálmán Mária, 2007

Felelős kiadó: Jeszenszky Iván igazgató
Felelős szerkesztő: Batári Gábor
Fedélterv: Pintér László

**A fedőlapon Hieronymus Bosch *Édenkert* komp.-jának
„Élet kútja” című részlete látható**

ISBN 978-963-9324-93-0

I.

1989. július kilencedikén a Föld valamennyi lakója dühöngött. A legkülönbözőbb időkben néztek a talpuk alá, de valamennyien odanéztek. Ezen a napon több atomrobbantást jeleztek. A bolygó ezúttal másképp viselkedett, mint hasonló esetekben bármikor. Mintha borzongás futott volna át kérgén, repedéseket produkált, itt-ott árvizet, felhőszakadást, hegyomlást, vulkánkitörést jeleztek. És morgott, sóhajtozott valami. Az idegesebbekhez orvost kellett hívni: látomásaik voltak. Több agresszivitás történt, mint bármikor eddig. Több öngyilkosság, több hadüzenet, mint bármikor eddig. A politikusok rettegve gondoltak pitiségeik következményeire, s elhatározták, hogy legközelebb bevallják. A templomok zsúfolásig megteltek, sőt az utcákra tódultak a hívők. Az ételek hirtelen megromlottak, az állatok támadtak. De úgy egészében véve nem történt semmi.

1989. július kilencedikén a Csendes-óceán egyik lakatlannak hitt szigetén felségjel nélküli repülőgép landolt. Öten szálltak ki belőle, négy férfi és egy nő. Döbbsen néztek körül a kopár szigeten, melyen az életnek halvány jele sem volt. A kifutópályán álló gépet automata irányította, pontosabban irányították valahonnan távvezérléssel.

– Lépjenek a kőlapra – hallatszott valahonnan spanyolul.

– Mi van? – méltatlankodott Faiz – Miféle kőlapra?

– Azt mondta, hogy csak arabul beszél – fordult hozzá Don José Ramirez, aki méltóan rablólovag őseihez, ma is rablásból élt Mexikóban. A társaság legvadabb egzisztenciája 12 nyelven beszélt, de 120 országra terjedt ki tevékenysége. A többi csak idő kérdése volt, amikor az utcán felnyalábolták és elkábították. A repülőn tért magához, öt-hülyék vagyunk, összegezte, mikor kiszedte a többiekől, hogy ugyanúgy kerültek az utazótérbe.

– Csak arabul beszélek – ismételte bémészan Faiz –, de *tudom*, hogy valaki azt mondta, lépünk a kőlapra! Értik?

– Persze, és ezért ne izgassa magát – nyugtatta Nan-csüan nyájasan –, már tisztáztuk, hogy Ramirez úron kívül mindnyájan csak az anyanyelvünkön beszélünk.

– És ha Ön ezt kínaiul mondta, akkor én tudok kínaiul – nevetett Martin O'Hara, az ausztrál újságíró. – Rendkívüli állapot egy rendkívüli szigeten! Nyilván kiválóan ért minket kizárólagos német agyával, kedves Ingeborg?

– Itt van a kőlap – szólt a közben föl-alá sétáló nő, s a pszichológusokra jellemző nyugalommal rálépett. – Jöjjenek, egyebet úgysem tehetünk.

– Ebben én nem vagyok olyan biztos – vetette ellen Ramirez. – Itt van a gép. Fél óra alatt megmanipulálom.

– Tíz óra alatt egy karcot sem tudunk ejteni rajta – vigyorgott Martin. – Egyébként megválaszolatlanok az alábbi kérdések: honnan jövünk, hol vagyunk, s miért éppen mi?

– Lépjenek a kőlapra – hallatszott valahonnan immár ki tudja mely nyelven. A kis társaság tökéletesen értette egymást, a helyzetet annál kevésbé. Tíz órája azt sem tudták egymásról, hogy a másik létezik.

– Szóval én parancsokhoz szoktam – közölte Faiz –, felismerem. Azonkívül érdekel ez az egész.

– Én pedig éhes vagyok – állapította meg az ausztrál, és Faizzal együtt ráállt a kőlapra.

– Legyen – mondta Ramirez, s odaballagott.

A kínai óvatosan körbejárta társait, vigyázva, hogy véletlenül se kerüljön a kétszer kétméteres négyszögbe. Ha látott is valamit, nem mutatta, csak közéjük állt. Abban a pillanatban a kölap süllyedni kezdett.

Ahol megálltak, két fiatalember várta őket. De milyen két fiatalember! Bár alig léphették át harmincadik évüket, hajuk fehér volt, mint a hó. A szemük színét lehetetlen volt megállapítani, mert pillanatról pillanatra változott, ami elképesztően hatott. Mintha tengernyi lény kavargott volna a folyton változó szemekben.

– Artner – mutatkozott be az egyik.

– Ászok – rázta meg kezüket barátságosan a másik. – Siessenek, kérem. Egy óra pihenő, ami alatt esznek, fürdenek, átöltöznek. Aztán azonnal értekezlet.

– Itt valami tévedés... – kezdte Ramirez, de leintették.

– Nincs tévedés. Egy óra múlva jövünk.

– A nevük az ajtóra van írva – mosolygott Artner, s már ott sem voltak. Illetve nem lehetett tudni, mert közben hatalmas csarnokba értek, ahol a fehér hajúak százai siettek egy számukra ismeretlen cél felé. Valamennyien egyidősek voltak, egyforma tunikát viseltek, egyformán kiismerhetetlen pillantással néztek feléjük.

– Ha önök most ugyanazt látják, amit én, akkor ebből életem legnagyobb riportját fogom megírni – mondta O’Hara.

– Ha az a riport megjelenik, akkor majd juttassa el hozzám, hogy megértsem, mibe csöppentem – morogta az arab, és belépett a nevével jelzett ajtón.

– Nan-csüan – fordult a kínaihoz Ingeborg –, engem az foglalkoztat, hogy egyszer olvastam valahol valamit a fehér hajúakról. Emlékeznek rá? Olvasott erről valamelyikük? Tudtak erről Ázsiában?

– Ó, biztosíthatom, hogy nem tudom, miről beszél – mondta Nan-csüan, és a három férfi sietve eltűnt a pszichológusnő mellől.

Ingeborg Weizsäcker doktor racionális lénynek született, s még inkább azzá nevelték. Számos világelismerés birtokosaként nyugodtan tört előre valami abszolút érthetetlen felé. Családjuk távoli rokona, Carl Friedrich von Weizsäcker filozófus és fizikus különös erkölcsi törvényeket fogalmazott meg, amelyek örökre rabul ejtették Ingét. Azért lett pszichológus, mert tudta, hogy nagybátyja értetlenségre talál, egyedül marad, és ha ő nem lép a nyomába, akkor valami jóvátehetetlenül abbamarad. A filozófus egy futó alkalommal azt mondta, hogy fontos anyagot kíván rábízni. Erre a találkozóra indulva itt találta magát egy lakatlan szigeten, mely mégsem lakatlan. Emberek között, akikről nem volt meggyőződve, hogy emberek. És nem tudott szabadulni a gondolattól: mindez ott rejlik az agyában. Mégsem tudott emlékezni.

„Sebaj, le kell küzdenem a mindenáron-effektust. Ha nem akarok emlékezni, azonnal eszembe fog jutni minden” – biztatta magát félálomban. Esze ágában sem volt enni vagy fürdeni. Egy órára kikapcsolta az agyát, s üdítő álomba merült.

Faiz Huad Habasi, az egyiptomi hadsereg magas rangú tisztje a nyílt demokratizálódás érdekében puccsot készített elő az iszlám világban. Pokolba kívánta a fehér hajúakat, fejét legszívesebben falba verte volna. 32 helyen várták azt a parancsot, amit immár nem fog kiadni soha. Vagy legalábbis most. Ez itt a legnagyobb kérdés, vélekedett latolgatva, miközben látszólag harsányan énekelve zuhanyozott: likvidálja magát, vagy várjon? Sokkal súlyosabb feladata volt annál, hogy szabadon rendelkezék életével. A zuhany után laza

futással körbekocogta a szobát, mintha kondicionálná magát, de közben regisztrálta környezetét. Két perc alatt felmérte, hogy fogoly.

Nan-csüan csak félig mondott igazat Ingeborgnak. Mielőtt rálépett a négyszögre, gyakorlott szeme felmérte, hogy annak sarkai 36 fokosak észak-dél irányban. A csillagász pontosan tudta, hogy a kozmoszban némi baj van ezzel a 36 fokkal. 1962. február negyedikén viharos körülmények között zárult a hofeji konferencia, ahol a csillagászok világszövetsége nyilatkozatba akarta foglalni az új világévben várható kozmikus problémát. Ám Hofejben nem jött létre egység, még kevésbé egyetértés. A nyugatiak másképpen látták a várható eseményeket, mint a keletiek. Bombay, Singapore, Kyoto, Katmandu és Hofej titkos megállapodást kötöttek a 36 fokos dőlés következményeinek kutatására. El tudta képzelni, mit gondol róla az indiai, indonéziai, japán és tibeti tudós, akikkel ma, éppen ma, és nem véletlenül ma lett volna a találkozója. Nan-csüan lótuszülésbe ült, és megkezdte a fennálló helyzet meditatív elemzését.

Don José Ramirez evett, fűtyürészett, s meg volt róla győződve, hogy álmodik. Tekintettel arra, aki ő, adott magára, kézben tartott néhány filmgyárat, melyek tudományos-fantasztikus filmeket is gyártottak. De ilyet nem. Lekötötte az evés, de közben gyötörte az agyát: gyártottak-e valami agyrémet fehér hajúakról? Lehetséges-e, valamelyik terrorszervezet tréfája az egész, akik most azt lesik – mert arról meg volt győződve, hogy figyelik minden mozdulatát –, fél-e? Röhej. Ramirez sosem félt. Nem kellett megjátszania magát most sem. Szisztematikusan megevett mindent, amit az asztalán talált. Ezalatt elhatározta a bosszút, és játszani kezdett az eléje toluló képekkel. Ha Ingeborg Weizsäcker beléje lát, minden biztonnal sok minden másképpen történik az elkövetkezendőkben. De a pszichológusnő aludt, míg szomszédjában a Föld egyik legbetegebb elméje éberén működött.

Martin O'Hara első látásra beleszeretett a fehér hajúakba. Nem zárta magára szobája ajtaját, hanem nyitva hagyva figyelte a hatalmas csarnokot. A helyiség nyilvánvalóan csomópont szerepét tölthette be, mert állandó áramlás folyt a belőle nyíló vágatok között. A fehér hajúak jöttek, mentek egyikből a másikba, s Martin hamarosan meg tudta különböztetni őket. Rájött, hogy különös hajuk és szemük ellenére számtalan különbözőség található rajtuk. Vannak közöttük soványak, teltek, alacsonyak és magasak. Arcukra élő lelkipilág nyomta rá bélyegét, tehát nem kiborgok vagy androidok. A nők jóval kevesebben voltak, mint a férfiak, lassabban jártak, s egytől egyig rámosolyogtak az ausztrálra. Martin szerette volna eltakarni ír őseitől örökölt vörös üstökét, amit életében először érzett zavarónak. Pontosán egy óra múlva megjelent Ászok és Artner, azonnal megismerte őket.

Neki csak intettek, a többiek szobájába bekopogtak, s hamarosan együtt indultak az egyik folyosóra. Ennek végén ismét süllyedtek elég *tetemeset*. Egyformán bosszankodtak azon, hogy képtelenek felbecsülni akár a sebességet, akár a mélységet. Innen egyenesen egy terembe léptek, ahol hat fehér hajú tartózkodott. Középen egy nagyon-nagyon öreg ember, aki előtt Ászok és Artner mélyen meghajolt.

– Két óra múlva négy gép indul – mondta halkan az öregúr.

– Készen leszünk – bólintott Ászok.

– Köszönjük, Matatron – mondta Artner.

A két fiatalember távozott. A Matatron helyet mutatott, s a vendégek leültek az öt üres székbe. Ennél több nem is volt. A jelenlévők zárt kört képezve ültek egy kerek asztalnál, melyen nem volt semmi. Faiz remélni kezdett, hogy ő innen két óra múlva távozik, Nan-csüan és Don José szintén időpontokkal foglalkozott magában, csak Ingeborg és Martin értette meg: innen úgy kilépni, ahogy beléptek – nem fognak.

– Bocsánatot kell kérnem tőletek, barátaim – mondta szelíden az aggastyán –, mivel tudtok és engedélyetek nélkül megváltoztattam az életeteket. Ti nem azok vagytok, akiknek hiszitek magatokat.

– Hát nézze – mondta erre Don José –, ezen már aligha lehet változtatni. Majd csak elboldogulunk azokkal az énekkel, melyeknek hisszük magunkat. De ha két óra múlva nem velem száll föl innen az egyik repülőgépe, biztos lehet benne, hogy bármilyen éneket tartja számon magában, azzal fogom megölni.

– Értem, Don José Ramirez. Biztosítalak, hogy mind a 216-an elhagyjátok a szigetet két óra múlva, itt csak én maradok.

– 216-an? Miért pont 216-an? – jött izgalomba Nan-csüan. Ez a legtitkosabb szám a Földön, ez a Számok Száma, amit senki sem tudott megfejtani.

– Így igaz, Nan-csüan. Ez az a titok, amit még én sem tudtam megfejtani. Ám két óra múlva a bolygó két fokkal megdől, és ez a sziget elsüllyed. A szárazföldön iszonyú katasztrófák lesznek, ezért fél napig kell a levegőben maradnotok. Arra kérlek benneteket, ne kényszerítsetek egyetlen gépet sem előbbi leszállásra, mert az rátok nézve is végzetes lehet. És hallgassatok végig félbeszakítás nélkül, mert olyan törvény képviselője vagyok, amit nem én teremtettem, csupán kaptam.

„Ez az. – Ingeborg nem szólalt meg, de felismerte nagybátyja szavait. – Jön egy új generáció, a törvény képviselője, amit nem teremtettek hatalommal és erőszakkal, hanem csak kaptak, de ereje nagyobb minden eddigi törvényénél. Ezek az emberek ősen születnek a világra, ősök anyjuk méhében is.”

– Ön Alexander Delano, született 1901. július 9-én Los Angelesben *ősz* hajjal, s bekerült a Csodák Könyvébe! Uram, sosem hittem volna, hogy ez a badarság – valóság! – kiáltotta Martin O’Hara a felismeréstől teljesen kiborulva.

– Így igaz, fiam. Én vagyok Alexander Delano, akit számon tartanak egy csomó örült könyvben. Többek között az eltűntek könyvében is. Ugyanis az első világháborúban családom elpusztult, s én mérhetetlen vagyont örököelve Bombaybe települtem, ahol mesterek vártak és tanítottak hosszú éveken át. Segítségükkel találtam meg és vásároltam ezt a szigetet, kialakítva mai formájára, a következő ősz csecsemőknek. Azt hittem, nem kell sokáig várnom, de 1939-ig hozzám hasonló lény nem akadt. Akkor született öt ősz hajú, íme, akik itt ülnek mellettem: Nan-csüan, Don José Ramirez, Ingeborg Weizsäcker, Martin O’Hara és Faiz Huad Habasi – mutatta be sorra a mellette ülőket.

Faiz agyában kattant valami. Hogyan van ez? Hiszen ez a *saját* nevük. Ott állt az ajtón is. A pszichológusnő azonnal megértette. A szobák nem vendégszobák, hanem a mestereké!

– S kik vagyunk mi? – kérdezte csendesen.

– Majd én megmondom – vigyorgott Ramirez – öt marha vagyunk a vágóhídon. Lemészárol bennünket ez az elmebeteg, és a hasonmásaink elfoglalják a helyünket a világban.

– Ez nem a mi törvényünk – mondta csendesen Delano. – De a helyzet valóban bonyolult. Ugyanis én nem akartam fájdalmat okozni a szülőknek csecsemőik elvesztésével, s veletek pótoltam a helyet. Nan-csüan Vu-men néven jött a világra. Senkije sincs. Anyja ezzel a névvel az ajkán halt meg.

– S ennek jelentése: „Kapuja nincs”.

– Értem – mondta Nan-csüan, illetve Vu-men. – Miattam ne aggódjon.

– Köszönöm, fiam, hogy követ gördítettél le szívemről. Nem könnyű szembenéznetek azzal, hogy egyetlen élő rokonotok sincs. Azt hittem, erre a beszélgetésre sosem fog sor kerülni,

nekem semmi tervem sem volt veletek. Gondoltam: jót tettem, hiszen anyát, apát, családot kaptatok, ezzel csak nyertetek volna.

– Volna? – nézett rá Martin. – De hiszen nyertünk is. Ötven évet! Én is köszönöm, amit tett. A nevem?

– Thomas McCreesh. Valódi szüleid London bombázásakor pusztultak el.

– Ide figyeljen, ez nem jön össze – állt föl fenyegetően Ramirez. – De nem az én dolgom London bombázása. Ha nekem viszont kisüti, hogy indián vagyok valami megveszekedett rezervátumból, s az anyám elnevezett „Kék holdnak”...

– Szó sincs róla, barátom, nyugodj meg, őseid a konkvisztádorokig nyúlnak vissza. Szüleid nagyon vártak, de nagyon szerették egymást. Jobban mint téged, fiam. S mivel anyád belehalt a szülésbe, apád föbe lőtte magát. Neved Don Miquel Morella. Valaha családoté volt Spanyolország harmada.

– Nagyon helyes – húzta össze szemöldökét az újdonsült Morella. És a továbbiakban csendben maradt.

– Ellened vétettem a legnagyobbat – nézett Faizra az öregember. – Te örmény vagy, és keresztény...

– Nem! NEM! – kiáltott Faiz, s szemei szikrát szórtak.

– Neved Ali Amathmurty, ami anyád neve. Ott is halt meg a sziklák között, ahol világra hozott.

– Tudja maga mit csinált? – ordította a botcsinálta örmény. – Tudja, hogy most *elszabadította* a poklot?!

– Annyit tudok, hogy ötven évvel ezelőtt hibáztam – mondta egyre halkabban Delano. – A kapcsolat veletek jött létre.

– Miféle kapcsolat? – kérdezte Thomas McCreesh. – Hiszen éppen azon gondolkodom, hogy itt vagyunk öten ötvenévesen és egyedül. Egyikünk sem alapított családot, holott unokáink lehetnének.

– Lehetnének! – sóhajtotta Vu-men.

– Nem hiszem. Ti egész életetekben közvetítők voltatok, és ezt be kell fejeznetek. Leányom, te Ann Bronwell vagy, angol, és mint látom, nagyon okos. Olvasom a gondolataidat, te tudsz a kapcsolatról. Talán többet, mint én. Igen, ez a hiba becsúszott: hiába hoztam ide az ősz gyermekeket, azok nem véletlenül születtek oda, ahová születtek. Így ti akaratokon kívül belekeveredtetek a mi ügyünkbe, s elkezdtek veletek történni a dolgok.

– Nézze, én elhatároztam, hogy lenyelem a maga sztoriját – mordult föl Morella. – De azt ne akarja velem elhitetni, hogy ami velem történt, az nem az én szabad akaratom! Világos?

– Fogja be a száját! Világos? – szólt rá Ann Bronwell csak úgy oda sem nézve. Felállt, és hátulról átölelte az öregembert. – Siessen, Alexander, nincs sok ideje már.

Az öt fehér hajú szemében könny csillogott. Alexander Delano haldoklott, de maradék erejét összeszedve megpróbálta elmondani a végsőket.

– 1962-ben született a harmadik generáció... Összesen 206. Mi addigra felkészültünk... Tudjuk, hogy ötször kell vennünk a 36 fokot, az két derékszög... Még egyszer 36 fokot és akkor ott van a 216-os... De ez nincs megfejtve. Az utolsó öt ősz gyermek nem érkezett meg, vagy eltitkolták. Vegyétek át a helyüket, ezt akarja Matatron. Nagyon sodródik a Föld... a bolygó dőlése el fog jutni a 36 fokra... és akkor...

Alexander Delano elhallgatott. A tíz ember ott állt lehajtott fejjel, míg Artner és Ászok jelentette: indulásra készek.

A hangárban négy kecses rakéta-repülőgép várakozott. A fehér hajúak már befejezték a beszállást, s a tető lassan elmozdult, szabaddá téve az utat a starthoz. Ászok az északi géphez vezette a két nőt és két kínait. Artner a délihez az arabot és örményt. A nyugati gépbe Ászok is beszállt az ausztráliaiakkal. A két mexikói azonban meg sem moccant Artner sürgetésére.

– Keletre nem repülök – közölte lakonikusan Morella.

– Ember, értse meg, hogy nincs időnk! Öt perc múlva ez a sziget egyetlen pörgő acélfúróvá alakul, hogy a fenékben keletkezett hasadék vákuumába húzza az óceánt, különben az ár a szárazföldre zúdul, s itt a második vízözön!

– Ostobaság – morogta Morella, de ellenállása megszűnt, mikor a sziget megtelt zúgással, s enyhén rezegni kezdett.

Artner hihetetlen erővel felnyalábolta Morellát, és bedobta a gépbe. A fehér hajú Ramirez nyomban követte, és Artner utolsó pillanatban zárta le az ajtót. A négy hajtómű beindult egyetlen perc alatt. Negyven másodpercenként követve egymást a négy kecses gép elindult a világ négy tája felé.

– Hihetetlen! – lelkendezett Vu-men. – Szóval én vagyok Vumen, és te Nan-csüan, az első őszen született kínai. Fogalmam sincs, hogyan tovább ezután.

– Én is ezen töprengök – vallotta be Ann. – Hacsak nem marad minden a régiben.

– Eltaláltad, Ann. – mosolygott Ingeborg. – Mi leszünk ti, és nem ti lesztek mi.

A négy repülőgépen ugyanezt tisztázták, s szedték ízekre. Mikor Don José Ramirez megtudta, hogy az marad, aki volt, csak legyintett, s megvetően vállon veregette Don Miquel Morellát.

– Nézd, pajtás, én bevezetlek az én világomba, de tudnod kell, hogy ez a világ az alvilág. Kapiskálod, öcsi? Nem valami izolált bájvilág, holmi acélba öntött szigeten, ahol a jó ég tudja mit csináltak fél évszázadig. Ha nekem négy ilyen rakéta-repülőm lenne, melyben 54-en dekkolunk kényelmesen, akkor már én lennék a világ ura. Ehelyett te szorulsz rám, semmi gond, úgy veszem észre, bejön ez még nekem valahol. Egyet azonban közlök veled előre, nehogy a későbbiekben nyaggass vele – nem tudok semmiféle kapcsolatról a saját szervezett bandámon kívül. Tehát nincs sem égi jel, sem egy szikrányi UFO, sem kriptából visszajáró Drakula. Értve vagytok?

– Természetesen – mosolygott a fehér hajú Don. – Amit én keresek, az 52 sugárzó objektum, 179 izotóptemető, 88 méregtető, 19 vegyi fegyvert bevető háború lokalizálható talaja, s 1356 biofegyver-bevetés központja.

– Csekélység – biztatta Don José Ramirez –, meg fogjuk találni.

Faiz Huad Habasi ezalatt azt magyarázta Ali Amathmurtynak, hogy jelenleg minden állam politikai állam.

– Kezdetben a katoná államok kényszerrel, az egyházi államok ideológiával kényszerítették az embereket egymás szolgálatára. A politikai államok nagy esélye, hogy ez megszüntethető. Ez az én munkám.

– A Föld történelmét lineáris fejlődés helyett körvonalra állították. Minden ismétlődik. Át kell helyezni az eseményeket jelenszintről valóságsszintre – mondta Ali.

Ebben aztán tökéletesen egyetértettek, ahogy abban is: az iszlám ideális kiindulópont a fordulat megteremtéséhez.

– Jerevánban kell leszállnunk – közölte Ali.

Az újságíró t annyira megrázta mindaz, ami történt, hogy némán ült, míg társa elmagyarázta a jövőt. Mikor visszakapta nevét, visszatért a humora is.

– Anyám úgyis tudni fogja, hogy te vagy a fia. Furcsa dolog ez, Thomas! Mindent megkaptam az élettől, bejártam a világot, láttam mindent, és kicsit untam már. Mindenütt mocskok. Nem volnék képes megmagyarázni, miért láttam én különböző követségek, királyi rezidenciák és egyéb fenséges udvarok fényét piszkosnak a szüleimhez képest. Ők egyszerűen mások voltak. Anyám ősz volt, mióta az eszemet tudom. Apám hozzáöszült, és néha olyan furcsán néztek rám, mintha fogalmuk sem volna róla: ki a fene vagyok én. Fel kell készülnöd rá: megismernek. Le merném fogadni: ők tudták, hogy ősz gyermekük született!

– Delano megmondta volna – mosolygott Thomas.

Az ír nem méltányolta a Delanóba vetett bizalmat, figyelme elkalandozott ahhoz a két emberhez, akiket szüleinek vélt, de akik a mellette ülő embernek adtak életet. Egyre több részlet állt össze agyában, amit nem értett, de mindenáron tudni akart. Elsősorban azt, mivel foglalkozik McCreesh.

– Homatológus vagyok, a kozmikus történelem különböző fázisaiban lévő jelenségek jelentésének összehasonlítása a feladatom.

– Mondom, hogy meg fog ismerni – kiáltotta az ír –, kapaszkodj meg, testvér, de anyám is homatológus. Tagja a brit nagypáholyoknak. Meg egy sor más triplatitikos szervezetnek. És állandóan utazik.

– Szabadon mozog az időben? – érdeklődött Thomas.

– Azt nem tudom. Szerintem téged kerestek. Vagy titeket mind. És biztos vagyok benne, hogy nagyobb meglepetést okoz majd nektek ő, mint ti neki!

Nan-csüan itta Vu-men szavait az okkaziológiáról, amit legjobb tudomása szerint legfeljebb silány részletekben üznek asztrológusok, mágusok, spiritiszták. Vu-men azonban néhány mondatban összefoglalta azt, amit ők régen figyeltek Hofejben.

– 1962. február negyedikén, mikor a Föld átlépett a Vízöntő jegyébe, mozgása megváltozott. Egyrészt tengelye kilengett, s hosszú megfigyelés eredményeként tudtuk meghatározni a mai napot, mikor a kétfokos dőléstöbblet katasztrófásorozatot indít el. Delano elhárította a legnagyobbat, a vízözönt. De a bolygó most újra kileng, sokkal gyorsabban fog bekövetkezni az új tengelydőlés. Eközben helyünk is megváltozott a Kozmoszban. A Föld geológiailag a Bika órájában született, az élőlényfejlődés akkor indult meg, mikor a Kos jegyébe értünk. A Halak jegyében bekövetkezett a mutáció, mely máig vita tárgya: az ember megjelenése evolúció-e vagy kozmikus beavatkozás terméke? Minden transzcendentális jelenség a Halakhoz fűz minket, onnan sugárzik fény a Bermudákra, a vallások egytől egyig kapcsolatban vannak a halak értelmezésével. A Vízöntő jegyébe lépve a Föld lassú mozgása a kozmoszban sodródássá változott.

– Kiléptünk a Zodiákuszból, s a Végtelen feltételezett észak-dél vonalán a Vízöntő felé száguldunk. Katasztrófa!

– Vagy soha vissza nem térő okkázio – mosolygott Vu-men.

– Katasztrófa! – ismételte meg nyomatékosan Nan-csüan. – A mi méréseink szerint ugyanis 36 fokos dőléstengely felé löknek a kozmikus erők. Azaz felszínre kerül a Csendes-óceán egy része, és víz alá kerül Ázsián kívül az összes földrész.

– Ez volt a bolygó eredeti állapota – mondta halkan Vu-men. – Ha a többi földrész legendáira gondolunk, teljesen nyilvánvaló, igaz?

S a két csillagász hallgatásba burkolózott megérkezésükig.

– Sanghaj! – kiáltotta a kis kínai, mikor kitekintett a landolás után kinyíló ajtón. – Ingeborg, szavamra, ez Sanghaj!

– Nyugalom, barátom, miért ne lehetne ez Sanghaj? – kérdezte vissza a teljesen higgadt pszichológus. – Nyilván most landoltak Sydneyben, Mexikóban és Kairóban is. Isten önökkel!

– Viszontlátásra! – hajolt meg mélyen Nan-csüan. – Nagyon örülök, hogy megismerkedtünk.

– Részemről a szerencse – mulatott Inge az örök keleti nyájasság elmaradhatatlan szavainak ily késői érkezésén. Az viszont meglepte, hogy a rakéta-repülőn mindössze négyen maradtak. Ann Bronwell, ő és még két fiatal nő.

– Szóval Európának mindössze három nőt szántatok! – kacagott szívből, mikor újra felröpültek. – S most hová megyünk?

– Budapestre – válaszolta Ann Bronwell eltűnődve. – Ismered a várost?

Ingeborg megértette, hogy Ann Bronwell sosem lépte át semmilyen otthon küszöbét, nem ismer más valót, mint celláját. Kérdezgetni kezdte, és sejtelve beigazolódott, Ann tudása teljesen elméleti, kivéve szakmáját, az antropológiát. Szívesen beszélt arról, miként tanította őket Delano, és az általa hívott mesterek. Hogyan kerültek a szigetre az őszen születettek.

– Ám 1962-ben nemcsak a harmadik generáció jelent meg, hanem a likvidátorok is. Öten.

– Kik azok a likvidátorok? – hüledezett Ingeborg, aki eddig a pillanatig szent meggyőződéssel hitte azt, hogy a Földet valami kozmikus katasztrófa vagy természettudományos ártalom fenyegeti. Azt, hogy az emberiség magában hordja végzetét, eddig a pillanatig meg sem sejtette.

– Nem tudom, Ingeborg – mondta Ann –, de azért létezem, hogy megtudjam. A mi feladatunk nagyon nehéz.

– Úgy érted, hogy az ősz hajúaknál erősebb képességekkel rendelkezők is léteznek a Földön? De hiszen ti meg tudjátok nyitni az agy összes kódolt részét! Beleláltok, belenyúltok, átalakítjátok, ahogy tapasztaltam.

– Ha arra gondolsz, hogy ezután érteni fogsz minden nyelvet, ez csekélység, s majd tapasztalni fogod, hogy nem fogod beszélni azokat. Van néhány eszközünk, ez kétségtelen, mi is határtalannak képzeltük egy ideig, pontosan addig, míg a közösségi Energiát egységesnek tudtuk. Aztán az atom természetének feltárásával a Hét Nagy rájött, hogy a Világegyetem Szövetanyagának kettős arculata van: más a dolgok Belseje és Külseje. Az ember tudatának vizsgálatakor döbbenetesen ismerték fel, hogy az nem egyéb a Kozmosz összegyűrt, szerves lénybe sűrített spektrumánál. Mindaz feltárult előttük, mely a dolgok Külsejével foglalkozik és hatalmat nyertek fölötte. De a spektrum a Világ Szövetanyagának Belsejére nézve ellenállt minden megközelítésnek, és rejtve maradt lényege. Sőt, a kísérletek felingerelték vagy feltámasztották nyugvó állapotából a Szellemi Tökéletesség hozzáférhetetlen árnyalatait, s megjelentek a jó pszichikai centrálódásának ikertünetei. Négy a Nagyok közül ezt úgy nevezte, hogy kettéválasztották az életet és a szellemet. Ezzel az ént, az egyént megsemmisítették. Borzasztó tettükkel nem tudtak szembenézni, elpusztították magukat.

– Nem vagyok biztos magamban – mondta Ingeborg –, azt hiszen, nem értem. Hacsak nem a Bibliát mondod el valami korszerű genezissel a jóról és rosszról.

– Ennél sokkal többről van szó, és másképp kell megközelítenem. Most a szó felfüggesztve, megérkeztünk.

Ann Bronwell magángépe simán megkapta a leszállási engedélyt, s a két ifjú kísérő szinte rögtön felszívódott a tömegben. Ingeborg enyhe ámulattal figyelte, hogy Ann tökéletes

biztonsággal mozog a világban szállodafoglalástól vacsorarendelésig. Arra várt: a gyakorlatban Ann majd órá szorul, ám egyelőre ő szorult társnőjére, mivel egy fityingje se volt. Útlevelét teljesen érthetetlenül magánál találta, holott nem vette magához. Az antropológus csak annyit mondott: telefonáljon haza, és nyitasson devizasámlát, mert útjaik hamarosan elválnak.

Vacsora közben mintha George Kennant látta volna felállni az egyik asztaltól, s már éppen beszélni akart róla, mikor dr. Peter Berger lépve hozzájuk, kedvesen üdvözölve Inget, megkérte, mutassa be. Ann Bronwell meghívta az asztalukhoz, és a két orvos pillanatokon belül belemélyedt a kivándorlók elmeállapotának taglalásába. Ingeborg csak távolról ismerte az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának orvosi szaktanácsadóját, s meglepve tapasztalta szikrázó szellemességét.

– Tud róla, miért van itt Kennan? – kérdezte hirtelen.

– Kennan? – nézett rá Berger csodálkozva – Azt sem tudom, hogy itt van.

– Ha itt van a karmester, akkor itt van a zenekar is – mosolygott Ann Bronwell. – Nézz körül, kedvesem, bizonyára sok ismerős akad. A XX. században sokféle csapást szenvedhet egy kis nép, és sokféleképpen próbálhatja magát megmenteni. Vagy várj csak, inkább *én* nézek körül. Örültem a találkozásnak – nyújtotta kezét Bergernek, s már ott sem volt.

– Ki ez az Ann Bronwell? – kérdezte leplezetlen kíváncsisággal Berger. Ingeborgnak rengeteg mondanivalója támadt erről, s legjobban önmagát lepte meg, mikor azt bizonygatta, az ismeretségük teljesen felületes.

– Akkor most két felületes ismerőst rendkívül közel hozta egymáshoz – villantotta meg pompás fogsorát a férfi. – Ez így roppant érdekes, de nem erre van szüksége. Ha megengedi, ideintettem egy barátomat, aki Önökre várt.

Az asztalnál megállt valaki, akit Berger Datur Krisztián néven mutatott be, majd azonnal magukra hagyta őket. Mialatt még együtt tartózkodtak ott, Berger magyarul ezt mondta Krisztiánnak: „Delano halott, a transzmutánsok megérkeztek.” Ingének minden erejére szüksége volt, hogy a tányérján heverő vétlen lazacokra összpontosítson. Datur Krisztián ötvenes évein túl, de a hatvanon innen járó, feltűnően jóképű és még feltűnőbben jómódú ember benyomását keltette. Szőke haja fürtösen simult koponyájára, arcéle is merész római profil. Napsütött bőrén a tenger hagyta ott partjai sós levegőjén áttörő aranyát. Csak a szája szögletében ült két kemény vonal, ami gondterhelt benyomást keltett, de egyben megnyerőt is. Ingeborg megsejtette, hogy ez a férfi több titkot hordoz, mint amit ő valaha tudott vagy tudni fog. Idegein szokatlan belső nyugalom áradt el, vigyáznak rám, gondolta, olyan ez, mintha gyermekkoromban beteg lennék és anya forró kakaót hoz. Krisztián elmosolyodott kissé fanyarul, csak jobbra húzva ajkait.

– Ne kérdezze, ki vagyok és mivel foglalkozom. Tudnia kell, hogy személyesen ismertem Delanót, és segítettem neki néhány technikai kérdésben, melyek előállítása nélkül ma aligha ülhetnénk itt. Beszélje el: mi történt ma, Inge?

És Inge beszélni kezdett. Elmondott mindent, amit átélt, sőt azt is, amit nem értett a Világ Szövetanyagának Külsejéről meg Belsejéről. Végül már ingerült volt, hangja megélesedett, mint mindig, ha az érthetlennel találkozott.

– Miért ideges? – érdeklődött Krisztián enyhe gúnnyal. – Hol vannak világhírű idegei és elnyúlhatatlan nyugalma? Az én meglátásom szerint a dolgok jobban állnak, mint feltételeztem.

– Nem tudom mit feltételezett – szögezte le Inge. – Az előbb transzmutánsoknak nevezte Berger a fehér hajúakat. Ez az a fal, amelybe ütközöm, ami ingerel. Épp eleget foglalkoztam a

transzcendentálissal, s nem hiszem, hogy megtanulható. Most én kérdezem Öntől: miről van szó voltaképpen? Mit akar ez a 211 ember? Ha emberek egyáltalán!

– Efelől ne legyenek kétségei. Csakhogy míg mi egyszerűen mutánsok vagyunk, a fehér hajúak transzmutánsok, azaz képességet hordoznak a transzcendentális megértésére. Rég tudjuk – a Föld céllal keletkezett. Nem létrejött, hanem létrehozták. A vallás az ókorban sokat tudott erről, de a középkorban történt valami, ami miatt tilalmak ezreit állították elő a kapcsolatfelvételre. Mondhatnám, a középkortól ellenerők dolgoznak azon, hogy tisztába jöttünk kozmikus küldetésünkkel. A Kozmosz sokáig várt. Csak fél évezred után látták meg, hogy történelmünk nem a kívánt irányba tart. Néhány eltűnt egyed új névvel felbukkanva fehér hajúakat hozott létre. Az elnevezés pontatlan, mivel hajuk nem haj, semmilyen földi festékkel nem festhető anyag, eredete ismeretlen. Rendeltetése azonban ismert, állítólag Tibetben található írások őrzik. Eszerint a transzmutánsok ismerik a Kozmosz egyetemes célját, s elbitangolt bolygónkat visszavezetik a nagy galaktikai közösségbe. Ennyi az egész, Inge. A fehér hajúak nem veszélyesek, ők egyszerűen feladatot hajtanak végre.

– Ezt úgy mondja, mintha máshol lappangana a veszély, mintha más – vagy mások nem feladatot hajtanának végre, hanem gaztettet!

– Pontosan így van – bólintott Krisztián –, ezeket nevezte Ann Bronwell jobb híján likvidátoroknak, mivel nem tudunk pontosabb elnevezést adni ténykedésüknek. A három életben maradó Nagy tudatkioltóknak definiálta őket. Az amerikai kutatócsoport rejtőzködőknek, mivel bántja hiúságukat, hogy nem tudnak nyomukra bukkanni. Képzeld el Amerikát ebben a szituációban! A világ urainak érzik magukat, s közben van öt erőközpont, mely lépten-nyomon áthúzza számításaikat!

– De hát akkor mit keres vagy kit keres ez a 211 nem tudom minek nevezem őket – méltatlankodott Inge. – És minek jöttünk éppen ide?

– Először is 216-an vannak – mosolygott furcsa mosolyával a férfi –, csak ötöt nem ismerünk. Másodszor: ők pontosan tudják, mit keresnek, a mi alacsony szellemi színvonalunk az, ami miatt nem bírjuk őket eléggé követni. Harmadszor: az egyik Achilles-sarka világunknak itt van, tehát ezért jött ide Ann. Negyedszer: nevezze őket stratégiáknak. Ez az én elnevezésem a transzmutánsokra, s hízelgek magamnak azzal, hogy a legtalálóbbról. Figyelje meg: egyetlen pontatlan, lényegtelen vagy téves tettük sem lesz. Irigylem Inge, mivel ezt megfigyelheti!

– Mi az a Belső Lét? – kérdezte Inge tünődve.

– Fogalmam sincs – vágta rá nyomban Krisztián. – Valami olyasmi lehet, amit megsemmisítettek bennünk, holott döntő fontosságú lenne a létezése.

– Ki semmisítette meg? – faggatózott tovább Inge.

– Ha ezt tudnánk, akkor nem lenne szükség a stratégiákra – mondta Krisztián, és felállt. – Ne bízzon senkiben, Ingeborg – hajolt meg búcsúzóul –, még bennem sem. Furcsa álmaim vannak.

S mielőtt Ingeborg bármit mondhatott volna, gyors, rugalmas léptekkel távozott.

II.

– A demokrácia maga a szabadság! A demokrácia igazság! A demokrácia a történelem legtragikusabb áldozata, mert a történelem, tisztelt hallgatóim, a történelem ostoba. Mi a történelem? Háborúk egymás utáni dátuma. Évszámok felsorolása, mikor milliók tűnnek el nyomtalanul. Az anyaföld rejti őket, de már nem sokáig. A halottak visszatérnek és követelik a jogaikat! Előbb csak a jogaikat. De mit teszünk akkor, ha majd életet követelnek? Mit teszünk, testvéreim, ha visszakövetelik utódaiknak, ami jár nekik? Nemcsak bányák és bankok estek áldozatul az állami kisajátításoknak! Az állam kisajátította az életünket, és megölte apáinkat.

– Megölte apáinkat! – zúgta a tömeg.

– Az állam a legnagyobb veszély, testvéreim. Semmilyen más szervezet nem hozhat törvényeket! De ő igen! És kinek az érdekében hozzák ezeket a törvényeket? A tiédben, József? Nem, a tiédben soha! Józsefet eladták testvérei, mert irigyelték tisztaságát, fiatalságát és hitét. Töledek is irigylik, ezt ne feledjétek! Az állam megölte a hiteteket!

– Megölte a hitünket! – zúgta a tömeg.

– Nem ez a legnagyobb bűn, figyeljetek rám! Sosem az a legnagyobb bűn, amit elpusztítanak. A legnagyobb bűn, amit nem engednek létrehozni! A legnagyobb bűn, ami sosem születhet meg! A legnagyobb bűn az egyetemes emberi szeretet hiánya! A demokrácia alapja a ti lelketekben nyugszik. A demokrácia az egyház gyermeke lesz. Mi fogjuk létrehozni a demokráciát, akik sosem nyúltunk fegyverhez!

– Sosem nyúltunk fegyverhez! – zúgta a tömeg.

– Mivel spontán reakcióból ezt tudatossá kell tennünk, a mai napon eljött hozzánk Ő. Ő, akinek nincs neve, de mind meg fogjátok ismerni. Ő, aki megválaszolt minden kérdést a Földön, ne kérdezzétek hát, hanem hallgassátok. Amit nektek mond, attól béke költözik szívetekbe, és könny a szemetekbe. Meg fogjátok látni, hogy van másik világ. Meg fogjátok érteni, hogy mi jutunk el oda legelőbb. Bízatok, mert enélkül nincs élet, éljete, mert enélkül nincs megoldás. Íme, Ő!

– Íme, Ő! – zúgta a tömeg, miközben a szónok széthúzta a háta mögötti súlyos drapériát, s az tovább emelkedett lassan.

A falon a tenger hullámozott, békés hajnali fényben, amint éppen felkel a Nap. Az óriási napkorong közepén háromszög, amely hófehéren izzott, mint egy éppen felrobbanó hidrogénbomba. Ebben a fehér izzásban állt egy iszonyú öreg férfi. Olyan öreg volt, amelyet a jelenlévők soha elképzelni sem tudtak. Olyan rettenetesen és végérvényesen öreg volt, mint egy örök szimbólum. Olyan volt, hogy mindnyájan azt érezték, ez az ember mindig is volt és mindig is lesz, bár elképzelni sem bírták, ez miként lehetséges. Fején egyetlen szőrszál sem akadt, koponyájára úgy ráfeszült a bőr, hogy látni engedte a csontokat. Nem hiányzott mégsem a szemöldök, szempilla vagy szakáll, mert a szemüregekben villózó szénfekete szemek betöltötték az arcot, betöltötték a termet, betöltötték minden embert.

– Ez Ő! – suttogta Ann Bronwell Ingének. – Az EGYES.

– Miféle EGYES? – súgta vissza Inge.

– Később! Most figyelj! – intette Ann.

– A halált nem szabad megérteni – mondta mély zengő hangon az öregember. – A halált az ember hozta létre. Nincs más mondanivalóm, de ebben benne van minden. Az élet nem e világból való, a halál igen.

Ann Bronwell ekkor példátlan dolgot cselekedett. Felállt, és csengő hangon megkérdezte:

– Hol vagyunk tehát?

– Ó – zúgott föl a tömeg, s a szónok előreugrott, mintha testével akarná védeni az öregembert a tolakodótól. De annak szemében megvillant valami, valami, amitől Ingeborgnak hideg futott végig a gerincén. Csak egy villanás volt az egész, aztán az öregember egyet lépett előre, s bő köntöse, mely tetőtől talpig betakarta, együtt hullámozott a tengerrel. Szeme belekapcsolódott Ann Bronwell szemébe, s így szólt.

– A köztes létben vagyunk, kérdező.

– Mi a köztes lét lényege? – kérdezett tovább Ann.

– Legyőzhető benne az élet és legyőzhető benne a halál.

– Ó! – sóhajtott a tömeg, s a szónok intésére lehullt a súlyos, zöld bársonydrapéria. A nap, a tenger és a vénséges vén hindu eltűnt, mintha csak álmodták volna. A fiatal, energikus evangélista azonnal tőkét kovácsolt a közjátékból, s széttárta karját hallgatói felé.

– Testvéreim, menjetek, és találjátok meg egymást. Legyetek itt kétszer annyian egy hét múlva, tízszer annyian két hét múlva, s akkor még nem késő! Kiáltásotok velem: a demokrácia az egyház gyermeke lesz!

– A demokrácia az egyház gyermeke lesz! – zúgta a tömeg.

– Vale! – suttogta Ann ki tudja kinek, s gyors léptekkel sietett a kijáráthoz, mielőtt az irdatlan nép elindult volna. A szeánsz, amire magával vitte Ingeborgot, a budai barlangokban volt. Oly gyorsan és messzire vezette a pszichológusnőt, hogy kényelmesen végignézték, amint az emberek ezer és ezer gyertya mellett egymás közt suttogva távoznak.

Ingét a Quo Vadis jeleneteinek egyikére emlékeztette ez az éjszakai összejövétel, az őskeresztények hallgatták így Róma katakombáiban az apostolokat. Krisztiánra gondolt, aki szerint az ókor még tudta, amit a középkor már nem tudott. Ennél tovább azonban nem jutott, itt megállt az esze, vagy inkább átállt a férfi alakjának földidézésére, s azon kapta magát, hogy maga elé mosolyog, miközben autóban robognak szállójuk felé.

A portás izgatottan sietett eléjük.

– Sanghaj van a vonalban, kérem szépen, egynegyed órája nem engedik szétkapcsolni, nagyon kérem, siessenek, ez nemzetközi szálloda – ömlött belőle a szó.

– ...nemzetközi szálloda, ahol kevés a telefon – világos! – nevetett Ann, s megnyugtatólag ígérte, hogy rövid lesz.

– Halló, itt Ann Bronwell!

– Végre, végre! Itt Nan-csüan beszél. Vu-men eltűnt. Nagyon félek, hogy baja történt. Kereste őt Ottó Pilar, a Mount Everest expedíció ügyében. Ez a Himalája tibeti oldalán a K2-es csúcson 5300 méter magason felállított szuper-modern laboratórium magassághatás-vizsgálója. Az volt a terv, hogy mindketten odamegyünk, de Vu-men nem tért vissza. Mit tegyek, kérem?

– Térjen vissza Hofejbe, és várjon. Felkeresi a 92-es vagy 102-es. Csakis kettőjünkkel induljon el bárhová. Ért engem, Nan-csüan?

– Hallom, amit mond, egészen tisztán. De hogy értem-e...

A kis kínai hangja reménytelenül csengett, de hősiesen befejezte.

– Kérem, és meg kell mondanom, hogy beszéltem Ardito Desióval, ő az olasz konzullal, de senki sem ismeri Otto Pilart! Senki az egész olasz-kínai tudományos expedícióból!

– Vu-men a feladatát teljesíti. Ne féltse őt, csakis saját magát. Nan-csüan ne feledje, hogy Ön Vu-men! Térjen vissza Hofejbe, és csakis azt tegye, amit mondtam.

– Igen, értem. Megyek a csillagvizsgálómba. Nagyon örültem a beszélgetésnek!

Ann azonnal lecsapta a kagylót, de Inge, aki még kezében tartotta a társzagylót, több halk kattantást észlelt a vonalban. Hirtelen, szinte villámcsapásként rájött saját feladatára. Nem, szó sincs róla, hogy feleslegessé váltunk volna a stratégiák mellett, gondolta fanyarul. Lehet, hogy ők jobban ismerik a célt, de nem ismerik az emberek gonosz kis trükkjeit, aljas taktikáit. Lehet, hogy hatalmuk és ismeretanyaguk nagyobb, de gyakorlatiasságuk szinte nulla, mert naivak és ártatlanok. Lehet, hogy sokkal gyorsabbak, de csak abban, ami őket érdekli. Másról nem vesznek tudomást. Ki volt például ez az EGYESNEK nevezett aggastyán? S hányan kerültek oda olyanok, mint ők, akik korántsem hívők, hanem tájékozódók? Kit ismert föl az az öregember, mikor olyan furcsán villant a szeme? Elmulasztottam az első alkalmat, mikor hasznára lehettem volna a stratégiámnak – gondolta öngúnnal. Felidézte a látottakat, s szemét lezárva megpróbálta felidézni magában, hová nézett voltaképpen az a szempár a felkelő napból? De csak a fejeket látta, ahogy feszülten figyelnek, s az emlék azt sem árulta el, eléjük, mögéjük avagy rájuk tekintett Ő? Bár biztosan tudta, hogy döntő dolgot mulasztott el, másodszor nem akart ilyen hibát elkövetni, és figyelmeztette Annt, hogy lehallgatták a telefont. Erre Ann azt válaszolta, ennél sokkal nagyobb baj, hogy 400 millió év óta az 1989-es év a legmelegebb, s naponta 4 fokkal nem emelkedhet a hőmérséklet, mert ha mégis, úgy minden tervüket módosítani kell.

– Fel kell keresnünk Zsaklint – töprengett Ann, s elhatározását tett követte.

Zsaklin, akit az elsüllyesztett szigeten 22-esnek hívtak, egy egész lakást bérelt a TV székháztól nem messze eső bérház legfelső emeletén. S mivel aznap a névnapja volt, amolyan hebehurgya estélyt adott a csaknem luxusnak számító 157 négyzetméteres ötszobás lakásban. Vendégei igazi bohémek lévén vidáman vedelték a paradicsomlével kevert vodkát, s együtt énekelték az előadókkal a képernyőről hangzó dalt: „Ezt a szoknyát úgy hívják, hogy bukj el szoknya...”

A másik szobában bridzseltek, a harmadikban biliárdoztak, a negyedikben táncoltak. Zsaklin az ötödik, legbelső szobába vezette vendégeit, ahol homály volt és nyugalom, továbbá két színjózan úriember: Hans Dieter és Répce Pál. A kölcsönös bemutatások után Ingeborg megkérdezte, mitől feszültek az urak, mire Répce Pál dühében fűjtatva kivágta poharát az ablakon.

– Mitől vagyok dühös, szép hölgyem? Hát attól, hogy szarvasmarhák ülnek kormányunkban! Azt mondják, csalogassuk be a nyugati tőkét, mert nekünk nincs. Gondolom én, nem nekem kellene, de egye fene, ők úgysem képesek rá, megteszem én. Utazás, futkosás, elhozom ide végre Dieter urat, ugyebár a nyugati tőkét. Nézi fanyalogva a gyárat, ami az országnak mellelleg évente 500 milliós tiszta nyereséget termel, de ő fanyalog. Jó. Fő, hogy tárgyal, gondolom én. De hogy tárgyal? Azt mondja, befektet ennyit meg ennyit az új technológiára. Jó, mondom én, és mennyit keres majd az én 1500 munkásom. Erre ő: arra neki elég húsz ember! Na mármost, a nyugati tőkéért tegyek utcára másfél ezer embert! Hát részemről a tárgyalás véget ért! Jó éjszakát!

S Répce Pál elviharzott, udvariatlanul otthagyva a nyugati tőkét. Hans Dieter kedélyesen mosolygott, kezét csókolt búcsúzóul, s egyáltalán nem szívtá mellre partnere modortalanságát.

– Kedves Zsaklin, köszönöm az alkalmat. Majd ha nagy leszek, meghálálom. Nehéz gyerekek ezek a magyarok, és rengeteget tanultak a zsidóktól. Semmitől sem félnek úgy, mint a gyarmatosítástól. Mindenben gyarmatosítást látnak, s valljuk be, helyesen. De tehetek én, Hans Dieter bőr- és cipőgyáros, arról a tényről, hogy nekem gyarmatosítanom, nekik pedig gyarmatosulni kell? Nincs más megoldás, igaz, Jakobina?

Ann és Inge döbbenettel nézték, amint az eddig nekik háttal álló magas támlájú fotel megfordul, s szembenéz velük egy érdekes asszony. Mondhatni – nagyon érdekes asszony. Arca feltűnően fehér, mintha sosem érintette volna nap. Szeme mélykék és ibolya lila között játszik, s pulzálva lüktet, szinte beszél. Haja mint az ében, s egyenesre metszett mind a vállánál, mind a homlokán. Szája egyenes és vékony, kissé nyitott, s látni engedi tűhegyes fogait. Keze és lába, egész valója piciny, mintha valaki félbehagyta volna, s most épphogy létezik.

– Semmit sem értesz, Hans – mondta kellemes, suttogó hangon. Puhán, nesztelenül állt fel, s távozott anélkül, hogy bármelyikükre ügyet vetett volna.

– Várj, Jakobina! – kiáltotta Hans Dieter. – Elnézést! Ő, nagyon különös teremtés. El kell hagynom e kedves házat... Viszontlátásra, remélem hamarosan!

Hans Dieter utána rohant a nagyon különös teremtésnek, aki inkább suhant, mint ment a termeken át. A művészeknél érte utol, ahol Jakobina kezébe nyomtak egy poharat, s körbefogva biztatták: „Le, le, le fenéki!”

Ann Bronwell minden szellemi erejét koncentráltan Jakobinára irányította. Az eredmény elmaradt. A vendégek mint nyitott könyvek tárultak Ann lelki szemei elé, de Jakobina helyén átláthatatlan köd gomolygott, fekete, mint a haja, veszélyes, mint a foga. Ann izgatottan fordult Zsaklinhoz kérdéseivel.

– Miatta hívtam meg a társaságot – csillogott Zsaklin szeme, s most karcsú, szimatoló Diannára hasonlított, aki nyomra bukkant. – Kliment Jakobina félelmetes hírű ügyész, s gátlástalan nő. Sokan gyűlölik, s szinte állandóan életveszélyben forog. Ennek ellenére az emberek úgy hullnak körülötte, mint a legyek. Aki megtámadja, szinte potenciális halott. Egy ideig. Aztán ténylegesen meghal. Van, aki véletlenül, van, aki elképesztő bűnesetekbe keveredve, és ezekre Jakobina mondja ki a halálos ítéletet. Halálpárti. Ellenzi a halálbüntetés eltörlését, s mozgalmának nemzetközies a méretei. Ugyanakkor kapcsolatai az alvilághoz vezetnek, bár bizonyítani nem tudom.

– Felhívtad Ramirezt? – szólt közbe Ingeborg. – Ő be fogja bizonyítani.

– Úgy – töprengött Ann Bronwell. – No lám, a törvények öre halálpárti.

– Minden vonatkozásban – erősítette meg Zsaklin. – A törvénytervezet, amin jelenleg dolgozik, egy kisebbfajta népirtással ér fel. Javasolja az életképtelenség definícióját orvosi hatáskörből jogi szintre emelni, s alkalmazni a fizikai megsemmisítést. Chicagóban neveltségessé tette a magzatjog tárgyalását, amit az egész világon levettek a napirendről. Kliment Jakobinát valamennyi egyház átokkal sújtotta, ennek dokumentumait megkérte, mint valami kitüntetést. Tudomásom szerint minimum három terrorista szervezet van a nyomában, akiknek érdekük lenne a halálbüntetés eltörlése.

– Ehhez képest él és virul, remekül táncol, s megérzésem szerint mulat rajtunk – morogta Ingeborg, akinek első pillanattól kezdve ellenszenves volt a semmiből oly furcsán felbukkanó nőszemély. – Bestia – szögezte le undorral.

Az antropológus felfigyelt, s érdeklődve nézett rá. Inge nevet adott annak, aminek ő még csak egészen kicsi tartalmát mérte föl. Delano megtanította arra, hogy marionett-figurának tekintsék a kormányokat, következményeknek a hadüzeneteket. Ez a Külső Világ, szokta mondani, urai a Belső Világ irányítóinak bábjai csupán. S Kliment Jakobina átláthatatlan, ami nem bizonyíték még, de már egy másik világ, melybe nincs út.

– Igazad van, Inge – döntött hirtelen – azon az úton kell járni, amelyiken lehet. Tehát egyelőre a kézzel foghatón. Valóban fel kell venni a kapcsolatot Artnerrel. Morella feladata fontosabb annál, hogy ezzel zavarjuk, de Artner beszélhet Don Joséval teljesen őszintén.

– A terroristákról? – érdeklődött Zsaklin.

– Nem fontos. Ha a terroristák elérik céljukat, akkor Jakobina nem az, akinek gondoljuk. Tudnom kell, milyen szektákkal tart kapcsolatot. Ennyi, Zsaklin. De ezt gyorsan.

– Vajon ott volt-e a katakombában? – gondolkodott hangosan Ingeborg. – Mióta van itt?

Zsaklin zavarba jött, s megpróbálta az időt pontosítani, de nem sikerült.

– Csak azt vettem észre, hogy itt van – mentegetőzött. – Azt hittem: nem fog eljönni. Aztán úgy tűnt, mintha elment volna. A belső szobában való jelenlétéről fogalmam sem volt, s azt sem tudom, hogy került oda. Figyelmetlen voltam – hajtotta le ősz fejét bánatosan.

Az antropológusnő szívből felkacagott. Nevetése csengett, és derűt árasztott, társai megnyugodtak. A szoba visszazökkent abba a békébe, amit azóta sem élvezett, mióta megépítették. Az utolsó békeidők fénye tért vissza az elhasznált magánpalotába, Ann felkattintotta az összes villanykapcsolót, s a lexikonokhoz lépve találomra belelapozott.

– Amitábha! – suttogta a lapokba. – Mutasd meg részedet a te szolgádnak.

Kint titáni villámlás csapott le, s az egykori boldogtalan múltú kultuszminisztérium épületéből tűz tört elő. Mennydörgés, majd újabb lila villámok hasították át az eget, régen látott vihar keletkezett pillanatok alatt. Zsaklin vendégeinek jókedve fokozódott. Az ifjúság borostás bálványa az asztalra ugrott s Michael Jacksont megszágyenítő mamambát járt.

– Mamamba! Mamamba! – tapsoltak ütemesen a többiek, majd Jakobina lerúgta cipőjét, fellibbent a táncoló mellé. A taps dobszóvá kezdett hasonlítani, s Jakobina sorra dobta le a teste köré burkolt fátylakat.

Ingeborg nem akart hinni saját szemének. Ahányszor villámlott, Jakobina a légből dobott egy leplet, mely eltűnt a forgatagban. Teljesen követhetetlen volt, hogy széttépik-e azt, vagy agyontáposság. Azt végig sem merte gondolni, hogy eltűnik a levegőben. Ahányszor karját a villámok felé nyújtotta, annyiszor villant a szeme, mintha feltöltődne elektromossággal a természet roppant erejétől. És rájuk nézett, egyenesen, hidegen, karcoslatlan gyémánt-pillantással, melyben nem volt szikrányi érzelem. Inge ösztönösen közelebb húzódott Annhoz, aki átkarolta vállát, s nyugodtan annyit mondott:

– Ez igen, ez a tánc már bizonyíték!

Senki sem figyelt Zsaklinre, aki alvajáróként közeledett a táncolókhöz, s felragadva a svéd-asztalokon szanaszét heverő kések közül az egyiket, beledöfte az előtte álló férfi hátába. Az öreg parasztszínész úgy zuhant el, mint a zsák. Elesésének döngésére hirtelen abbamaradt a zivatar, a tánc, és Jakobina kezeit karba fonva úgy állt az asztalon, mint egy gonosz szellem. A szeme üzente, így jár vissza a kölcsönkenyér.

A színészek döbbenete csak másodpercekig tartott, majd kiszedték a kést Zsaklin kezéből, és riasztani akarták a rendőrséget. Ingeborg ösztönösen cselekedett, mikor az áldozathoz lépve megvizsgálta. Halvány pulzust tapintott. Szemügyre vette a sebet, és apró tégelyből halványkéken sugárzó masszát kent a sebre. A érzés elállt, s nem telt bele csupán egyetlen feszült perc – a seb beforrt.

– Óriási – lehelte a közkedvelt musical-díva –, ha ez a szer ott lehetett volna, mikor Gálffyt leszúrták!

– Vagy mikor Latinovits sarka megrepedt a IV. Henrikben! – kontrázott idősebb társnője.

– Na és, mikor Sanyót leejtették félemeletnyit – kapta föl a szót a harmadik, s a látványokhoz szokott komolytalan népség pillanatok alatt elfeledte a közjátékot, mely ilyen szerencsésen végződött, de annál részletesebben taglalta elmúlt, ámde nagyon is maradandó tragédiáit. Előjött Puck repülése és landolása a színpadi árokban, a Júlia alatt leszakadó erkély, a Szecsuáni jólélek gerendákon való játszatása, ahol sosem látott mennyiségű bokatorrés született, s mire színpadra került a mű: egytől egyig kicserélődtek a szereplők.

Mire Ingeborg megnyugodott és szénézett – Kliment Jakobina eltűnt.

Ha Bacchus népe, az öröm foglyai és hordozói mulatnak, az mindig alapos és hosszú multság. A vendégek áttértek egymás szórakoztatására, s füttyöltek házigazdájukra. Édesbús énekek hangja mellett Ann Bronwell, Ingeborg Weizsäcker és Zsaklin, a kis híján gyilkossá váló 22-es stratégia kis ideig némán ült a legbenső szobában. Ann megvárta, míg Zsaklin tekintete kitisztul koromfeketéből az ő sajátos szivárványszíneikre, s így szólt.

– Te vagy az első, aki találkozott azzal, amivel mi soha. Idézd fel pontosan, mit éreztél, mit miért tettél, Zsaklin!

– Nem itt voltam és nem most – kezdte Zsaklin. – Egy régi városban voltam, mely hatalmas vár köré épült. Ez a vár uralta a vidéket, előtte zöld folyó folyik és zúg. A folyó hangja fenyegető, ezt a zúgó folyót bárhol felismerem. A partról fordultam rá a várhoz vezető keskeny útra, ott, ahol világított a Hold. Hatalmas karimájú kalap volt rajtam, vörös tollal, rövid köpeny, lábhoz simuló nadrágharisnya, mely vastag bőrvél fogta át a derekamat. Az övben tör volt, kezem a markolatán nyugodott, és tudtam, hogy ölni fogok – ölnöm kell!

– Miért kell? – kérdezte Ann.

– Mert ez volt a parancsom. Akit vártam, bízott bennem, s a barátom volt. Lovon érkezett, ugyanúgy volt öltözve, mint én, csak a kalapján fehér toll lengett. Kitérte a karját felém, át akart ölelni, s én magam elé tartottam a tör, amibe szinte belerohant. Vért éreztem, tetőtől talpig vérben áztam, s ez jólesett.

– Jólesett? – értetlenkedett Inge.

– Igen – válaszolta egyszerűen Zsaklin. – Lenyaltam a vért, ami a számra fröccsent, s akkor tértem magamhoz.

Ingeborg gondolatai fénysebességgel kergetőztek. Tehát Kliment Jakobina képes olyan akaratátvitelre, mely pehelyként játszik a transzmutánsokkal! Egyike-e a likvidátoroknak, vagy csupán köreikhez tartozik, miként a fehér hajúak közül 206-an az öt mesternek kinyújtott sújtó kezei? S mi volt mindebben saját szerepe? Honnan a tégely, az az életre hívó elixír, mellyel talpra állította azt a vén ripacsot? Vajon Ann úgy mozgatta őt, ahogy Jakobina mozgatta Zsaklint? Ha ez igaz, akkor ki cselekszik a Földön saját akaratából? Ki tudja megmondani, hogy mi értelme van mindannak, amit átél? Ki ismerheti saját magát? Mit fog tenni holnap, holnapután, mikor útjai elválnak ezektől az emberektől? Mikor soha többé nem

tud megbarátkozni a hétköznapi emberekkel? Szólni akart Annhoz, de az megelőzte őt.

– El kell válnunk, Inge – közölte ragyogó szemekkel. – Zsaklint megpróbálták megrontani. A vér, amit megízlelt, elvezet a yid-lusokhoz. S akkor újra megkereslek.

– Biztosan? – kérdezte Inge vékony, remegő hangon. Gyenge lett az átéltektől és borzadt a magány gondolatától. Milyen messze volt a büszke, német Brünhilda éneke, aki modern walkürcént száguldott át az életen, sérthetetlenül. Páncélja lehullt, s képtelen volt nem ismételné magában újra és újra: „Több dolgok vannak égen és földön Horatio...”

– Biztosan! – nyújtott kezét Ann Bronwell. – Gyerünk, Zsaklin!

A két fehér hajú hajnalodó, vihar mosta, párás utcára lépett, s alakjukat elnyelte a köd. Inge kötelességtudóan elbúcsúzott a még maradék vendégektől, bezárta az ajtót, s leintett egy taxit. Bemondta szállodája címét, de mikor megálltak, ezt olvasta a komor külsejű magánpalotán: Júlia utca 13.

– Stoff úr előre fizetett! – nevetett rá a taxis. – Kézcsók! Ugrással indított, de kezével ki-nyúlva visszaintett, mintegy siettetve őt, hogy menjen már be. Ingeborg felment hat bejárati lépcsőn, lenyomta az üvegajtó kilincsét, s egy apró hallba jutott, melyből nyíló egyetlen földszinti ajtón ismert író neve állt. Jól ismerte ezt a nevet, a középkori alkimistákkal foglalkozott, nem is rosszul. Hiányzott belőle azonban a Yourcenarra jellemző tudományos alaposág, melytől halhatatlanná vált az Opus Nigrum, és megnyitotta egy nő előtt a Sorbonne tudósai közé vezető utat. Ingeborg elfordult az ajtótól, s megindult az emeleti lépcsőn. Már a fordulónál meglátta Viktor von Stoff hajlott alakját. A politikus közeli ismerőse volt nagybátyjának, és sokat hallott róla beszélni. Von Stoff vagyona a szó legszorosabb értelmében felbecsülhetetlennek számított, s túlszárnyalta nem egy amerikai multimilliomos kilencjegyű számokkal jegyezhető forgótőkéjét. Számos vegyi gyár tulajdonosa, maga is tudós és különc. Soha nem ment semmilyen ülésre, noha hivatalos tanácsadói szerepe közismert volt. A tudós milliomos jobb válla magasabb volt a balnál, s görbülete kimerítette a púp fogalmát. Dús, szénfekete szemöldöke az orrgyökénél összenőtt, boltozatos homlokán erős dudorokba gyűrődött a koponyacsont. Arca mégis kellemesen nyájas maradt, szája vidáman kunkorodott fölfelé, mint egy Harlekiné a velencei fesztiválon. Viktor von Stoff gondtalanul és feszületlenül sietett Inge elé.

– Végre, végre, végre! Hol kószál maga, kedvesem? Jöjjön be nyugodtan, egyedül vagyok és magáért vagyok itt. A nagybátyja kérésére. Mivel elmaradt valami találkozóról? Erre, tessék, foglaljon helyet kis Weizsäcker!

Inge belépett a pazarul berendezett szalonba, s úgy maradt mozdulatlanul, mint a sóbálvány. A falakon körben életnagyságú képek sorakoztak, s mind őt nézték festett szemeikkel. Ezeket az arcokat ismerte, és azt hitte, sosem látja őket többé. Von Stoff követte pillantását, s elérzékenyült.

– Maga csodálatos lény, Inge! Ha tudná, hány találkozót bonyolítottam le itt, és soha senki egy pillantást sem vetett őseimre! Maga pedig le nem veszi a szemét róluk! Érdeklik ezek az emberek?

– Nagyon – váltott társalgásra Ingeborg. – A képek technikája különösen. Egy pillanatig azt hittem, élnek!

– Szó sincs róla, sajnós. Manapság már nincsenek ilyen emberek. Nézze, ez itt Francesco Della Rosa, legrégebbi ősem, ameddig kutatásaimba képes voltam visszanyúlni. Birtokába tartozott a mai Szicília, Mallorca és Málta. Kellemetlen és érthetetlen konfliktusokba

keveredett a Velencei Köztársasággal, mely több vereséget szenvedett tőle, mint összes más ellenfelétől együttvéve. Végül mégis elfogták és lefejezték.

A kép, melyről beszéltek, Alexander Delanót ábrázolta valamilyen szicíliai jelmezben. Inge nyelt és hallgatott. A következőkben viszontlátta Ann Bronwellt és Don José Ramirezt, mint az azték birodalom első európai helytartó dinasztia megalapítóit. Ott függött Faiz Huad Habasi és Ali Amathmurty, mint Von Stoff családjának Arábiából beütő ága. Majd kerek spanyol gallérú koromfekete öltözékben Kliment Jakobina, aki a rege szerint az inkvizíció máglyáján fejezte be életét. S mellette Don Miquel Morella, mint inkvizítor. Felvilágosodás korabeli parókában Martin O'Hara, a francia forradalomig legszellemesebb satíráíró.

– Lehetetlen! – kiáltotta Ingeborg. – Képtelenség!

– Miért lenne lehetetlen? – sértődött meg Viktor von Stoff. – A génkeveredés útjai kiszámíthatatlanok, kedvesem. Családomban van kínai, tibeti, sőt albínó is, ami igazi ritkaság. Nézze ezt az arcot, én nem tudok betelni vele. Egy ember, aki fehér. Szinte sugárzik, látja?

– Látom – suttogta Ingeborg, s ezúttal tényleg lerogyott egy fotelbe. Az albínó, az a bizonyos sugárzó ember nem volt más, mint akit ma éjszaka tömegnyi ember egyszerűen „Ő”-nek, Ann pedig „Egyes”-nek nevezett. Ez a kép eltért a többitől abban, hogy míg azokon látszott a kor mássága, ezen az ember mássága látszott. A képen haja volt, fehérén sugárzó, vállig omló, és fiatal volt, nagyon fiatal. Jobb kezében egyetlen kőből faragott szelencét tartott magasra, melyből fekete por ömlött alá, s mire a földre ért, izmos anakondává változott. A férfi a kígyón nyugtatta lábát. Nem tiporta, csak leszorította könnyen, erőfeszítés nélkül. A bal kezét előrenyújtotta a szemlélő felé, s tenyerében csillogott valami, amiből lándzsaszerű fények törtek a magasba.

– Mit tart a bal kezében? – kérdezte Ingeborg.

Viktor von Stoff féktelen nevetését képtelen volt leállítani.

– Bocsásson meg, Inge, de maga tényleg figyelemre méltó nő. Nem azt kérdezi, ki ez, nem azt, hogy mi közöm van hozzá, hanem azt, hogy mit tart a bal kezében! Nos, mit szól akkor a másik képhez, itt a beugróban? Ennek külön helyet csináltattam, mert nem tudtam rászánni magam, hogy a többi közé tegyem. Íme, a Fekete Úr, családom legrejtélyesebb tagja.

Mikor vendéglátója félrehúzta a sötét függönyt, mely mögött Ingeborg egyszerűen egy ablakot hitt, valami hűvös fuvallat lengett át a szobán, mintha a szél áttört volna a falakon. A festmény csaknem akkora volt, mint Csontváry legnagyobb vászna, s éppoly lenyűgöző. Sosem látott hegyek a háttérben, melyek gótíves ablakon keresztül látszanak. Az ablak kerek toronyszobáé, melyben kandallója lángjainál mozdulatlan alak ül. Ingeborg sosem látott ilyen arcot, de rögtön tudta, hogy nem is akarja látni. Érthetetlen volt az is, mennyi a fekete fal, függöny, öltözék ezen a képen, hogyan fokozható ez úgy, hogy az ismeretlen haja, szeme mint a Kozmosz fekete üregei tágultak a szemlélőre. Minél tovább nézte őket, annál inkább érezte: a megjelölés tökéletes, ezek a szemek egy mindenható uralkodó szemei. Előrenyújtott lábain hegyes orrú lábbeli tartott fogva egy ritka vékony és rendkívül hosszú pengéjű kardot, amely markolatától szőnyegbe fűrődő hegyéig számtalan színben játszott, de teljesen nyilvánvalóan vér csorgott rajta. És úgy festették, hogy ez a vér csorgott, ömlött most is, a szemlélő önkéntelenül hátrált, mintha elhúzódna a feléje ömlő vértől. Ugyanilyen élön hatott a kandalló feletti inga, mely mintha megállás nélkül surrana ide-oda, ide-oda. Ingeborg meg mert volna esküdni, hogy hallja az inga lengését, érzi roppant fuvallatát. Súlyos és érthetetlen ábrákkal teli asztalon ismeretlen műszerek heverték, látszott, hogy a Fekete Úr most hagyta abba velük a munkát, s leült pihenésül gyönyörködni lángban, kardban, vérben. Eközben festették meg, nyilván beleegyezésével, ennek nyoma ott ül kissé megemelt szemöldökében. „Csináld, úgysem érted!” – mondja a szem.

– Mi köze ehhez az emberhez, Viktor? – kiáltotta Inge.

– Ha én azt tudnám, kedvesem! – tárta szét kezét Viktor von Stoff. – Még csak nem is az én szerzeményem. Generációról generációra száll, s igyekszünk minél távolabb tartani magunktól. Egyszer azonban volt egy különös esetem. Prágában tárgyaltam, elfáradtan és levegőre vágyva gyalog indultam sétára az Óvárosban. Ritkán teszek ilyesmit, általában sietek és gépekkel, autókkal közlekedem. Nem csoda tehát, csakhamar azt sem tudtam, merre járok. Az utcák két oldala csaknem összeért, mindenütt turisták fényképezőgépei kattogtak, s akkor egyik pillanatról a másikra ott állt előttem!

– A Fekete Úr? – hitetlenkedett Ingeborg.

– Én sem akartam hinni a szememnek. Talán nem is hiszem el soha, ha rám nem ismer! Mert ez történt: megismert, láttam a szemén, a gyorsaságán, mellyel befordult az első sarkon, s mikor fölcsozdva utánarohantam, nyoma sem volt.

– Mikor történt ez?

– Két éve, három hónapja és öt napja. Ennyire pontosan tudom, mert azóta folyton keresem.

– Ne tegye! – tette össze a kezét Inge.

Viktor von Stoff csodálkozva nézett rá, aztán gyönyörködve, végül mosolyogva.

– Helyes. Miért keresném, ha maga feleségül jön hozzám? Legyen a feleségem, és én akár el is égetem ezt a vásznat. Annak is éppen ideje, hogy valaki értelmét lássa vagyonomnak, és annak is ideje, hogy magának megfelelő eszközök legyenek a kezében. Sosem fogom zavarni, számon kérni, megközelíteni, ez az én koromban nevetséges lenne. De maga, Inge, a világ előtt többé nem állna egyedül.

– Ne folytassa! – vágott közbe Ingeborg. – Elfogadom az ajánlatát, Viktor.

Egy órával később Viktor von Stoff magánrepülőgépe felszállt Budapestről. Inge kimerülten pihent a luxusgépen, és szeme teleszaladt könnyel, mikor meglátta Hamburgot.

Mindössze két hétbe telt a formaságok elintézése, és Ingeborg Weizsäcker, akinek azt mondta Alexander Delano, hogy voltaképpen Ann Bronwell volt valaha, feleségül ment Viktor von Stoffhoz, a nyugati politikai világ korlátlan lehetőségekkel rendelkező nagy különcéhez. Ez a házasság legalább akkora meglepetésnek számított, mint egykor Onassisé vagy a walesi hercegé. Viktor és Inge személyiségek voltak, akik sosem adták föl magányukat. Jogot formáltak rá, és hirdették, hogy a magány éppolyan jog, mint a házasságé.

Most, hogy hirdetett jogukat felcserélték a több ezer éve általánossá vált másira, ez olyan hallatlan esemény volt, mely mellett eltörpült a keleti féltekét megbénító szovjet bányász-sztrájk, a romániai katonai csapatösszevonás a magyar határon, a szudáni baloldali puccs, a kubai szózat az elhagyott világmegváltó eszmékről, annak felfedezése, hogy a Föld radioaktív szennyeződése éppen tízszerese annak, amit a normális emberi szervezet elbír. A németeket ez egyszer nem érdekelte több érthetetlen merénylet európai ügyészek és bírók ellen, nem figyeltek föl az iszlám gyors ütemű beszivárgására a kontinens fővárosaiba, sem a kelet-nyugati párbeszéd elhidegülésére, sem a kínai technikai csoda felbukkanására, s igen meglepődtek volna, ha tudják, hogy ez a házasság olyan szövetség, melyben a két fél éppen ezeket a jelenségeket tanulmányozza.

Egy napon Ingeborg találkozóra indult nagybátyjával, aki nem képviseltette magát az esküvőn, de sürgetően üzent a személyes találkozóért. A repülőtéren mellé lépett Morella, és Inge szó nélkül követte a jól ismert rakéta-repülőgéphez. A fehér hajú Don átnyújtott egy papírt, melynek sarkán fekete párdúc nyújtózott, s rajta ez állt:

„Viktor von Stoff 52 sugárzó objektum, 179 izotóptemető, 88 méregtemető, 19 halálos vegyifegyver-gyár és 1356 biofegyver laboratórium tulajdonosa. Fél óra alatt elpusztíthatja a Földet. Gratulálok szerencsés házasságához! Don José Ramirez.”

– Sajnálom – nézett rá a stratégia. – De ugye, tudta ezt?

– Sejtettem – válaszolta Ingeborg, és szabatosan, nyugodtan elmesélte Morellának az elválásuktól történeteket. – Csak azt nem értem, miért hazudott a Fekete Úr mai jelenlétéről?

– Nem hazudott – mondta komolyan Morella. – A Fekete Úr a KETTES. Emlékszik, hogy Ann a Hét Nagyról beszélt, akik közül hárman maradtak életben. Az EGYEST megismerte, a KETTEST szemlélhette, s most megyünk a HÁRMASHOZ. Társaival ellentétben ő az egyetlen, aki sosem hagyta el Tibetet. Nem ismerjük. Yid-lus. Elme-test ő, azaz nem elme a testben, hanem olyan elme, ki időnként testet ölt.

– Hogy fogjuk megtalálni? Ann és Zsaklin többszámban beszélt yid-lusokról...

– Nagyon remélem, hogy igazuk van – mondta homályosan Morella. – Ramirez az egész láthatatlan világ ura, Ingeborg. Artner most azt játssza, hogy mi is a rendelkezésére állunk, míg közben végeznünk kell a vezéreivel. Ez a legkevesebb, amit tehetünk. A KETTES a mi igazi ellenfelünk, az őt likvidátort ő teremtette abban a gótikus toronyszobában, amit férje festményén látott.

– Hogyan derült ez ki? – kérdezte Inge. – Önök olyanok, mintha követhetetlen ütemű diagnosztaként a semmiből értenének meg dolgokat, aztán közlik, és máris ott vagyunk egy újabb kiindulópontnál. Mert sem Ramirez, sem Stoff nem az, akiket likvidátoroknak neveznek, hiszen minden hatalmuk ellenére a Külső Világhoz tartoznak, és nincs hatalmuk Önökön. Talált tehát valamit vagy valakit, miként én azt a döntő képet, illetve képsort!

– Pontosan – bólintott Morella elismerően. – Míg látszólag a földrajzi halálközpontokat kerestem, voltaképpen bolygómérést végeztünk. Az eredmény döbbenetes. A nyugati félteke mágneses hullámainak sűrűsége kilencszerese a keleti féltekének. Ha ezt érti, akkor érti azt is, mi az oka a nyugatra tartó újkori népvándorlásnak. Nyugaton koncentrált hatás vonzza a legérzékenyebb elméket, az egyszerű tömegekről már nem is beszélve. Ha a 36 fokos tengelydőlés bekövetkezik, eltűnik a nyugati félteke, melyen ott lesz minden, ami érték. És Afrika eltűnésével megsemmisül minden ismeretlen kór és nyomor. Európával megszűnik az emberiség múltja, Ausztrália lesz jelene. Ezek tények, Inge, és ilyen tényeket nem produkál a véletlen. A 99-es találta meg az Andokban a Három Idő barlangot. Felirata: „Dus-gsum-du ma chags-par bya'o!”. Kihalt nyelv ez, ma már csak a három Nagy ismeri. Jelentése: „Ne tapadj a három időhöz!”. Ezekkel a szavakkal szakított egykor a Fekete Úr társaival, aki nem tudhatni milyen harmadik időt készít elő likvidátorai által.

– Akikről még mindig semmi nyom! – kiáltotta Inge.

– Semmi nyom – nézett rá Morella. – De a gombolyag végét megtaláltuk. Most már csak fel kell fejteni a szöveget.

III.

Az örmény fővárost katasztrofális politikai eseményei mellett is fölírta új mulatója, mely a Jereván fehér rózsái találó nevet viselte. Miután Faiz Huad Habasit átadták a bakui iszlám testvéreinek, Ali Amathmurty elfoglalta a Delano által előkészített szórakoztató komplexumot. Ebbe az országba vagy a művészetén keresztül juttok el, vagy sehogy, mondta a Matatron. Jóslata tökéletesnek bizonyult. Amathmurthy hamar rájött, hogy a grúziai események, a kaukázusi földrengés nélkül talán addig sem jutnak el, hogy nyílt mulató bérlőiként, pénzüket szinte számlálatlanul szórva mozogjanak.

A Jereván fehér rózsái felől még így is többen érdeklődtek, mint az logikus lett volna. „Félelmetes biztonsági szolgálatuk van” – gondolta Ali, s őszintén remélte, hogy Faiz és barátai hamarosan megérkeznek. Stratégái szakácsokká, pincérekké, zenészekké, táncosokká és énekesnővé alakulva kezdték új életüket. A fehér hajúak kifogástalan viselkedése, egzotikus lénye lenyűgözte ezt a féktelen, déli népet. A lokálszínpad műsora folyton változott, de egy számot hagyni kellett futni estéről estére. Ez a szám Stella dala volt. Stella, a 113-as stratégia minden este éjfélkor lépett színpadra. Az egykori cári tisztok kedvenc dalára, a Fekete szemek helyett új szöveget énekelt. Éjfélkor kihunytak a fények, s vékony fátyol ereszkedett a színpad elé, mely mögött Stella színarany keleti díványon feküdt. Ami takarta, az inkább megmutatta, amit szívott, azt mindenki felismerte: bódító hasis volt. Stella fehér haja szinte bokájáig ért, amit aranypánt fogott össze a homlokán. Telt, izgató hangjára a közönség felmorajlott.

*Ó, ti férfiak, drága férfiak
Szállnak tőletek, édes, szép szavak!
Néztek vágyva ránk, tiltakozgatunk,
De szívünk elszorul, mert mi nők vagyunk...*

Stella persze nem szívta a hasist, hanem játszotta ezt. Mögüle azonban Tímea és Fatime, akik időnként belibbentek, mint a hárem kedvenc hölgyének alázas szolgálói, valóban permetet szórtak a közönségre. A szálfá tartású, tüzes szemű bátor férfiak hasisnak hitték, de ginsengből, vörös szantálfából, méliából és örvénygyökérből készült párlat füstjét szívták magukba. Ez volt a Jutogpa-zsenzsen, a legendás varázsszer, melynek beszippantásától a tibetiek hite szerint *tulkuvá* válik az ember, azaz reinkarnációja saját akaratától függ majd. A stratégák tisztában voltak küldetésük legkényesebb részével, a keleti félteke embereinek előkészítésével. Stella hirtelen hátradobta hajsátrát, s ott állt meztelenül, csupán mellbimbóját takarta két aranycsillag, s ágyékát gyémánthold. Mire gondolt, miközben zúgó tapsvihar mellett bűgta?:

*Ó, ti férfiak, okos férfiak
Bölcsek, nagymenők, díszes élcsapat!
Mi csak ámulunk és csak bámulunk
S rátok hallgatunk, mert mi nők vagyunk...*

Mire befejeződött Stella dala a mulatóban, menetrendszerűen kitört a verekedés. Amathmurtnak komoly védőőrizetet kellett biztosítani a 113-as számára, a város bolondult érte. Stella kitűnő ürüggyé vált az azerbajdzsánok egyre nagyobb számú érkezéséhez, s Ali megkönnyebbült, mikor a nézők közt felfedezte Faizt és barátait. A legnagyobb asztalnál ültek, s vendéglátójuk fejfel magasodott ki közülük ültében is. Amathmurty lázasan gondolkozott, hol találkozott ezzel a zárkózott, megközelíthetetlen arccal, izzó tekintettel, mely úgy tapadt Stellára, hogy Ali megsajnálta a lányt.

Tudta, hogy most történni fog valami, amire senki sincs felkészülve. Csak azt remélte, jól mérte föl emberét. Ez a fajta nem verekszik, legfeljebb megöli, aki útjába áll. Aztán ott ült Faiz az ő asztalánál. Ali látta, az idegen mond valamit Faiznak, aki gyorsan pergő nyelvvel magyarázott, és őrá mutatott. Tekintetük találkozott, az idegen felállt, és Faizzal együtt hozzá tartott. Rugalmas, sportos teste mindennapos lovaglásról vallott, párizsi szmokingja pedig a lordok felső tízezerének találkozásánál is megállná a helyét. Büszke és gőgös szája vérvörös, haja kékesfekete hullámain néha elsodorta magas homlokából. Ahogy elnézte, időzavarba került, és kénytelen volt bevallani önmagának – ma már nincsenek ilyen emberek. Vigyázz, hallotta messziről Delano hangját, mindig vigyázz, ha megzavar valami, ellenőrizd, nyisd föl, láss bele! A likvidátor távolból öl!

Tovább gondolkozni nem maradt ideje, mert Faiz őszinte örömmel ölelte át, és bemutatta Ratmir Rabie Hadie urat, a bakui olajmezők jövődjé tulajdonosát. Amathmurty helytel kínálta az urakat, s nem tudta, mit tegyen. Ratmir Rabie Hadie ugyanis meg sem szólalt eddig, csak figyelte őt. Épp úgy, mint Stellát. És Stella oldotta meg a helyzetet, aki belépett csillogó pongyolájában, kezét nyújtotta a férfinak, s kissé gúnyosan kérdezte:

– Engem keres, Ratmir?

– Honnan ismer? – csapott le a férfi.

– Nem ismerem. Maguk, férfiak, csakugyan naiv kisfiúk. Mivel volt szíves le sem venni a szemét rólam, megkérdeztem a nevét a barátaitól. Tudom, hogy perzsa, dúsgazdag, és jövőt lát a kaszpi-tengeri olajban, mely világvállalatainak tört része lesz, ha képes megszerezni. Mondja, milyen érzés, ha valakinek ennyi pénze van?

– Akarja megismerni ezt az érzést, Stella?

– Tudja, még nem ajánlották föl nekem Szaud-Arábia gyémántjait! – nevetett fesztelenül a lány, s karcsú lábáról félrehullt a pongyola alja.

– A maga neve valóban Stella?

– Á, dehogya! Seherezádé vagyok, csak Stellának álcázom magam! – mondta ezúttal halál komolyan a 113-as. – Mennem kell, de fogalmam sincs miért, maga érdekelt, Ratmir!

És kilibbent, ahogy belibbent, maga mögött hagyva a szantálfa titokzatos illatát. Ali ezalatt magához tért, és megértette a köztéték lényegét: a lány időt adott neki, időt Ratmir Rabie Hadie gondolatainak letapogatásához. Koncentrált, de szellemi erőit mintha villám csapta volna agyon, bénultan hulltak vissza az előtte ülő emberről. Ratmir ráemelte kiismerhetetlen pillantását.

– Ali Amathmurty, rendelkezék velem. Szeretném, ha őszintén beszélgetnénk, s elmondaná, mit kíván azért, hogy Stella közelében maradhassak? Ha nincs szüksége aranyra, akkor rubinokat küldök.

– Az jól állna neki – mosolygott Faiz. – A vörös kő mágiaja kell az ilyen megfoghatatlan teremtnak. Micsoda rózsák! Ratmir, barátom, sokba fog neked kerülni Jereván fehér rózsája!

Újabb segítség, járt lázasan Amathmurty agya, igen, így kell elindulnom, ahogy ő akarja. Faiz érti az iszlámot, ezt az őselveket őrző állapotot, melyben olyan távol áll egymástól a férfi és a nő, mint a világban másutt sehol. Eltakarta szemét, mint egy megfontolt lánykereskedő.

– Nem kertelek, nincs értelme, hogy Stellát bármi olyannal kecsegtesse, amelyért a nők nagy része odaadná nemcsak magát, hanem az életét is, jövőjét is. Olyan unottan vonult végig a világon, mint egy százéves aggyastyán. Olyan férfiak keresték kegyeit, melyhez képest – megbocsásson, Ratmir –, számomra nullának tűnik Ön, meg a vagyona. Nem is értem mai viselkedését. Hacsak...

– Hacsak? – sürgette a perzsa. – Stella ide tartott egész életében, ezt akarta mondani?

– Valami ilyesmit – ismerte el készségesen Amathmurty. – Nyilván rájött, hogy ez az épület inkább képtelen, mint való. Stella régi vágya volt egy ónix erődítmény az Ararát lábánál. Gyengéje az Ararát, Ecsmiadzin, Dvin, s főként ezek a zöld folyók, a Razdan és Azat. Minden szabad idejét a természetben tölti, és kísérői szerint keres valamit. Néha azt hiszem, hogy vallásos, mert megvizsgált minden követ Ecsmiadzinban azon a villám sújtotta helyen, ahol „a fiú jelenése” bekövetkezett. Ámde nem érdekli semmilyen templom vagy kolostor. A Garni erőd melletti Szent Dárda kolostorra rá sem nézett, pedig itt lehet az az igazi ereklye, mellyel a római legionárius a keresztre feszítettet átszúrta.

– Csak áll a Tradt-szikla legmagasabb szirtjén, nézi a távoli Maszisz hófödte csúcsait, s hallgatja a folyót – állt föl Ratmir. – Én tudom mit keres, és el fogom vezetni oda.

Felhajtott gyors egymásutánban két simulékony örmény konyakot, meghajolt és elment. Faiz komolyan nézett Alira, és a fejét csóválta.

– Mondtam már Delanónak is, hogy elszabadítjátok a poklot. A Razdan a Szeván-tó folyója, s a Szeván alól indult az a földrengés, mely romba döntötte az ország harmadát.

Amathmurty bólintott, de türelmetlenül az órájára nézett. Mivel semmi reménye nem volt arra, hogy Stellával beszéljen, a gondolataival keresett kapcsolatot. Megkönnyebbülten sóhajtott, mikor a 10-es stratégia mosolyogva közölte, hogy a 113-as a száztizenegyes és száztizenkettes kíséretében Ratmir Rabie Hadiével kirándulni ment. A perzsa emberei olyan felszereléseket csomagoltak be, mint egy geológiai expedícióé.

– Most pedig – csillant föl Amathmurty szeme – vezesd barátainkat a mi kis Matenadaranunkhoz. Mi előre megyünk Faizzal – utasította a 10-es a stratégiát.

A Jereván fehér rózsái titka csakhamar feltárult a vendégek előtt. Az épület hármasság tagolású volt, s az egyes szintek nemcsak mélyen egymás alatt helyezkedtek el, hanem egyre messzebb vezettek alagútjaikkal. A labirintust itt-ott pihenőszobák szakították meg, ezek valamennyien egy boltíves terembe torkolltak, melyről több ezer éves idegen kultúra nyomai köszöntöttek vissza. Csiszolt tufából készített asztaloknál öt nyelvész vizsgálta azokat a kódexeket és ismeretlen eredetű töredékeket, melyek a jereváni levéltár világhírű kincseit képezték.

– Ez a lépcső – mutatott Amathmurty egy keskeny vágatra – az igazi Matenadaranhoz visz, s ezt az egész rendszert 782-ben építették. Az egyik töredék tartalmát kiegészítő nyelvészeti módszerrel elemezve bebizonyosodott: alapítója Argisti urartui uralkodó tudatosan figyelemre méltóan építkezett. A Föld felett megalkotta bazaltból Ervunitot, Jereván őst, alatta tufából Tinuvrét, mely név fordítottja a felszíni városénak.

– S ennek falai radioaktívan világítanak – nézett szét Amirján Ahtanak. Az azerbajdzsán tudós nem volt meglepve, hiszen azért jött, mert Tinuvre keresésének szentelte életét.

– Hála Allahnak, a csodák mindig a közelünkben vannak. Hol mindenütt kerestem én a Külső és Belső világ kézzel fogható valóságát! Egyébként nem ez az egyetlen, ahol a Föld belseje a miénknél, vagyis a földinél magasabb kultúrát tartalmaz. De mindenütt óriási a pusztulás, és főleg sehol sem tudatos az eltakarása egy ugyanolyan korú felszíni építkezéssel – analizált hangosan Ahtanak. – Nézzétek meg a sugárzás fokát – fordult kísérőihez, s a technikusok szétszéledtek.

– Tudod, Amirján – mutatta jókedvűen hibátlan fogsorát Faiz –, ezeket a nyelveket a világ végezetéig sem tudtuk volna megfejteni! Márpedig ahol nyelvek vannak, oda nyelvészek kellenek. Ezeket az embereket én csodálom, hiszen csak arabul beszélnek.

– Van itt egy pálmalevéltre írt töredék – szólalt meg az ötös asztalnál ülő stratég. – Ismeretlen anyagba volt csomagolva, előbb azt hittük, hogy itt felejtett porrongy. Amit megértettem belőle, magánlevélnek tűnik, amit hirtelen félbehagytak és elrejtettek a pergamenek közé. Ennek azonban ellene mond, hogy van benne egy rajz is, valamilyen érthetetlen térkép.

Ahtanak, Amathmurty és Faiz Huad Habasi óvatosan hajolt az átlátszó műanyag alatt páratlan babramunkával összerakott töredék fölé.

„...végveszély szállt reánk az 1193. évben... látom karcsú bokádon a karneol láncot, sose vedd le azt... Ő maga a legnagyobb hatalom, és a két váza ura... rejtette azokat... csiszolt bazalttömbökkel védve... vaskapcsokkal erősítve egymáshoz és ólommal rögzített minden furatot a hágón...”

– 1193? – morogta Faiz.

– Stimmel! – ragyogott Amathmurty. – Delano is a XII-XIII. század fordulójára gyanakodott, de nem talált bizonyítékot. Fiam – tette erős kezét stratégája vállára –, minden mással leállni, és mindent felkutatni, ami az 1193-as évre vonatkozik.

– Ez a rajz a Gehard-katlan ősbárlangjainak kezdetleges vázlata – mondta Ahtanak –, s mintha megjelölték volna a Tradt szirtet!

– Micsoda? – ordította Faiz, és rázni kezdte Alit, miként forgószél a pelyhet. – És te odaengeded Stellát ezzel a mit tudom én kivel! Meg ne szólalj, ne mondd, hogy én hoztam! Csak velem jött, érted? Bakuban ismertem meg, ahol bemutatta valaki, mint a Sirván Sahok leszármazottját, olajmágnást, világszenzációt. Nekünk meg jól jött a pénze, érted? Mert arra sosincs pénz, amire kellene! Jereván fehér rózsája talpig rubinban, erre van. De az afrikai éhezőknek nincs! Most aztán fehér rózsa sincs! Sosem fogjuk viszontlátni élve!

– Ezt bízd Stellára – csillapította Amathmurty. – Nekünk más dolgunk van, Faiz. Emlékezz vissza a beszélgetésünkre, a legelsőre az állam erejéről. Kifejtetted, hogy összesen három állam van: katonaállam, egyházi állam és politikai állam.

– Hogy jön ez ide? – ordította Faiz. – Meg vagy te veszve?

– Ezt inkább rólad mondanám – nézett a szeme közé Ali. – De te az apja lehetnél Stellának, amellettsz közvetítő vagy, Faiz. Térj vissza a feladatodhoz. Az államhoz. A katonaállamok kötőanyaga világos: a hadseregek. A nyers testiség korszaka. Erőszak az erőszak ellen. Az egyházi állam finomul, mert bármilyen is a látszat, de itt már a fej uralkodik. Néhány fej eszmerendszere mindenki lelkén. És akkor jön a politikai állam. Egyesíti ezt a kettőt, de el is választja. Ebben a században az történik, amit a pártok akarnak. És most figyelj: több mint ötven stratégánk foglalkozott a pártok genezisével, struktúrájával, dialektikájával. Minél többet foglalkoztunk vele, annál áttekinthetlenebbé vált az egész. Már maga a genezis is érthetetlen. Mikor keletkezett a párt típusú szerveződés, mi hozta létre? A XIX. század mögött ott állnak a XVI. és XVII. század szabadkőműves páholyai, az ezoterikus pártok. Kik alapították? Ott találtuk mögöttük a XV. század korlátlan hatalmú szerzetesrendjeit, a kódexalkotókat. Életformájuk és működésük összetéveszthető egy mai illegális pártéval.

– Azért nagyon is nagy a különbség – mordult föl Faiz. – Amit te felsorolsz, az csupa értelmiségi tudományos elitpárt. A XX. századi pártok a nép egyszerű gyermekei, a dolgozó tömegeké! Jelszavaink vannak, és programjaink, nem pedig mindenféle tudományos halandzsza. Azt mindenki megérti, ha azt mondom: demokráciát a népnek! De próbáld azt mondani, hogy ehhez háború kell, melynek el kell söpörnied a most hatalmon lévőket, s máris veszítettél! A nép nem akar háborút.

– De te tudod, hogy háború lesz, igaz? – kérdezte Ali.

– Az egész párt tudja – oktatta Faiz. – Az iszlám minden pártja tudja.

– Minden párt tudja – mondta csendesen Ahtanak –, ne sötétítsd be fényes hitünket. Amelyik nem tudja, az máris veszített. Szét fog hullani, és készületlenül éri a jövő. Minket azonban nem érhet meglepetés, ebben igazad van, ebben valóban előbbre tartanak pártjaink. Mi pontosan tudjuk, hogy csupán hivatalos gépezete vagyunk a hatalom igazi birtokosainak, a gazdaság urainak. Nekik nem szabad észrevenniük, hogy célunk megszerezni a gazdaság fölötti irányítást. Nem sietjük el a politikai hatalomátvételt, mint a „létező szocializmusok”. Nekünk a gazdaság kell.

– Érdekes – mondta Amathmurty komolyan. – A fejünk fölött néhány száz méterrel ott működik a „létező szocializmus”, melynek örmények és azerbajdzsánok egyformán részesei. Ugyanakkor teljesen más típusú politikai államot készítetek elő. Meg tudjátok magyarázni ezt?

Faiz és Ahtanak összenéztek. Amathmurty olyan simán csalta lépre őket, hogy észre sem vették. A transzmutáns olvasva gondolataikban, gyorsan folytatta.

– Az ugyanis a világ leglogikusabb gondolata, ahogyan képzelitek. A nagy gondolatok egyszersmind a legegyszerűbb gondolatok, mondta Einstein. Az persze más dolog, mit értett egyszerűsége. Egy másik fizikus úgy folytatta Einstein szavait: „Azért olyan nehéz megtalálni őket!” És igaza van! Ezért engem nem az érdekel, hogy miért akartok az államhatalom megszerzésének megkerülésével egyenesen a gazdasági hatalom megszerzéséhez fogni, hanem az: miként jutottatok erre a gondolatra?

– Jó kérdés – tűnődött el Faiz kitérően, mégis készségesen. Nagy politikus lesz belőle, figyelte Amathmurty, nem szeretném, ha ellenfélként távozna. De Faiz nem mondott többet. És hallgatott Ahtanak is, de nem akadályozta meg, mikor egyik kísérője így szólt:

– Egy ismeretlen orosz bojár jegyezte föl Katalin cárnő és Voltaire találkozását. Leírja, hogy Voltaire pompásan érezte magát itt, s megkérdezte, miben állhat a cárnő rendelkezésére. Katalin azt válaszolta, hogy bár neki a kormányzás semmi, a háború semmi, s mindez nagyon unalmas, de azt elárulhatná Voltaire, miért nem tud úrrá lenni országa gazdaságán? „Mert nem földiek irányítják, felség!” – válaszolta Voltaire, amit sokáig a történelem legszellemesebb tréfájának tartottak. A bojár is úgy könyveli el, mint a felvilágosodás atyjának ironikus oldalvágását az uralkodók isteni eredeztetésére, s jót derül a cárnő rovására.

– Az epizód igaz, több forrás feldolgozza – szólt közbe a kettes asztalnál ülő stratégia. – Nincs jelentősége.

– Mondod te! – derült fel Faiz. – De egyiptomi praxeológusunk Taufik Hotep az életét tette rá, hogy ezt bebizonyítsa. Mit ismertek ti tőle, nagyokosok? Semmit sem. Taufik nem publikál, mert szerinte azonnal eltennék láb alól.

– Kik? – érdeklődött Amathmurty.

– A likvidátorok. Taufik Hotep azt állítja, hogy semmi más védelem nincs ellenük, mint az ismeretlenség. Ne légy se gazdag, se szegény, se túl okos, se túl ostoba. Ne hívd föl magadra mások figyelmét olyan dolgok kimondásával, ami teljesen nyilvánvaló régen, mégsem mondta ki senki sem. Sőt, Amathmurty, ha már itt tartunk, elmondom, Taufik Hotep szerint a pártok egyenesen azért jöttek létre, hogy tömegükkel elrejtsek és őrizzék azokat, akik küzdenek a likvidátorokkal. Ő is tanulmányozta a pártok geneziséjét, s nem tudom, hogy tetszik neked, ha azt mondom: eredetüket régebbinek tartotta a fáraóknál, és a prehisztorikus időktől vezeti le. A sámánokból, akik szerinte a világ első apparátusa.

– Hol van most?

– Taufikra gondolsz?

– Igen, Faiz, órá. Hol van most ez az ember?

Faiz és Ahtanak szeme újra összekapcsolódott. Amathmurty megértette gondolataikból, hogy féltik tőle a tudóst.

– Az egész jövőnk függ tőle – mondta nekik csendesen.

– Meghiszem azt! – nevetett föl büszkén Faiz, s hátba verte Amathmurtyt. – Csak az a baj, hogy amit mondott erről, az teljességgel érthetetlen.

– Tegyel próbára – tanácsolta Ali, aki egyrészt boldog volt, hogy Faiz újra a régi, másrészt tükkön ült a rohanó idő miatt.

– Azt mondta, hogy halaszthatatlanul tanulmányoznia kell a tibeti fekvő oroszlánt.

A teremben egyszerre ugrott talpra valamennyi stratég. Amathmurty parancsot osztogatva száguldott visszafelé a labirintuson, rábízva a vendégeket és a mulatót a szavakat röptében elkapó stratégiákra. Sosem látott sebességgel hajtattott a rakéta-repülőhöz, s csak akkor nyugodott meg, mikor elindultak. Faiz Huad Habasi kezdte megszokni az új stílust, s tüntetően ásított.

– Ha most azt mondd, hogy Katmanduban fogunk leszállni, akkor kénytelen vagyok felhívni figyelmedet, hogy lengén vagyunk öltözve!

– A transzhimaláján fogunk leszállni, egy sosem látott fennsíkon, és a hajad szála sem fog meggömbülni – mondta Ali.

– Szóval minden út Kínába vezet? – mosolygott Faiz, és Ali nem tudott kiigazodni rajta. – És mindenkié?

A kérdés teljesen jogos volt. A Himalája hófödte csúcsai fölött átsuhanva, a hétezer méter magason fekvő fennsíkon három rakéta-repülőgép pihent, ők érkeztek negyediknek. A sziklafalak mindenütt meredeken szöktek a magasba, csak egyetlen oldalon látszott bejárat. A hasadékot alkothatta a természet is, de azt a fekvő oroszlánt, mely fölötté díszelgett, már nem.

– Ide jött volna Taufik Hotep? – esett le Faiz álla, de csak pillanatra, aztán gyorsan követni kezdte Alit a hegybe.

A szűk hasadék meredeken kanyargott, időnként beletorkollva egy-egy barlangüregbe, melyből többfelé ágazott az út. Amathmurty ilyenkor megkeresett egy koponyát, eleinte rejtélyként Faiz számára, hogy miért és melyiket választja. A szerteágazó utakon ugyanis mindenütt található volt egy-egy koponya, mely abban tért el a normálistól, hogy a koponyaboltozatból hegyes hátrahajló szarv nőtt ki, mint az unikornisoké. Éles megfigyelő lévén épp abból jött rá miként tájékozódik Amathmurty, hogy ezek a szarvak különböző színűek voltak. A huszadik elágazásnál már tudta: Ali a *sárga szarvúak* nyomjelzőjén halad, s mély elégtétellel szemlélte a nem mindennapi turistaösvényt, mely nélkül soha vissza nem térhetően elnyelte volna őket a Himalája. Végre fény derengett előttük, s egy katedrális nagyságú barlangba jutottak, mely tele volt keleti szőnyegekkel és párnákkal. Ezeken ott ült Ann Bronwell és Zsaklin, Don Miquel Morella és Inge, Vu-men és Taufik Hotep, békésen teázgatva, mintha Párizsban lennének. Faiz könnyeit törölgetve gratulált Taufik Hotepnek, aki elmesélte, miként kellett Ottó Pilarként rávennie Vu-ment, hogy hozza el ide, mert az első elágazásnál tudta – vesztébe rohan vezető nélkül.

– És most mire várunk? – érdeklődött gyakorlatiasan Faiz.

– A mikorra – válaszolta udvariasan Vu-men. – A yid-lus megtalálhatóságának nemcsak pontos helye, hanem pontos ideje van.

– S mikor lesz az a mikor, amikor megjelenik? – türelmetlenkedett az arab. – Nekem ugyanis drága az időm!

– Nevetséges – intette le Ingeborg. – Mi másért jöttünk volna ide, mint olyan tudásért, mely lerövidíti az előttünk álló cselekvések idejét? Egyébként két percet kell várnia, s nem két napot, mint nekünk. Kibírja?

E pillanatban Tucci, a tantrakultusz démonistenének új szobra megmozdult, és a kezeiben tartott bunkó végű pálcákkal kongatni kezdte a barlang falán függő hatalmas érckorongot. A lassú, méltóságteljes zengés mintha megrázta volna az egész hegyet, olyan globálisan mindent betöltőnek hangzott, mintha fel akarná ébreszteni a világot. A korong egyre vakítóbb lett, aransugarai melegítettek, miként a tengerparti nap, s mire óráik mutatója a hatoson állt, a kongás abbamaradt, a gong fénytelen, a szobor mozdulatlan. De köztük ült a szőnyegen, kecses lótuszülésben Tucci mása, minden kétséget kizáróan élő mása. Kezében emberkoponyából készült ivóedényből zöld teát kóstolgatott. Nem szólt, csak mosolygott rájuk, és nézte őket. Faiz ravasz fényeket fedezett föl szemében, mintha mulatna rajtuk, s eldöntötte magában, hogy ha ilyenek a yid-lusok, akkor jobb nem bízni bennük.

– Lélek hőse, ki névtelenül él, életörző, ki tudod: álnok az a tudás, ami látható: hallgass meg és segíts! – kezdte Ann Bronwell, s elmondta az átélteket egészen Zsaklin vérivásáig, melytől a yid-lus érdeklődése a 22-es felé fordult. Kissé előre hajolva megfogta Zsaklin jobb kezét, s kitapintotta pulzusát.

– Meleg vért ittál, és mája lettél, hasonló Milarépához. A vér nagyon kevés volt ahhoz, hogy teljesen átalakulj, belső bajok fognak gyötörni, véred lebomlik, fulladozol majd. De ez nem leukémia és nem asztma, csak a likvidátor egyik karmának karcólása. Kövesd a karmot, bármilyen nehéz lesz. Kell lennie valahol egy krátertónak, melybe merülve úgy érzed majd: bajaid megszűnnek. Akkor ne bukj föld, hanem merülj alá.

„Szóval orvos” – gondolta magában Faiz. – „Kellemesebb, mint hittem. Ezek a lámák úgy csevegnek, mint a dámák, csöpp férfiasság sincs bennük. A tanácsa pedig teljességgel érthetetlen.” Ann Bronwell és Zsaklin nem így gondolhatta, mert mély tisztelettel meghajolva sietve távoztak.

– Öt Méreg legyőzője, te egy személyben súlyos és súlytalan: hallgass meg és segíts! – szólalt meg Don Miquel Morella, és beszámolt a nyugati féltekén súlyosodó mágnes hullámokról, majd Ingeborg férjének pusztító vegyi gyáráról, nem felejtve ki a Fekete Urat ábrázoló festményt sem. A Tucciként megjelent yid-lus: szavai alatt átalakult. A szilvaszemű Sakyamuni ült előttük, a legnehezebb nemesfémnek tulajdonítható tompa ragyogással.

– Az energia létrehozhatóságának vonalán ijesztően nagy a szakképzett munkaerő hiánya. Vigyázni kell Stoffra és Ramirezre, átállítani a bűnözőket a vegyi és biofegyverekről az atomenergia szakértőivé. A bűnözők észjárása a leggyorsabb ezen a bolygón, ki kell használni anélkül, hogy tudnák, mire használják őket, különben nem működne együtt egyikük sem. Hamarabb fognak rájönni a likvidátorok erejére, mintsem gondolnátok. Ha ez az út nem járható, akkor minőségi robotokat kell teremteni belőlük. Technikai robotokban nem tudjuk meghaladni a Fekete Úr zamjakait, sem programozóit. Felmérni a Citlaltepelt belsejét, le a magmáig. Itt kell lennie a Fekete Úrnak, hiszen ő legsúlyosabb, ami a Földön található. A plutóniumsugárzás ellen felkeresni a Bermuda háromszög szolonglaboratóriumát. Költsége óriási, olaj- és gázadóból fedezhető, s az ausztrál zöld energia azonnali piacra dobásával.

„Inkább fizikus” – vélekedett Faiz. – „Morella talán érti.”

Morella értette, mert sietve távozott. Ám Ingeborg maradt. A yid-lus szilvaszeméi rávillantak, és kedvesen nemet intett.

– Nem maradhat itt, nem lehet yid-lus. Megszegte a magány törvényét, mely sokkal hatalmasabb, mintsem gondolná. Nem hisz a transzcendentálisban, csupán csodálja. Házasságával megbontotta a karmáját. Távozzon, kérem.

– Nem élek a férjemmel fizikai házasságban – kiáltotta Inge.

– Na és? – mosolygott a vendéglátó. – Telepátiája már nem csupán a sajátja. Művészet csak akkor jön létre, ha művész játssza a művet. Menjen, és tanuljon tovább, kiváló tudós lesz.

– Ingeborg! – kiáltotta a lélekszakadva visszaroohanó Morella.

– Megyek – állt föl fásultan Inge, és lopva megtörölte könnyes szemét. Faiznak nagyon tetszett ez az elutasítás, és megállapította, hogy a nők mindig a lehetetlent akarják. Lám, ez az európai csodabogár nem hisz semmiben, folyton legyőzi önmagát, csak éppen azt nem ismeri föl, hogy mindennek ellenkezőjére lenne szükség. Európaiak! – gondolta megvetően. Nagyon elégedett volt azzal, hogy képviselői eltűntek innen végre, s büszkén hallgatta Taufik Hotepet, ám amit hallott, az büszkeségét döbbenetté változtatta.

– Gyökerek ura, te örökké hanyatló és örökké fejlődő: hallgass meg engem, és segíts! Olvasol gondolataimban, nem titkolom tehát, nem helyeslem, hogy elküldted ezt az asszonyt. Arra az eredményre jutottam, a belső világ támadása elfújta a felelősségetikát. Ha a külső világ törvényei szerint bárki felelősségre vonható is tetteiért, csak a külső világ játékszabályai szerint felel. De senki önnön lelkében felelősnek nem érzi magát. A szándéka – nem felelőssége. Ez az asszony teljes belső világában érzi a felelősséget. Azt mondom, gyökerek ura, tetted hibás volt, vagy legalábbis elhamarkodott. A tömeglélektan tanulmányozása elvezetett oda, hogy azt mondjam, minden bajunk oka a „lelkek kiszikkadása”. Adj nekem tíz olyan embert, mint Ingeborg, és én megállítom a világ romlását.

– Egyelőre a bolygó rohanását kell megállítani – szolt közbe Vu-men. – Bocsáss meg közbeszólásomért Szélvihar Szolgája: hallgass meg, és segíts! – esdekelt az okkaziológus, és tömören beszámolt a Föld várható 36 fokos tengelydőléséről, a Kozmosz Észak-Dél tengelyének közeledéséről, a Föld érthetetlen sodródásáról a Vízöntő felé.

– Szólj te is, Amathmurty – mondta a yid-lus, aki közben lapis-lazuri kékre változott, s arca Jutogpa türkizvonásait öltötte magára. – A dolgok összefüggnek a tinuvrei pálmalevéllal.

„A dolgoknak nyilvánvalóan el kell hangzania! – döbönt rá Faiz. – A kisöreg mindent tud, de hallani akarja: hogyan tudjuk azt mi, s ahhoz igazítja tanácsait!” S míg ezt gondolta, fogalma sem volt róla, hogy azok álláspontját képviseli, akik rég azt bizonygatják – az embert nem a tett tette uralkodóvá a galaktika e parányi részén, hanem a szó.

Ezalatt Amathmurty beszámolt Ervunit-Tinuvre kettős arculatáról, Ratmir Rabie Hadie és Stella eltűnéséről, arról a véleményéről, hogy a pártok kora lejárt, s helyüket iszonyú erővel veszi át az állam, amint ezt egész környezetében tapasztalta. Az elmék áttörési kísérleteit „meddő izgalmi állapotnak” bélyegezte, mely nélkülözi az arány kellő távolságát, s olcsó intellektuális játék marad, eredmények nélkül.

– A helyzet nem olyan rossz, mint gondoljátok – mondta a yid-lus nyájasan. – Az 1193-as év kutatása felesleges: maga az év a fontos, ez a Fekete Úr küldetésének ideje, amelyhez képest nyolcszáz esztendő áll rendelkezésére. Van tehát négy évünk. Ezalatt a hofeji obszervatóriumnak meg kell határoznia a Kozmosz Észak-Dél tengelyén túl az ötször 36 fokos szögben elhelyezkedő galaktikai tömeget, mely felé akkor irányulnánk, ha a földtengely már most 36 fokos lenne. Nehéz lesz, mert jelen állásunkban a Kozmosz fekete anyaga még magát a tengelyt is eltakarja. Egyetlen támpont a déli féltekéről látható Dél Keresztje. Nancsüannal ebből induljatok ki, Vu-men. Ábraként vetítsetek az égre 36 fokos dőlésirányú PENTAGRAMMÁT. Ha a kísérlet helyes, akkor visszajelzést kell kapnunk. Ehhez

kapcsolódik a ti feladatotok, Amathmurty, melynek már nyomában jártok azzal a bátor gyermekkel, aki elindult Ratmirral az egyik lejáraton a föld alá. A likvidátorokat öt transzmutánsból alkotta a Fekete Úr, s mivel a DNS-spirál kettős láncát, amelyben az élet vonalát árnyként követi a halálé – egyedül bennük oldotta fel, rájuk bízta mindazt, ami az életből hiányzik az örök élethez.

– A disznó! – szaladt ki Faiz száján. – Ez egy tolvaj!

A yid-lus hangtalanul rázkódott a nevetéstől. Tetszett neki Faiz, de esze ágában sem volt felvilágosítani arról, mennyi baj fog származni még belső izzásából, határtalanul felhabzsolt életszelével, mellyel kora elé szaladt ez az eszmélőlény.

– Minden likvidátor két vázát őriz, s kedve szerint bánik a benne lévő erőkkal. Jól vigyázzatok, mert ezek megszerzéséhez az ész kevés, a szív pedig sok.

– Megmondtam, hogy nem kellett volna Stellát elengedni Ratmirral, igaz? – morgott Faiz Amathmurtyra. Az arab kitartott önmaga mellett, látott annyi rendkívülit a fáraók földjén, hogy lépten-nyomon lerombolja a fennkölség látszatát. Megfogadta, hogy Kairóból nem egyedül tér vissza Jerevánba.

– Végül neked válaszolok, Taufik Hotep – folytatta a yid-lus, ki most rézzölden csillogott, mint a teája. – Lehet, hogy előbbre tartasz valamiben, amit mi figyelmen kívül hagytunk. Az ész világa hideg világ. s mi kénytelenek voltunk ezt a hidegséget tovább fokozni metafizikai magányunkkal. A hideg pontjai a Földnek belőlünk következnek, és okkult jelenségnek számítanak. Nincs benne semmi rejtélyes, mégis ezért vált rejtélyessé Kelet. Csak az önmagukkal korlátlanul rendelkezők képesek mások korlátlan rendelkezésére állni. Axiomatikusan egyszerű tényre jöttél rá annak megállapításával, hogy erre a teljes emberiség képtelen, és az út a többség megnyerése felé olyan típusú embereken vezet, mint Ingeborg. Az ész útja azonban csak annak határtalan, aki nem ismeri. Van egy akciórádiusz, egy fény- és hanghullámnál gyorsabb hatósugár, mellyel meg lehet nyitni a tarkó fölött elhelyezkedő nagyagy alvó állományát. Fordulj érte a homatológusokhoz, és megteremtheted a tíz embert, akit kívánsz magadnak az új emberiség létrehozásához. Jól vigyázz két dologra: csak tízet, ne többet! Mert ők boldogtalanok lesznek a boldogságért. És öt férfi öt nő arányban, mert aszimmetriával nem kezdődhet semmi sem. OM! – búcsúzott nyájasan, s szétterült a levegőben egyre halványodón, mintha kiterjesztette volna magát semmivé.

– Indulhatunk – mondta Amathmurty. – A fekvő oroszlán aludni tért, csak egy év múlva látható újra.

Faiz fojtott dühvel vette tudomásul, hogy Taufik Hotep Sydneybe megy Vu-mennel, és nem velük Kairóba. Mert azt kicsikarta Alitól, hogy most aztán tényleg hazaviszi, mielőtt visszatér Jerevánba.

– Felhívom a figyelmedet, hogy van telefon is, nemcsak telepátia – búcsúzott epésen Taufiktól, s a két rakétagép útjai szétváltak.

Vu-men tudta és olvasta a mellette ülő gondolatait, de megvárta, míg Taufik megkérdezi: ki a yid-lus, mi az a szolong meg zamjak, s főként mit jelent az „OM”? A kínai udvariasan kitérve azt mondta, hogy előbb használja az ajánlott akciórádiuszt, anélkül hasztalan magyarázna ezekről. Kérte Taufikot, adja át üdvözlétét a homatológusnak, és pihenés nélkül újra fölszállt Sydneyből Hofejbe tartva. Az arab tudóst vidám, karcsú fehér hajú fiatalember várta, aki Ászok néven mutatkozott be.

– Az O’Hara család nagyon várja önt – tárta ki előtte a fényűző gépkocsi ajtaját, mely hosszú utakhoz szokott hihetetlen sebességgel száguldott át a városon, s állt meg az O’Hara villa előtt.

Ha eddig a rendkívüliben volt része, ezúttal az idill fogadta Taufik Hotepet. A villa hatalmas parkja csak a ház körül volt művészien gondozott, tele lugasokkal, teraszokkal, virágerdővel. Mögötte szabadon burjánzott az őstermészet, hatalmas fának csúcsát csak hátracsuklott fejjel lehetett látni. Egyik oldalon tompa morajlás hallatszott, örült erejű vízesést takart az őserdő, mely szilaj patakként fogta át a gondozott udvart, vad kanyarokkal szelve át a talajt. Három kecses hídon keltek át, mire odaértek a teraszon reggeliző társasághoz.

Ászok magától értetődő kedvességgel mutatta be Felina és Peter O'Harát, Martin szüleit, majd magát Martint és Thomas McCreesht. Ezután hatan folytatták a reggelizést, egy ideig áldott csendben, amitől béke és nyugalom költözött Taufik Hotep szívébe. Egyrészt azt kívánta, bár örökké tartana ez a nyugalom, másrészt lelke mélyén mocorgott küldetése és kíváncsisága.

– Nekünk semmit sem kell elmondania – törte meg a csendet Felina. – Mi már mindent tisztáztunk egymás között, és ott voltunk Thomasszal Tibetben.

– Gondolatban? – tisztázta gyorsan Taufik.

– Ez a homatológia lényege – realizálta a fehér hajú szelíd, kivételesen szép mosolyával.

– S Ön is transzmutáns, Felina?

– Nem, én egyszerű ember vagyok, aki nagy hibát követett el. Mivel én alkottam az akciórádiust, fiam keresése érdekében használtam is. Ötször. Így a megígért tíz emberből ötöt megteremtettem az én akaratom szerint, felhasználtam az erő felét, így csak másik felének megvágásával rendelkezik.

Taufik Hotep kezéből csaknem kiestek az evőeszközök. Ha Felina mind az öt választottja férfi, akkor ő kinn rekedt! Lelki szemei előtt felrémlt a történelemformálás lehetetlensége, a folyamatok örökös felszíni absztrakciója, melybe sosem lesz beleszólása. Bábel, zűrzavar, vegyes reakciók, üres tetszésnyilvánítások halmaza marad a társadalomelmélet. Úgy bele-sápadt, hogy Felina hangja remegni kezdett, mikor folytatta, akadozva az akciórádiusz lebilincselő sorsát.

– Először magamon próbáltam ki – mondta mentegetőzve, és Taufikba azonnal visszatért az élet. Egy nő már van az öt között, tehát nincs veszve semmi.

– Ismernem kellett a hatást a gyakorlatban – folytatta Felina. – A hatósugár működése egyszerű: tökéletes biztonságot ad belső énünk döntéseinek. Fontosnak tartottam a külső világ bizonytalansági tényezőinek, a véletlenszerűségnek a legyőzését. Mikor tapasztaltam, hogy törvényeim mások lettek, és ezekkel egyedül vagyok, be kell vallanom, kissé megijedtem. Gyors egymásutánban négyszer használtam még a Kozmosz leheletét, férjemen és Martinon, majd Erg Enuntionon és Don José Ramirezen, akik akkor itt éltek, és barátaink voltak.

– Semmi baj – kiáltotta vidáman Taufik –, sőt csodálatos! A Donról már hallottam eleget, ámde ki az az Erg?!

– Uramisten! – sóhajtott Martin. – Még hogy eleget hallottál Ramirezről? Tudod te azt, hogy az ő parancsára végezték ki Aldo Morót? Az ő emberei gyilkolták meg a Kennedyeket? Az ő bandái végeztek Che Guevarával? Olaf Palmével? Indira Gandhival? Hogy szervezetei terroristák, bérgyilkosok és provokátorok egy személyben? Az ő agya erre a biztonságra nyílt meg, barátom! Don José Ramirez külső és belső világát a gyűlölet köti össze, a lobogó és pusztító gyűlölet!

– Ezt bízd rám – nézett rá Taufik megrendülés nélkül. – Van szent gyűlölet is, és szükséges gyűlölet is. Kezdem érteni a yid-lus tanácsát az átalakított bűnözőkről.

– Aha – dünnyögte Martin. – Hát majd csak nézd meg magad a nagy átalakítás után! Én ismerem őket elveikkel együtt! Én ott voltam egy csomó túszerződésükön, ott voltam a vörös

khmereknél, és össze tudom neked foglalni: ezek a civilizáció örültjei, az emberiség szemétdombja!

– Tegyük fel, hogy Ramirez tévedés volt! És Erg? – kérdezte újra Taufik.

– Erg Enuntion geológus, mint én, s együtt kísérleteztük ki a zöld energiát – közölte csendesén Peter O’Hara. – Az utolsó fázisnál rájöttünk, hogy nagyobb erőt találtunk a termonukleáris energiánál. És biztonságosabbat. A tenger alatt akartuk kipróbálni, de mikor minden készen állt, Erg Enuntion eltűnt.

– A zöld energiával együtt – egészítette ki Felina. – Tehát kétszer is nagyon melléfogtam a választottakkal. A szellemkívánságai furcsa tetteket és érzéseket váltanak ki az emberből. Meg fog lepődni önmagától is, Hotep úr. Mert, ugye saját maga lesz az ötödik férfi?

– Az életexpanzió gátlástalansága olyan esztelen társadalmi folyamatokat hozott létre, hogy talán nagyagym biztonságos kráciáinak felszabadítása is kevés lesz a helyes irány elfogadtatásához – felelte tűnődve a tudós. – Megkérem, Felina, alkalmazza tehát hatodszor rajtam az akciórádiust, most és itt, hogy aztán ráléphessek utamra.

A kis társaság befejezte társalgását, s Felina rövid időre visszavonult Taufik Hoteppel. Az arab a földi szabadság határait hordozó szomorú szemekkel lépett ki Felina szobájából. Elindult a rohanó víz mentén, egyre a vízesés felé, míg végre megtalálta. „Nem mérhetsz, ha nincs mércéd – suttogta maga elé –, s ha van mércéd, nincs mit megmérned! Magasabb célt erkölcsi mérlegelések egyensúlyával elérni kötelesség ugyan, de minél többen leszünk, annál hipotetikusabb! Megsérteni a közjót annyi, mint megsemmisíteni a közjogot... Nem, ezekkel a gondolatokkal nem maradhatok egyedül!”

Taufik Hotep ugyanolyan gyorsan cselekedett, mint Felina. Felkereste a Kozmosz leheletével Ingeborgot, majd Faiz magyar barátnőjét, a közgazdasággal foglalkozó Gabriellát, végül egy palesztin író ikernővérpárt: Esztert és Juditot. Az akciórádiusz eljárás befejeződött.

IV.

1989 augusztusának beköszöntésekor a Földön nyugtalanság lett úrrá. Mindenki érezte a rendkívüli jelenlétét, de kevesen tudták, mi a teendőjük. A legérdekesebb jelenségek egyikének számított a telefonhívások ugrásszerű növekedése. Lhassza élénken hívta Riót, Kamcsatkát Kalifornia érdekelte, a Mekong teljes vonala mentén ostromállapotszerűen hívták Svédországot, Ausztráliát Chile és Peru izgatta, Bolíviát Líbia és Libanon, Madagaszkárt Grönland. India fölvette a kapcsolatot Kubával, Kuba pedig Kongóval, Angolával és Tanzániával. Az Elefántcsontpartot Mongólia kezdte érdekelni, majd a Földközi-tenger körüli államok, mintha összebeszéltek volna egyre másra följánlották üzleteiket Szibériára, ha az Unió hajlandó lett volna eladni. A világon mindenütt jelenlévő németeket lázasan foglalkoztatta a Csendes-óceáni Szigetecsoporthoz, és vagyontöredékeket az Ausztrália és Japán közötti tengerfenék kutatására induló expedíciókba. Franciaországot legalább ilyen mértékben foglalkoztatta az Indiai-óceán tanulmányozása a McDonald-szigetek és Ceylon között. Amerika teljesen értelmetlennek találta a Távol-Keletet, különben is rossz tapasztalatait nem felejtette el Koreáról és Vietnámról. Egyre keményebben összpontosított Kínára, ennek érdekében hallatlan engedményeket téve a Szovjetunióknak, nehogy az keresztezze érdekeit. A Himaláját úgy elárasztották a kutatók, mintha a szomszéd város 100 méteres kirándulódombjával lenne dolguk. Irán koncentráltan középpontja lett az iszlámhitűeknek, és szívósan dolgozott Törökország, Egyiptom, Szaúd-Arábia és a két Jemen megnyerésén. A politikai határok összeomlani készültek, csak senki sem tudta, miért.

Don José Ramirez lehallgatói megrökönyödve jelentették: olyan telefonokat hallanak, ahol az egyik fél spanyolul beszél, a másik angolul, de abszolút értik egymást. Ugyanez csomó más nyelven is előfordul, a magyarok arabokkal társalognak, az eszkimók indiánokkal, románok kínaiakkal, de primán érti egymást a szomáli és a szingaléz, japán és portugál, francia és finn, norvég és német, orosz és hindu. Mintha visszafelé járna az idő órája, a bábeli nyelvezavar egy egységes, érthető világnyelvvé kezdett összeállni, amit beszélve még kevernek ugyan, de érteni már értik korlátlanul.

Ramirez nem vesződött ilyen pitiségek utánjárásával, felállította a lehallgatók Általános Tolmácsirodáját, s csupán a kész jelentéseket kérte az ilyen típusú beszélgetésekről. Sőt, más beszélgetések már nem is érdekelték. Hadiszállásán berendezett egy új szobát, melynek falait térképek borították. Ezeket expedíciók útvonalát rajzolta meg, megvételtre és eladásra szánt országokat jelölt be, majd hívatta Artner.

– Túl akartok járni az eszemen, Artner? – kezdte bevezetőül. – Barátom, én leszek az utolsó ember, aki elhiszi, hogy kitört a világbéke. Nézd, a térképeimen bejelöltem a jövőendő szárazföldet. Valamilyen romantikus széplélek bizonyára elnevezné Új Atlantisznak, vagy Megtalált Denisiának, mittudomén minek. Nekem Föld marad, barátom, melynek nyugati határait az Uraltól a Kaukázuson át vezető hegyek képezik majd. Feltehetően Afrika a Tanganyika-árok mentén reped ketté, s nem marad más belőle, mint a tanzániai és etiópiai hegyek. Ez lesz az új Andokhoz hasonló nyugati partvonalunk, ami ettől nyugatra terül el, azt bőmbőlve nyeli el a Csendes-óceán és Atlanti-óceán egyesülése. Az egyik félteke eltűnik, barátom, s ez az egyik épp az, amelyik az enyém volt!

– Nagyjából valóban ez várható – válaszolta Artner –, a nulla fok a mostani 36 fokra tolódik át nyugaton. S mivel az elárasztott területeken fantasztikus értékek vannak jelenleg, mivel az emberek úgy tapadnak a nyugati féltekére, mint légyfogóra a legyek, meg kell menteni, akit lehet.

– Nélkülem – vigyorgott Ramirez –, nélkülem, Artner. Azt csináltok itt, amit akartok. Becsaptatok az izotóptemető meg hasonló marhaságok keresésével. Azzal, hogy 53-an idejöttetek. Bedőltem, mint egy gimnazista bakfis ifjú, de rámenős tanára karjaiba. Hol van például Morella négy napja?

– A Bermudákon, a szolong-laboratóriumot kell elérnie.

– Jó, nagyon jó vicc – bólintott Ramirez. – Csak úgy besétál a tenger alá, mint Nemo kapitány meg James Bond egy személyben. És hol van Pablo Bió, a híres 99-es transzmutáns? Netán mélyen az Andok alatt sétál a Három Idő barlangban, lehetőleg három részben három idősík felé?

– Majdnem – válaszolta Artner, aki semmi értelmét nem látta titkolózásnak vagy tagadásnak. Meglepte Ramirez éleselméjűsége, s veszedelmes nyugalma. Hiszen nála jobban senki sem tudta, mennyi embert vesztett a Don az utóbbi időben, de lám, még csak nem is foglalkozik vele. – Kettőjüknek találkozni kell a Citlaltepetl alatt, s lehatolni a...

Ramirezt csillapíthatatlan, hömpölygő nevetés fogta el. Egész csupa izom 120 kilója fetrengett, öklével a mellkasát verte, és egy merő lucsokká vált a rajta lévő ruha. Lecsillapodva Artner vállára tette súlyos mancsát, alaposan megnézte magának, s mindössze ennyit mondott.

– Nektek a Citlaltepetl, nekem a Midway-szigetek. Mert Keleten addig emelkedik ki az új föld. Nem tanácsolom, hogy kövessetek. – És Ramirez eltűnt a transzmutánsok elől.

Szinte ugyanebben az időben pattanásig feszült a légkör a tinuvrei megfigyelő állomáson. Negyedik napja tartott Stella és Ratmir föld alatti útja, és a stratégiák agya minden impulzust közvetített. A mulatót „átalakítás miatt zárva” táblával látták el, és a transzmutánsok mocsanatlanul ültek műszereik előtt, képpé és hanggá alakítva minden érkező impulzust. Az expedíció a Tradt szirtnél a meredeken ég és víz között függőleges megközelíthetlenségében nyugvó barlangnyílásokkal bőven ellátott partszakasz felé indult. Az egyik pihenőnél Ratmir vaskapcsokat és ólomfalat mutatott Stellának.

– Hat tonnánál súlyosabb bazalttömbökből készült mesterséges sziklafal – magyarázta Ratmir.
– Nincs az a mai technika, mellyel ez létrehozható. Elhiszi végre, hogy soha ember nem látta helyre viszem?

– Most már láttam – kacagott Stella – kívül. Kíváncsi vagyok, mit védenek ezzel belül?

Ratmir intett az előttük haladó sziklamászóknak, és azok elhengerítettek egy természetes sötétebb csíknak látszó tűsziklát, majd valamennyien bekúsztak a nyíláson. Viszonylag kicsi hajlatba érve Ratmir emberei fáklyát gyújtottak, elosztották a horgonyköteleket, melyek vastagabbak voltak minden más sziklamászókötélnél. Fatime észrevételére Ratmir azt válaszolta, hogy ide más anyagú sziklamászókötél kell, mint bárhol másutt a világon. Fatime ezek után élénk beszélgetésbe merült Ratmir vezetőjével a kötélről, gyorsan és fáradság nélkül haladva a gyorsan lejtő úton. Tímea azt firtatta, miért nincs itt dohszag, mitől üde a levegő, amire a mellette ballagó ennyit mondott: „Ez az ózonbarlang.”

Folyton lefelé haladva, a kilenc ember bármilyen teherbíró volt is, rég leterült volna a kellemes lég nélkül. Így is elcsigázva érkeztek meg a Szivárványbarlangba, melynek falai valóban tükrözték a szivárvány minden színét. A különböző színű kövekből különböző színű vízcseppek szivárogtak, s egyetlen kürtőn folytak alá. Ezen a meredeken alászakadó kúton kívül nem volt más út tovább. Ratmir pihenést javasolt, s míg ettek, a stratégiák elemezték a köveket, melyek jó része tufa volt, benne a világon fellelhető csaknem valamennyi drágakő fajtával.

– Csakugyan tetőtől talpig rubinba öltözteti Stellát! – csacsogott Fatime. – S ez itt zafír? Az topáz?

– Nem, most már nem – válaszolta Ratmir. – Karneolláncokat tegyenek csuklóikra, nyakukra, bokájukra.

Halomnyi tompa vörös köfűzérhez vezette társait, és nemcsak a nők, hanem a férfiak is ellátták magukat a különös ékszerekkel. Elmagyarázta, hogy a karneol véd a radioaktív sugaraktól, márpedig azok egyre erősödni fognak további útjukon.

– Látom bokádon a karneol láncot, sose tedd le azt! Hogy mi milyen ostobák vagyunk! – kiáltotta Amathmurty Tinuvrében. – Ámbár ha az ember pálmalevélről olvassa azt 1193-ból, legalábbis enyhítő körülmény.

Ratmir két embere összekapcsolta köteleit, s hozzákezdtek a többiek leeresztéséhez. Ők nem mentek tovább, a Szivárványbarlangban maradtak a visszatérést biztosítani. Heten oly csodálatos hangulatban haladtak előre, mintha szárnyaik nőttek volna. A szűk sziklafal egyszerre csak derengeni kezdett, és Ratmir eloltatta a fáklyákat, melyek fénye tökéletesen fölösleges volt. Még három órán át csúsztak lefelé, mikor megérkeztek a Fehér Asszony-bálványhoz.

– De hiszen ez Stella! – kiáltotta döbbenten a két lány, a Memnon szobroknál hatalmasabb sziklahölgy láttán, mely valóban a 113-as vonásait viselte. Úgy domborult elő a jégbarlang háttéréből, mintha befagyasztotta volna valaki menekülés közben. Ő maga volt az akadály, körülötte dermesztő jégcsapok, lüktető olvadásban és lehülésben. A Fehér Asszony kissé nyitott ajka, igen, tudták már, azon kell átjutniuk, s beleborzongtak. – Ki ez, csakugyan – kérdezte Stella gúnyosan – veszem észre, mennyire embernemjárta hely! Ez valami bálvány, s kétlem, hogy a Kaukázus manói faragták.

– Ez az ön őse, királynőm – válaszolta Ratmir –, akinek hívását érezte mindig, aki ide vezette és lehúzta magához. Magyarázatra nincs időnk, mert itt fagyunk! Jégcsákányokat!

Ratmir újabb két embere szakadt le a Fehér Asszony innenső oldalán, s a perzsa nem szándékozott megmagyarázni, azok miképpen menekülnek meg a fagyhaláltól. A stratégiák vacogó fogakkal kúsztak a jégtömbben, aztán mintha sípályán lódultak volna neki, sebesen siklottak, majd még sebesebben, amely már követhetetlen volt a tinuvreieknek is. A képernyőkön fehér villámok cikáztak, mintha a transzmutánsok agya megbomlott volna. Ratmir egyfolytában kiáltozta a két szót: „A végén ugorjanak!” – ámde ezt Fatime és Tímea agya nem volt képes befogadni. A sebességgel egyenlő arányban sejtjeik széthulltak, mintha az űrpilótákat előkészítő centripetális és centrifugális erő egyszerre támadt volna rájuk, belső élet nélküli rongycsomóként hullottak abba az iszonyú meredélybe, melytől oly messze volt a túlsó part, mint tőlük a remény. Stella azonban ugrott, s Ratmírral együtt csodával határosan, mintha felhőszőnyeg tenné le őket, átjutottak a szakadékon.

A transzmutánsok első két halottja úgy megdöbbenetette társaikat, hogy percekig szólni sem tudtak. Majd Mihail Giz mérnök nyugodt, fegyelmezett hangon kezdte diktálni a műszerek adatait a siklászsebességről, s teamjével azonnal tanulmányozni kezdte az okkult hideg pontoknak nevezett fagymélység és a radioaktív sugárzás egymásra hatásának következményét az agysejteken. Míg Stella és Ratmir egymás kezét fogva pihegett, megfektették az emberiség ősi félelmének okát a légörvényektől, melyeket jobb híján kísérteteknek, pusztító szellemeknek nevezek el.

– Végeredmény? – kérdezte csendesen Amathmurty.

– A félelem jogos. Az ilyen típusú ellenkező előjelű, de egyszerre fellépő ellenerő megbénítja az idegeket, a belső erők leállnak, s olyan gyorsan következik be az agyhalál, mint egy

trombózisos érgörcsnél. Ha az emberek ilyen légörvényeket tartalmazó pontokon építkezve állandó, tőlük független mozgásokkal találkozva megörik, vagy földöntúli erőktől való félelmükben lebomlanak, jelen ismereteik szerint megmagyarázni nem tudják, nem is tudhatják. Ilyen egymásra hatásra mi sem voltunk felkészülve, Stella csak azért élte túl, mert hitt a férfinak. Hitt, és belső kontrollja megmaradt.

– Úgy értsem, a 113-as szerelmes? – érdeklődött Ahtanak elérzékenyülve. – De hiszen onnan sosem térnek vissza! Ratmir utolsó embere úgy foszlott szét, akár a füst. Még a szakadékig sem jutott el, ahol nyilván meg kellett volna állnia, és nem pedig megsemmisülnie.

– Szerelmes! – legyintett Amathmurty. – Meglátjuk. Egyelőre annyit tudunk, hogy egyben maradt.

– Ó, ti férfiak – kacagott Stella. – Mi csak ámulunk, bámulunk és meghalunk. Innen sosem fordulhatunk vissza, igaz?

– Én láttam akaratomban a likvidátort, és elhoztalak hozzá – válaszolta egyszerűen a perzsa. – Így nem lehetsz másé, és én boldog vagyok, mert azt adhatom, ami kell neked.

– Ősi törvény nálatok – mondta Stella.

– A legősibb – felelte Ratmir.

S míg kéz a kézben egyre fáradtabban botorkáltak előre, minél inkább vánszorogtak, annál erősebben jelzett az I.K. készülék. Ez a „transzok” által ismert összes jellemzőjét tartalmazta a belső anyagnak, nem sokat, csak a színekkel kapcsolatos, már kikísérletezett intranzigenciákat. A tinuvreiek látták, amire a két vándor rá se nézett: az egyre táguló karneol-barlangot, a távolról tűzvészként lángoló folyót, mely lassan kígyózott körülöttük, folyton változtatva irányát és egyre keskenyítve a partot, melyen haladhattak. S egyszer csak meg kellett állniuk, mert nem volt tovább. Előttük folyó, mögöttük folyó, jobbról folyó, balról folyó, melyek szilaján vágattak két óriási nyílásba. Mint két falba épített gigászi korsó torka nyelte egyik a zöld, a másik a vörös hullámokat. A két nyílás közt sudár, fehér hajú fiatalember ült, ki mozdulatlan és éjsötét szemeit rajtuk nyugtatta. A teste akár a szikla. Ismeretlen anyag borította, mintha fekete bőre másikat nőtt volna... Nem tűnt élőlénynek, nem látszott sem embernek, sem szobornak, noha mindkettőből volt benne valami. Ott, ahol a szívének kellett lennie, semmihez sem fogható anyagból L betű világított. Ez az anyag folyt, ömlött és maradt mégis a helyén a Fekete Úr kardján, ezzel bélyegezte meg a likvidátorokat is.

– Stella és Ratmir – mosolygott elgondolkozva. – Érzitek a phlogiston illatát? A zöld folyó a phlogiston, melynek létezését tagadják közel nyolcszáz éve már! Minden ember kapott belőle, és a lét illatot lehelt körülötte, de az embernek nem kellett illat. Izzadt és görnyedt állattá változott, megtagadva a reményt. Gyorsaságot akart, technikát, mellyel bűzhödt testét cipelteti egyre másra. Holott csak fel kellett volna ismernie a phlogiston erejét, mely enyém már. Ím, ennyi van belőle, dől és zúdul korsómba, mit megtagadtatok. Ami nincs, ugyebár. Nincs illatokat. S vajon érzitek a kykeon bódítását? A kykeon bíbor folyója nem vér, csak nyom-elem a vérben. Folyékony rádium, amitől rettegve féltek, s kezetekben lesz belőle háború és halál. Mit meg nem adtok érte, ha a Földben lelitek, s nem tudjátok, hogy ti, emberek tartalmaztatok a legtöbb sugárzó anyagot. Nem tudjátok azt sem, ahol megfelelő a mennyisége, ott és csakis ott vagytok boldogok! Könnyűek, szabadok és vidámak. Nos, én, a likvidátor összegyűjtöm azt, amit ti likvidáltatok. Itt árad a kykeon, a kéj annak, aki megérti, és akinek nem, annak maga a pokol. De lám, özönvízként nyeli el korsóm, mi kezetekben mocsok, robbanás, háború és halál. Elaljasodtatok. Megtagadtatok két legszebb anyagát a Belső Anyagnak. Választhattok – melyikötök melyikbe tér meg rabnak?

Stella a phlogiston felé nézett, de Ratmir a gondolatnál sebesebben átkarolva magával rántotta a kyeonba. A bíbor folyó egyetlen hatalmas tajtékkal besöpörte átlényegült valójukat a korszonyíláson. Ahogy a 113-as transzmutáns megszűnt létezni, a likvidátor karneolbarlangja eltűnt a képernyőről. A tinuvrei stratégiák némán ültek helyükön, s összes adatukat láthatatlan erő törölte eszközeikről.

Mihail Giz, a 18-as stratégia nyugalma tért vissza legelőbb. Bekapcsolta az Intrazigencia Koordinátort, és kereste a kapcsolatot a tudomásuk szerint föld alá indult transzmutánsokkal. Az I.K. készülék beindult és sugározni kezdte: „Vigyázat: 111, 112, 113 meghalt! Visszajelzést!” A tinuvreiek azt hitték, páratlan és egyedülálló hírt közölnek. Helyette a Három Idő barlangból ezt sugározta a készülék: „Vigyázat: 9, 19, 29, 49, 59, 69, 79, 89, 99, 109, 119, 129, 149, 159, 169, 179, 189, 199 meghalt! Nem tudunk visszatérni, de élünk – 39 és 139! Várunk.”

– Pabló Bió expedíciójában 18 halott! – rögzítette Giz. – Halál oka ismeretlen, ahogy érthetetlen a 39 és 139-es életben maradása! 66-os, 67-es, ráállni, elemezni, továbbítani – adta ki utasítását Ernának és Vincének a mérnök.

– Miért pont a kilencesek? – töprengett Ahtanak.

– Vulkanológusok, tömören szólva – közölte Amathmurty. Pabló Bió sosem vezette volna pusztulásba a csoportot, megölték őket. Tovább, tovább! Felvenni a kapcsolatot az összes transzmutánssal!

– Itt Morella! – lépett működésbe az I.K. – Ismeretlen eredetű zöld suffósodrásba kerültünk. A 15, 55 meghalt, 45-ös gyengül, tájékoztató műszereim leálltak. Várok!

– Óceonológusoknál veszteség két fő! – rögzítette Kursymurty, a nyolcas stratégia. – Mesterünk nagy bajban van. Azt tanácsolom, Artnernek mozgósítani kell a talont. – Amathmurty gyors bólintására Kursymurty riasztólag mutatott az I.K.-ra.

– Marianna-árok, 8000-es mélység. Ismeretlen eredetű zöld suffósodrásba kerültünk. Első merülön 25, 65, 75, 85 halottak, a vezető 35-ös gyengül. Második merülön 95, 105, 115, 125 halottak, a 135-ös vezető gyengül. Várunk.

– Artner! – közölte Kursymurty a hozzá oly közelálló 7-es stratégiával. – Mai nap vesztesége 31 fő. 18 vulkanológus, 10 oceanológus, 3 pszichológus. Utóbbiak közül a 113-as által láttuk az egyik likvidátort. Elemezni nem tudtuk, adatait likvidálta. Meg se próbáljátok a többit keresni. A két vulkanológust és a négy oceanológust visszahozni. Koordinátáik... – Kursymurty adathalmazára szerteröppent a világba. Artner, a hetes stratégiákra jellemző bizalommal nem sok embert indított mentésre, de azokat azonnal. Maga mellé vette a 17-es és 27-es; a 37-esre bízta az első Marianna-árokbeli hajó mentését, mindössze az 57, 87 segítségével. A 137-re bízta a másodikat, a 147-es, 157-es stratégiákat jelölve ki melléjük. A három merülőhajó indulása előtt a 97-es vezetésével a 47, 77, 107, 117, 127 számú stratégiákat küldte az Andok foglyainak megmentésére.

– További mentés? – érdeklődött Artner nyugodtan a már Bermudák felé tartó hajóról.

– Többi visszajelzés rendben! – törölte meg homlokát Mihail Giz és Kursymurty egyszerre. Aztán összenéztek, és ugyanarra gondoltak: Artnert meg sem rendítette 31 halál, sőt, mintha elégedett volna, hogy egy likvidátor mindössze ennyibe került. S mert alaptermészetüknél fogva a transzmutánsok optimista lelkek voltak, szinte egyszerre kezdtek el beszélni arról, hogy az Andok és a Marianna-árok elvezethet további két likvidátorhoz!

– Megfeledeztek Ratmirról – figyelmeztette őket Amathmurty. – A tapasztalat azt mutatja, hogy a likvidátorokhoz bennünket valakiknek el kell vezetni! Valakiknek, akik tudnak róluk, de nem transzmutánsok!

Az Ann Bronwell antropológiai kutatócsoport munkájának költségeit Viktor von Stoff fedezte. Mikor megtudta Ingeborgtól a várható jövőt, egy percig sem kételkedett igazságában. Vagyónának egy részét átcsoportosította, leállított néhány vegyi gyárat és biológiai kutatásokra állította át. Ingének olyan hallatlan összeget íratott a nevére magánvagyonként, hogy felesége csaknem visszautasította. Férje komolyan figyelmeztette, ez hamarosan kevésnek bizonyul majd, a tudományos kutatás nem hoz közvetlen hasznot, ugyanakkor nyeli a pénzt. Ha szükségük lesz újabb összegekre, nyugodtan szóljanak.

– Nekem ez befektetés – mondta az apró emberke. – Ha sikerül megtalálni a phlogistonnak és kykeonnak nevezett anyagot, én megveszem, akár földiánsokban, akár emberekben találjátok.

Ingeborg nem merült sem földiánsokba, sem viviszekcióba. Egyre többet foglalkoztatta a yid-lus, gondolatai körötte jártak, néha meglepve kapta föl a fejét, mintha ott ült volna vele szemben valaki... Azon kapta magát, hogy könyvek sétálnak keze alá, s elég volt türelmetlenül ujjai hegyére meredni, ha nem tudott valamit, belső énje sügni kezdett. Ilyenkor elindult egy antikváriumba, s ott első kérésre kezébe adták, amit keresett. Egyik szerda estéjükön, mikor találkozni szokott Ann Bronwellel, azzal lepte meg, hogy szerinte téves nyomon járnak mindannyian.

– A világmindenség szövetanyaga nem lehet egyszerűen külső és belső részre osztható. Meggyőződésem, van egy összekötő átmenet, a köztes lét. Nem értem, miért nem értitek, mikor az EGYES ezt megmondta! A yid-lus pedig a képviselője, őt is ismeritek, mégsem szűritek le, hogy ez az ő hol szilárd, hol légnemű formája nagyon-nagyon fontos lehet! Nem hiszem, hogy egy évet alszik, aztán mindössze egyetlen órára különböző megtestesülésekben eligazítja azokat, akik tudnak róla, hol és mikor kell felkeresni!

– Ez nem hit kérdése – felelte Ann. – Ez tény.

– Féltény – ellenkezett Ingeborg. – Szerintem a Yid-lus egyáltalán nem alszik, hanem pontosan akkor él igazán, mikor ti nem érzékelitek. És föl lehet venni vele a kapcsolatot a láthatatlan formájában. Gondolj bele, mennyire hasonlít ahhoz a megfoghatatlan szubsztanciához, amit keresünk! Mikor ott akartam maradni yid-lusnak, tudod, ezt én nem határoztam el, és nem is tudtam, mivel állok szemben. Azóta is ezt analízálom, és arra jöttem rá, hogy alapérzésem az volt: yid-lusként megtalálnék valamit, ami enyém volt, de elvesztettem. A yid-lus phlogiston-lény, Ann! És ezt sosem fogja elárulni, ha mi meg nem találjuk láthatatlan énjével a kapcsolatot! Mennyire sajnálta, hogy Zsaklin mindössze mája lett! Emlékszem, ahogy azt mondta: kevés a *vér*, amit ittál!

– Csak nem azt akarod mondani, hogy itassak vért Zsaklinnal? – Annt kihozta sodrából a gondolat, de fel is villanyozta. – A hat számon tartott köztes létből őt mindenki számára ismert. Első a születés; ugye: vagy is, meg nem is; megszűnhetsz is, nem is; és mi mindenné válhatsz, abba jobb bele sem gondolni! A második köztes lét az álomé, a legismertebb és legismeretlenebb bardo, láttad mit lehet belőle csinálni, ha egy Jakobina-féle erő gyakorolja. A 3. köztes lét a nirvána, az elmélyülések elmélyülése, amikor vitathatatlan a kontaktus a Belső Világgal, de akik szólnak róla, színesztéziákban beszélnek. Érted? A színesztézia másodérzés-kifejezés, azaz mintha szavaiddal tolmácsolnál valamit, amit értünk is meg nem is. Azért az elmélyülésből visszatérőket kevesen értik, elidegenülnek a Külső Világban. A negyedik köztes lét az erkölcsi törvény, a szív parancsa. Az ötödik a halál, mely elemezhetetlen. S a hatodik a láthatatlan lét, melyről fogalmam sincs, honnan veszed tudásod!

– Nem tudom, honnan veszem – védekezett Inge. – De nagyon sokszor mélyülök el, holott soha a jógával, mantrával, tantrával nem foglalkoztam. Egyszerűen látok dolgokat, meg tudok dolgokat, amiket valóban „másodérzéként” tudok csak visszaadni. Ilyenkor az az érzésem, hogy ott áll vagy ül mellettem valaki, aki kirándulni visz, megmutat vagy megmagyaráz dolgokat. S ha nem értem – régi könyveket ad a kezembe. Néha elvezet hozzá, néha ott találok a könyvtárszobámban, s fogalmam sincs, miként került oda. Nézd ezt az óezüsttel borított néhány lapot. Több ezer éves etruszk írással arról beszél, amit ma kozmopszichológiának neveznénk. Több ezer évvel a teremtésmítoszok előtt arról beszél, hogy kezdetben a sötétség volt, de miközben lőn világosság: ami köztük van, az a vörös fény: a kykeon!

– Te megfejtetted az etruszk írást? – hüledezett Ann.

– Csupán értem – mondta egyszerűen Ingeborg. – És tudom, hogy a sötétség és világosság között átvezető vöröset elhanyagoltuk. Pedig eddig minden neuralgikus ponton felbukkan. Figyeld meg: Ervunit annyi, mint Vörös Erőd, Tinuvre: Vörös Híd. A Három Idő barlang fölött a Vörös Csontok barlangja a bejárat. A Bahamák mellett uralkodik a Vörös Csengőkultusz. S tudod, Csehszlovákiában Ruzsbach-fürdőn van egy krátertó, ami fölött áll egy ősi kelta kolostor, a Vörös Kolostor, ahol valamikor vérrel áldoztak. Szerintem ez Zsaklin gyógyulásának helye.

Ann Bronwell még aznap Ruzsbachba utazott Ingeborggal, és odarendelte a 22-es és 23-as stratégiákat. Zsaklin tűnődve nézte, amint Lisával egy halálra ítélt gyermekgyilkos vérvételéből származó vért itatnak. Egy napig tartott Zsaklin és Lisa felkészítése az ismeretlenre, aztán a négy nő fürdeni ment. Zsaklin és Lisa beugrottak a krátertóba, s nem merültek föl többé.

„Igazat mondott Ázsia Ura” – regisztrálta az I.K. a 22-es impulzusait. – „Minden fájdalmam megszűnt, ez a víz csodaszer!” Megnyugodva látta, hogy a 23-as zuhanó merülése is jóleső lebegéssé változott.

A két stratégának mintha kopoltyúi nőttek volna, könnyedén és zavartalanul mozogtak a vízben, fuldoklás sehol. „Meg kell keresnünk a fenéknyílást” – üzenté Zsaklin agya Lisának. „Húzóörvényben vagyok” – jelezte vissza Lisa, és Zsaklinnak csak annyi ideje maradt, hogy csatlakozzon. A két stratégia pörögni kezdett valami iszonyú spirálban, melynek keringését hagyták úrrá lenni maguk fölött, míg egyre közelebb kerültek egy tátongó üreghez, és átzuhantak ezen.

A két stratégiát kétfelé ragadta a krátervíz, mely egyre szórtabban hullott alá, s már azt gondolták, hogy egyenesen a semmibe hullnak, mikor előbb Zsaklint, majd néhány pillanattal később Lisát emelték szilárd talajra erős karok. Zsaklin némán nézett Jakobinára, nagyon is jól ismerve őt, de Lisa rögtön megérdeklődte, hogy hol van és kivel.

– A Tigrisliliom-kráterben, ahová sokszor betérek álmodni! – válaszolta Jakobina. – Onnan érkeztek – mutatott messze a fejük fölé, ahol a kráter több ezer méteres magasságában valóban úgy nyílt szét a boltozat, mint a lilium szirmai. A víz ötfelé zúgott alá, öt különböző színben, s ahol álltak, öt további krátertó képződött belőlük, valóban hasonlóan ahhoz, mint fekete foltok a virágkehely alján. Középen fekete víz hörgött, bugyborékol, s egyáltalán nem felülről telítődött, hanem alulról tört gejzirként magasba. Izzó forróság áradt belőle, s ahogy Lisa alá tartotta tenyerét, csontig lemarta róla a húst.

– Hogy vágytam rá, megérkezzen végre valaki, s indulhassak tovább! Ehhez fokozat kell, előbb sorra merülünk az öt peremkráterbe, aztán a hatszáz fokosba! – magyarázta Jakobina.

– Om, Egykedvűség Tava – ugrott Jakobina az első krátertóba. „Arzén és szulfidok” – közvetítette Zsaklin elemzése. „Eltűnt a sebem” – konstátálta Lisa.

– Om, Akadályok Tava – ugrott Jakobina a másik krátertőbe. „Ez sokkal melegebb, legalább 70 fokos” – rögzítette Lisa. „Meszes víz” – közvetítette Zsaklin. – „Kalcium-magnézium-hidrokarbonát csoport”.

– Om, Álmodók Tava – sietett Jakobina a harmadik krátertőbe. – „Elalszom, álmos vagyok, nem bírom” – üzent Lisa agya.

Zsaklin hozzáúszott és kisegítette a félájult lányt a vízből. – „Biológiailag aktív vasvíz” – közvetítette közben. – „Tarts ki!” – parancsolt Lisára, akit támogatnia kellett.

– Om, Kétségbeesés Tava – ugrott Jakobina a negyedik tőbe, és Zsaklin magával húzta Lizát. – „Megoldhatatlan feladat” – üzent a 23-as agya. – „Fáj a lelkem, tele vagyok könnyel...” „Só, sztórax-nedv, szezámolaj, sztrofantin, olíva” – lüktetett precízen a Zsaklin-impulzus. A 22-esnek még arra is gondja volt, hogy biohullámaiból segítséget küldjön a 23-asnak, aki botorkálva vonszolta magát az ötödik tőhöz.

– Om, Máják Tava – ugrott Jakobina, és a két stratégia közül ezúttal csak Zsaklin merült fel újra. Az I.K. éppoly hasztalan kereste a 23-ast, ahogy Zsaklin. Lisa életjele megszűnt a májátóban, és Jakobina kacagva nézett Zsaklinra.

– Hasztalan keresed, ez már a Kozmosz belső anyaga, magnetikus éter – mondta szilajon. – Innen csak mi térhettünk vissza, akikben van ebből az anyagból. Kövess, Zsaklin!

– Om, Fekete Halál Tava – lendült Jakobina, és Zsaklin habozás nélkül követte. „Ólom-izaptól súlyos radioaktív víz” – sugározták az impulzusok. – „Hőfok mérhetetlen” – közölte hosszan, többször egymás után ezer méterenként.

– Örült kamikazék! – dühöngött Ahtanak. – Sosem lett volna szabad beleugrani abba az ördögvízbe! – Nem, ti csak csináljátok tovább, én megyek a papiruszaimhoz! – és elhagyva az Intranzigencia Koordinátor termét, az azerbajdzsán tudós elmenekült.

Közben Jakobina és Zsaklin föld alatti erdőbe érkezett. Szurokfekete fák jelölték az ösvényt. Mérhetetlen súlyukat egyfelé döntötte a lombjaik tetején tomboló gigantikus gázörvény. Egyik oldalon halványkéken derengett, a másikon citromsárgán gomolygott egyre jobban befonva a fákat, míg elérte a talajt, s egyszer csak nem volt tovább. Előttük ólomfalba zárt két hatalmas korsónyílás között ült a likvidátor. Ha testén a bőrnek ható másik bőr nem ózüstben játszott volna, szinte pontos mása az elsőnek. A mellén lüktető L győztes pírt vetett ciklonvonásaira, mely karmáját jelezte.

– Zsaklin és Jakobina – izzott a hangja. – Túléltek az immerziót, a törvényfonalú alámerülést, csak hogy a tudás, mellyel hozzám jutottatok a Meredek Ösvényen, nem veletek együtt született Tudás, csak éhségszörny, mely a Föld Szívéből harapni akar. Íme, amit kerestetek, e halványkék gáznemű anyag, az ichor. Az istenek vére, mely által közvetít minden sejtetek. Az ichort éppúgy megtagadta a XII. század, mint a phlogistont és a kykeont. Hiánya fáj az embereknek, de ami egyszer elutasított, annak útja többé vissza nem fordítható. Hozzám tart az ichor. Lám, korsóm képtelen megtelni vele. S ki a kérgen ezt felismeri, s nem tud hasonlónak válni azokhoz, ahová tartunk: kezét magára emeli, mert az ichor hiánya fáj, és összezavarja az elmét. Ezt az ép ész nem várja meg, s a kérgen odafönn az öngyilkosok száma egyre nő. Itt úsznak ebben a lazúros ködben, megnyugodva és irreverzibilisen. Az isteni ciklonból nem tér vissza soha, senki sem... Nem, mert nem is akar. Lényük immár az örök insomnia, az éber, fürge létű álmatlanság, mely ellen feltaláltak annyi mérget, amivel lustán aludhattatok, s éltetek egyre lassúbb lett és nehéz. Ki küzd ellene, immár maga ellen küzd, s az öngyilkosok száma egyre nő, itt, csakis itt köt ki mindenki, aki eszes és vakmerő. Aion a neve a sárga kígyónak, perzsául zrván néven ismerte a világ lelketek aranykódját, a Sybillák gáznemű anyagát. Mélyen magukba szívták, és bátran néztek szembe

az Idővel, messze előre látva azt, ami nélkül nem létezhet jövő, tervezés vagy öröm. Nincs méltó hely a kergén, mely az Időt fogadja. Hiába születnek meg a messiások, itt süvöltenek az Aion hurrikánban, nem születhet meg az egyetlen Fényeszmét Hordozó, elejti kezetek a hatalom és öröm együttes gyémántjogará. Válasszatok: hová tartotok a sorsosztó ködben, s ki-ki lépje át örök vonalát!

A likvidátor szavai végén Jakobina azonnal beugrott a Sybillák sárga szélviharába, Zsaklint pedig utolsó mozdulatával belelökte az ichorba. A likvidátor kezeit karba fonva mozdulatlanul ült az ichor és aion süvöltő tombolását elnyelő két váza között, míg a 22-es impulzusa nem jelzett többé, és az I.K. anyag nyomtalanul törlődött.

– A 22-es és 23-as stratégia halott – közölte tompán Mihail Giz a transzmutánsokkal, aztán intett Kursymurtynak, vegye át a kapcsolattartást.

Amathmurty és a többiek nem zavarták Gitzt kérdéseikkel. Tudták, hogy ezer és ezer szállal kötődött Zsaklinhoz, a törékeny, de akadályoktól sosem hátráló 22-es stratégiához, kinek likvidálását oly egyszerűen közölte a többiekkel. Mihail zokogott. Férfikönnyeit zajtalanul itta föl Tinuvre földje, a legősibb elem elnyelve egyikét a legújabb elemeknek. A férfikönnny a XX. század retteneteinek terméke.

Eszter és Judit éppen akkor érkezett Taufik Hotephez, mikor az még telefonnal a kezében Faizt hallgatta a történetekről, s ezt nyomban továbbította barátnőinek. Az ikrek kényelembe helyezték magukat, és szívrepesve nézték az éjszakai fényekben tobzódó Alexandriát. A tetőteraszra felcsapott a tenger mormolása csakúgy, mint a város éjszakai örömekre vadászó nyüzsgése. Néhány mondat után Judit a tárgyra tért.

– Van itt valami, amit nem értünk – kezdte lassan. – Valami, ami nagyon egyszerűnek látszik, de mégsem az. Mert azt mondtad: 206-an vannak az 1962-ben született transzmutánsok, öten az 1939-es mesterek. Ezenkívül tudjátok, vagy tudni vélitek, hogy az öt likvidátort a hiányzó öt transzmutánsból alkották. A 216-os számot tehát hol velük egészítve hozzátok ki, hol behelyettesítve az öt közvetítővel, akiket még annak idején Delano helyettesített. Eddig jól mondom?

– Pontosan – mondta Taufik Hotep kissé meglepve. Nem értette, hová tart Judit.

– És Delano? – kiáltotta Eszter. – A rációk atyja?

– Delano ugyanis szintén transzmutáns volt, Taufik – eregette hosszú szipkájából a füstöt Judit elgondolkozva. – Ha pedig az ötször 36 fokos kozmopszichologikus jegyek a plusz harminchattal kombinálva valóban és szükségszerűen a 216-ost feltételezik, akkor eggyel több van jelen, akárhonnan nézzük is. Van valaki a képletben, aki nem odavaló. Taufik Hotep hátán végigfutott a hideg. Azonnal megértette az okfejtést, következményeivel együtt. Delano vagy megfeledezett önmagáról, mint transzmutánsról, vagy tévedett valamely transzmutánst illetően, s az mindent tud, amit ők, ellenben semmit sem tudnak róla a fehér hajúak.

V.

Martin O'Harát egyre jobban foglalkoztatta a homatológia. Ha tehetné, akkor Felina és Thomas közelébe húzódott, s bozontos vörös üstökét legszívesebben anyja ölébe hajtotta volna – egy kis szeretetért. Aztán belátta, hogy egy ötvenéves férfinél aligha érthető a ragaszkodás ilyen megnyilvánulása, amellet anyja és fehér hajú fia olyan harmonikus egységet alkottak, melyet senki sem mert megzavarni. Ekkor az jutott eszébe, voltaképpen hol van Felina és Thomas, mikor nem láthatók? Ám Ászok, aki kérdés nélkül is tájékoztatta minden eseményről, erre a kérdésre nem válaszolt.

– Nem öncélúan kérdezem – mentegetőzött Martin. – Eszembe jutott, hogy a homatológus talán a yid-lus más típusú elnevezése, de lényegét tekintve ugyanaz. Márpedig ha ugyanaz, akkor teljesen érthetetlen, miért nem segítitek ezekkel a különleges képességekkel a többieket, hiszen lehetőségeitek csaknem korlátlanok!

Ászok hosszan nézte Martint, akinek freudi ötlete tépelődő, bánatos lelket világított meg. Martin O'Hara összefoglalója lehetett mindazoknak, akik nem bírják a magányt, legfeljebb hiszik magukról az ellenkezőjét. A közvetítő bejárta az egész világot, ezer és ezer emberrel pótolta az egyetlent, így sosem volt egyedül. Elhatározta, hogy megerősíti önérzetét, és beavatja.

– Van hat alapszó, a legősibbek, amit ismernek a bolygón. Ezek jelentése oly komplex, hogy már ismeretük is maga a tudás. Jelentenek hat színt, hat számot, hat létezési formát, és egy értelmes mondatot is, amit viszont nem tudunk felfogni. A tibetiek részben imaként használják, és pusztán napi többszöri ismétlése is segít, létrehoz valamilyen kapcsolatot a transzcendenssel. Ez így hangzik: „OM MANI PADMÉ HUM”. Lefordítása valami ilyesmi: „A kincs a lótuszban.” Vagy: „Igazgyöngy a tavirózsában.” Végül: „Fény a sötétségben.”

Martin már a szavak hallatára is úgy érezte magát, mintha fény hatolna belseje sötét anyagába. Teljes biztonsággal tudta, a mondat utolsó értelmezése a helyes. Kalimpáló szívvel figyelt.

– Az OM színben fehéret, számban 3-at jelent, és a létezési állapota yid-lus, ami lefordítva elméleti testet jelenthet leginkább. Azaz képes egy éven át szellemként nem enni, nem inni, s csak egy órára öltöni fel azt a szilárd formát, amely emberi. Már ennyiből is láthatod, hogy a homatológus ettől mennyiben különbözik. Képes ugyan láthatatlanul jelen lenni valahol, szabadon mozogni térben és időben így, de roppant rövid időre, és az arány éppen fordított – a homatológus egyórás munkája egyévnél energiáját felemészt, s ezalatt mást sem tesz, mint embertestével erőt gyűjt a következő tér-idő mozgáshoz.

– Értem – mondta Martin, s csakugyan értette. – Az OM, tehát annyit is jelent, mint üdvözölni valakit, valakit! „Üdv!”, vagy: „Viszontlátásra!”, „Hódolatom!”, s valamivel másképpen ösvagányul: „Helló, jövök már, csak fenntartottak a földi férgek...”. Gyorsan folytasd ezt a jelképbeszédet.

– A MA színben zöldet, számban 13-at jelent, állapota valami olyasmi, mint fáklyavivő, vagy fényhozó. A NI színe sárga, száma 36, állapota a mozdíthatatlanság valami belső etalontól, nyelvi szinesztéziával azt mondanám, hogy makacs kitartás. A PAD színe kék, száma 11, állapota a teremtető termékenység. Birtokló kezében minden sikerré válik, megfoghatatlan kincssé, ami szétfolyik kezükből, vagy egyszerűen elorozzák tőlük. De ők mindig képesek újrakezdeni, és újdonságokkal lepni meg a világot. A MÉ színe vörös, száma 5, állapota a

felmérhetetlen sok, a mennyiség, mely ki sem fejezhető. Végül a HUM színe fekete, száma 6, állapota a hasznosan rendelkezésre állás, előkészítés.

– Hadd rendezzem a gondolataimat! – csillant föl Martin. – Tudom, hogy a három Nagy közül a HÁRMAS a yid-lus, a fehér OM. Az öt 39-ben *született* mesterstratégá hordozza a 216 kezdetét: 1. Vu-men; 2. Amathmurty; 3. Ann Bronwell; 4. Morella és 5. Thomas McCreesh. Ha a számok mély jelentésére gondolok, akkor azonnal kiugrik Ann Bronwell és Thomas McCreesh, mint OM és MÉ lehetőségek. S te, mint az 1962-es generáció első tagja, a misztikus 6-ossal HUM vagy, a fekete hasznos előkészítője. Hol van és mit csinál most a 11, 13 és 36?

– Őket már az ősnévvel láttuk el. Pad, Ma és Ni Tibetben vannak, s valóban yid-lusok. Első tanulmányozói a köztes létnek, valahol mélyen a Himalája alatt. Egyelőre nem engedi magától távolabb őket a fehér OM.

– El kell engednie őket! – kiáltotta szenvedélyesen az újságíró. – Olvastál te egyáltalán újságot a mai napon? Tudsz a szecsuani hidrogénbomba robbanásról, mely megsemmisítette a Chengdu melletti titkos kísérleti központot? Mert én beszéltem róla Thomasszal, aki közölte, igen, igen, meghalt a 14-es, 24-es, továbbá 44, 54, 64, 74, 84, 94, 104, 114, 124, 144, 154, 164, 174-es atomfizikusokból álló stratégiastáb, azaz újabb 15 ember! Miközben teljesen sértetlenül és épen megúsza ugyanott a 34-es és 134-es! Nem mond ez neked semmit, Ászok?

– Dehogynem – nézett messzire a stratégá. – Halottaink száma negyvennyolcra nőtt. Nagyon rövid idő alatt nagyon sok.

– Nem ez a lényeges – közölte szenvedélyesen Martin. – Arra gondolj, milyen érdekes szerepet játszik a hármas szám. Az Andokban a 39-es és 139-es maradt meg, a Marianna-ároknak a 35-ös és a 135-ös, Szecsuánban a 34-es és 134-es. A halott stratégiákból összesen a 23-as és 113-as számában szerepel a hármas, ők viszont csaknem vagy teljesen eljutottak a célig.

– Nem értem – ráncolta homlokát Ászok. – Ezt sem hallotta még tőlem senki, de képtelen vagyok követni számmisztikádat.

– Létszükséglet! – hadarta lázban égve Martin, és Ászok megértette, hogy csak döntő tudást birtoklók viselkednek így. – A bolygó eddigi története keletkezésétől máig mindössze HÁROM csillagképben játszódott le: Bika, Kos és Halak. Mindössze 1962. február negyedikétől, a ti születésetek évétől haladunk a Vízöntő felé, melynek neve görögül AMPHORA! Azaz misztikus váza, mely a Kozmoszban éppúgy elnyel minden lényegest, ahogy itt a bolygón a likvidátorok amphorái! Ami azt jelenti, hogy a negyedik csillagjegyre felé azért sodródunk, mert hagytuk elveszni tudásunkat bolygónk kötőanyagáról, ami nem is lehet más, mint a HÁRMAS, hiszen a Föld a Naprendszer harmadik bolygója! A megoldás a yid-lus, a fehér OM, a Nagy HÁRMAS kezében van. Vagy ő vigyáz a hármasokra, vagy elméletem mit sem ér!

– Ha megismered az eget, megismered adományait is – bólintott Ászok elismerően. – El kellene utaznod a hofeji obszervatóriumba Vu-menhez és Nan-csüanhoz, s összevetnetek amire rájöttél az AMPHORÁK felé tartó űrbeli sodródásunkkal. Az egyiptomi piramisok szerint a régiek HÁROM évszakra beszélték négy-négy hónapot sorolva hozzájuk. Hogyan fordult ez NÉGY évszakra három-három hónapot sorolva hozzájuk – ez döntő lehet, Martin, csakugyan. De hogy miként kerülnek mindezzel kapcsolatba a yid-lusok, ezen át kell rágnom magamat.

– Neked semmin sem kell átrágnod magadat – nézett szeme közé Martin. – Te yid-lus vagy, Ászok, hatalmas előkészítő, a fekete HUM! Ha feltételezzük, hogy a likvidátorok voltaképp a

212, 213, 214, 215, 216 hiányzó transzmutánsok a jelen létet lebontó szolgálatra átalakított változatai, akkor itt nincs min gondolkodni! Indulj, 6-os stratégia, és járj szerencsével!

– Várj! – csattant mögöttük Thomas hangja, s a két beszélgető meglepve tapasztalta, hogy körülöttük ott áll nemcsak az ötös mesterstratégia, hanem Felina, Peter O'Hara, továbbá Stanislav Have, a Marianna-árok mentőexpedíciójának 137-es vezetője. A négy ember olyan feldúlt volt, amilyen kontrollvesztés ritkán látható. Martin óvatosan megkérdezte, hogy talán nem sikerült a mentés?

– Az expedíció sikerült, nemcsak az élőket hoztuk vissza azonban, hanem találtunk egy halottakkal teli tengeralattjárót 13 ezer méteres mélységben.

– De hiszen ilyen mélység nincs is a bolygón! – kiáltotta Martin. – Ne hozzatok ki a sodromból, Stanislav.

– Ilyen mélység nem volt a bolygón, de most már van – válaszolta csendesen Peter O'Hara. – Erg Enuntion megtalálta a harmadik likvidátort, és felvette a harcot vele. Amit fegyverként használt, a zöld energia...

– Érintik a történetek azt a célokat, hogy fölkeresem a HÁRMAS? – kérdezte csendesen Ászok.

– Erg Enuntion jegyzeteket készített, vagy inkább végrendeletfélét. Figyelj – mondta Peter O'Hara, s hallatlan erőfeszítéssel olvasni kezdte a lapokat, amiket kezében tartott.

„Kezdetől fogva becsaptalak, Peter. Magamnak akartam a világhatalmat, s mikor felfedeztük az Rp-36-os hasadást, tudtam azt, amit te nem: idegen anyagot hoztunk létre, olyat, amilyen sosem volt a Földön, és rettentő erejével megszerezhetem a világhatalmat. De nem hagyott nyugodni Felina rögeszméje a likvidátorokról. Nem bírtam elviselni a gondolatát, hogy nem vagyok egyedül a leghatalmasabb, s létezhetnek nálam erősebbek. Össze akartam mérni erőmet a likvidátorral, látni akartam és láttam, győzni akartam fölötte, és győztem.”

A tudós átnyújtotta a továbbiakat Felinának, és arcát a kezébe rejtve gubbasztott. Háromszor látszott kisebbnek ez a tehetséges ember, mintha kiszívták volna életerejét.

„Társaim éppoly megszállottak, mint én. Tudtuk, mire készülünk. Tudtuk, ha valahol megtaláljuk, akkor a bolygó legmélyebb pontja az. Tengeralattjárónkat japán mélytengeri merülőből edzettük tovább, s a maga nemében páratlan. Neve: UNITAS MULTIPLEX, mert megsokszorozva tartalmazza a létező ellenállások egyetemességét. A 8000-es mélységben mégis vesztegelniünk kellett, a nyomáshoz a 21 fő harmada nem tudott akklimatizálódni, egyre gyengültek és keringési elégtelenségben haltak meg. Szemünk láttára aszalódtak: iszonyú múmiák. Borzasztóak voltak dölyfös egykedvűségükben, ahogy testnyílásaikon minden nedv kifolyt, már akkor rá kellett volna jönnünk: ez nem mindennapi bomlás. De Florov rezgésekkel és hullámokkal talpra állította a gyengélkedőket, nem törődtünk tovább a halottakkal, és tovább merültünk. A 11 000-es mélységben megláttuk a likvidátort. Sosem láttam hozzá fogható erőt, azonnal támadott, s az UNITAS MULTIPLEX izzani kezdett, embereim ordítva sütkéztek meg, s hulltak hamuvá. Én a Qu-kobaltban ültem, és bekapcsoltam az annihilizátort. Az Rp36-os antimezonjait arra a kihívó L-re irányítottam, mely a mellén lüktetett, s a detonációban felbillant szerintem a kozmosz is. Peter O'Hara: a likvidátorok anyaga Rp-36-os antimezont tartalmaz, s a negatív-pozitív sugár összezsugorítása által a tengerfenék rengeni kezdett és meghasadt. A likvidátor teste és vázai konjugált visszacsatolást hoztak létre, a zöld energia suffóáramlattá alakult, és iszonyú izzása hyperalgiáitól vagy kipusztul a Föld, vagy új élőlényeknek kell keletkezniük. Az emberiség órái meg vannak számlálva...”

– Nagyra értékelem Erg Enuntion! – kiáltotta Martin. – Szerénységben ugyan nem szenvedett, de egymaga végzett egy likvidátorral! Tőle kellene kezdeni az új időszámítást, ez a minimum, amivel tartozunk neki!

– Martin – terelte magára a figyelmet Thomas McCreesh. – A suffó deltaáramot jelent. Az ember alig érzékelhető bioáramainak titánivá növelését. Impulzus- és rezgésrendszere úgy hat az élő szervezetre, miként Pénélopé éjszakai munkája a nappal szöttekre, azaz lebontja a szerves anyagot. Erg Enuntion Holttengert csinált az óceánokból. Ki fog pusztulni belőle minden élőlény, amely nem a technika mesterséges védelme alatt létezik benne, márpedig egyedül az ember védheti magát ekképp. Erg Enuntion azonban tisztán látta, hogy oly mennyiségű szervesanyag-bomlással kell számolnunk, amit az emberiség képtelen túlélni! Fellép az Apokalipszis rég elfelejtett lovasa: a járvány. Sosem látott ütemű és mennyiségű kórokozó kerül a vizeken át a szárazföld-levegő körforgásba, s ez már jelen van! Az égből sosem látott mennyiségben hullnak alá a döglött madarak, a szárazföldi állatok hyperalgikusan viselkednek, s mivel nem értik okát a semmiből támadt kóros fájdalomérzékenységek: agresszívek, veszettek, vagy éppen megadóan elkúsznak valahová éhen dögleni.

A kis csoport némán állt, nagyon különböző gondolatokkal. Stanislav Have gyakorlatias lépésekre készült, miként a katona a hadiállapotban. Peter O'Hara szíve egyre gyengült, nem bírta el a megrázkódtatást. Ragadozóként marcangolta az, hogy nem elég tehetséges, nem látta előre a történeteket. Felina szánalommal telten figyelte férje vergődését, halkán suttogva magyarázta Martin igazát: Erg tette kiszámíthatatlan volt. Thomas és Ászok egyszerre váltak láthatatlanokká, s Martin megkönnyebbülve törölte meg gyöngyöző homlokát.

Gabriella Dér végképp nem hatott sorsüldözött zseninek, mint ezt róla sokan feltételezték. Ahogy kemény munkára ösztönözték, rögtön hült helyét találták. Ha azt kérdezték: mit akar az élettől, akkor jól lehordta a kérdezőt naivitásáért. Mikor meghívta a Római Klub a világmodellezés kutatására, tollát rácsálva minden tisztességet megadó visszautasító levelet írt. Összes megíúsuló tervét szerette, s mániákusan olyan dolgok érdekelték, melyeknek semmi értelme sem volt mások számára. Ilyennek számított a „fekete nyomor”, a Szahel-övezet.

– Európa elgaloppírozta magát – morogta Faiznak. – Nem élek többé kannibál-civilizációban, ahol az esti hírekhez éhen haltakat tálnak! Főleg nem élek Magyarországon többé, ahol az embereket a munkába rohasztják bele! Mármost a kevesek érdekében, másoknak hasznot hozó munkába! És ahol szóltanul fogyasztják desszertnek Erdély pusztulását. Tényleg a vörvő Bukarest a világ fővárosa? Halló, Nyugat, te gyáva rémálom, még mindig mi legyünk a végvár, ez a kufárlelkekhez megfelelő diplomácia! De nekem elég volt! A kenyérharc megrohasztja a szívet, s nekem semmi kedvem élve halni meg.

Gabriella Kairóba költözött, és lelkiismeret-furdalás nélkül üzte a nők legősibb iparát. Nem engedte magát eltartani, nem engedte függő helyzetbe hozni, és hamarosan annyi pénze lett, hogy oda utazott, ahová akart, azt csinált, amit akart.

– Az is megmond erről a világról mindent, hogy ezt a diplomámmal sosem értem volna el. Amiből az a tanulság, Faiz, hogy az embereknek azt kell adni, ami kell nekik. Századunk végzetes számárságokkal van tele, s éber államok örködnék, nehogy a robotemberek robotálmait igaziakra cserélje valaki.

– Ötven éves vagy, Gabriella – korholta Faiz. – Ez nem mehet így örökké! Légy jobb viszonyban a társadalommal, mert az nagyon is számon tartja, ki, miként és miért vonul ki ellenőrzése alól. Nem lehetsz egy életen át egyszemélyes érdeküzem!

– Köpök a pártotokra – válaszolta Gabriella. – Milyen gyenge lábakon áll ez a ti UTÓPIÁTOK! Hatmilliárd emberből van 77 millió *utópista*... Ebből negyven milliót Kína szolgáltat, huszonhét milliót a Szovjetunió. A maradék 10 millióba belefér az összes létező mintegy száz vörös ábrándú párt. Fel fognak falni benneteket, s még csak meg sem ülitek a gyomrukat. Több tiszteletet az életnek, Faiz, s akkor fénysebességgel szaporodnak majd követőitek. De az ember tisztelete nélkül soha.

– Segíts, Gabriella – keringett körülötte Faiz. – Ha semmi más nem érdekel, segíts nekem, s bízd rám a többi.

A nő eltűnődött a szavakon. Ahogy Taufik Hotep definiálta őt: „Remek ember alul-felül. A baj közepén van.” Való igaz, Gabriella szívét tönkretette, hogy nem kívánt részt venni a rombolás művészetében, márpedig a XX. századi civilizáció ebből állt. Faiz nevet adott az ellenséges hordáknak, és olyan pártot akart, mely képes megszüntetni a nyomort, a földre hozva az ígéret földjét, ha megfelelő lesz a hatalom, a gazdaság és családforma. A közgazdász összegyűjtötte Faiz és Taufik alapfogalmait a földről, tulajdonról, uralkodási és igazgatási formákról, államösszetevőkről, s megsajnálva ezeket a diktátorok ellen küzdő embereket – figyelmeztette őket.

– Ha a történelem alapkategóriáit sorra véve összeállítjuk a lehetséges formációkat, a lehetőségek száma mindössze 216. De 213-at variálunk örökké, a legfontosabb *három* eddig képtelen volt létrejönni – mondta egyszer, és fogalma sem volt, hogy kissé később Taufik ezért ajándékozta meg akciórádiusszal.

Gabriella szervezete a sugárhatás ekkora fokát nem bírta el. Ha ágyából kilépett, megtántorodott és összeesett. Szokott nagyvonalúságával úgy döntött, egyszerűen ágyban marad, de napi 14 órát dolgozott. Kilenc nap alatt több mint száz oldalt írt közgazdasági és matematikai képletekkel. Aztán olyan roham jött rá, melyről az jutott eszébe – látni még egyszer a szfinxet! És kivitette magát Gizehbe. Itt érte utol Taufik Hotep az ikrekkel, amint nyugágyban heverve rámered Khafré piramisára. Le sem vette szemét a gúláról, míg vendégei összefoglalták, amit tudtak.

– Nem kellene ezzel terhelnünk, tudom – sóhajtott Eszter, aki épp elég halált látott ahhoz, hogy közelségét felismerje.

– Ha holnap jöttetek volna, már késő lenne – válaszolta Gabriella rekedten, mint akinek már hangszálai is teljesen elkoptak, nemcsak a szíve. – Igazatok van, kell lennie egy koordinátornak. Saját életem tanított meg a legtöbbre: az a baj, hogy az örökké változó világban az ember változatlan maradt. Minden élőlényfajta kihozta magából a legtöbbet, pusztán azért, hogy életképtelen egyedeit likvidálta. Az ember elmulasztotta ezt, s ezért valószínűleg egész létrehozott hamis életével fog fizetni. A megatrendek azt mutatják, hogy a hierarchián nyugvó társadalmak széthullanak, a centralizált intézmények összeomlanak. Meg kell fordítani a piramisokat, létrehozni a decentralizált gazdasági egységek hálózatát, s hagyni kialakulni az anarchiát. Ez a 214-es variáció, amiből a pártok *hálózattá* alakulva fogják megtalálni a koordinátort, aki most új embereket teremt, mivel a régiekkel nem tudja megteremteni itt, a galaktika jelen állásában a 215. formációt. Háború lesz. És nem biztos, hogy csupán földi háború. A 216-os szám nemcsak a végső társadalmi harmóniát jelzi, ez a protilé, a Föld kozmoszfajsúlyának száma is. Amennyire az energiaemanációból ki tudtam számítani: ez az egyensúly hiányzik.

– Mondjátok meg Faiznak, hogy a szfinx titka egyszerű: az ember az oka mindennek, a társadalom csak okozat.

S Dér Gabriella elaludt mindörökre, szemben a szfinx mozdulatlan emberarcával, mely talán 25 920 földi évvel ezelőtt is azt hirdette, amire a Világév végén egy csapodár nőszemély rámutatott.

Ami ezután következett, az meghaladt minden materiálist, ámde hol volt már Taufik, Eszter és Judit az anyag zsákutcáitól! Sötét árnykéz nyúlt ki a homokból, s mint valamely óriás dev az arab mesékből, tenyerére emelte a halottat és eltüntette a homokban. Ahol a nyugágy állt, örült iramban süllyedni kezdett a föld, s valóságos homokkráter keletkezett. Két fehér hajú fiatalember, akik eddig távolból figyelték az eseményeket, távfutókat megszégyenítő gyorsasággal rohantak oda, s beleugrottak a földörvénybe. Taufik Hotep ekkor ébredt rá, hogy nem vizionál és követte őket. A felszín abban a pillanatban elsimult, és megszilárdult.

– Eszter – mondta megfontoltan Judit. – Láttuk a negyedik likvidátor kezét. Szerinted miért mutatta meg magát?

– Egyáltalán nem mutatta meg magát – vélte Eszter. – Az ő fogalmai szerint Gabriella annyira nem közénk való volt, hogy még a holttestét sem kívánta közöttünk tudni!

– Úgy gondolod, Gabriella új típusú ember volt már, s talán ha elemeztük volna, miben áll a mássága, akkor rájövünk, hogy mit kell tennünk? – töprengött Judit. – Nagyon helyes, ahogy Taufik viselkedett, ámbár sejtelmem sincs, mit fognak mondani a hatóságok, ha azt állítjuk: négy embert nyelt el szemünk láttára a homok! Faizzal kell beszélünk legelőbb, ha nem akarunk valamilyen bolondok házában kikötni!

Faiz arca élő barnából homok sápadtra váltott, de azonnal értesítette Amathmurtyt. Ali feszült hangon közölte, hogy a kapcsolat megvan, Taufik Hoteppel a 28-as és 88-as stratégiák elindultak egy föld alatti, kihalt városban, melyhez foghatót senki sem látott a Föld felett.

– Ez a második föld alatti város, Faiz, és sokkal fontosabbnak látszik, mint Tinuvre. A 28-as és 88-as régészek, de váratlanul és eszköztelenül jutottak le. Fönről kellene a segítség, kideríteni, hogyan mehetnének utánuk a többiek – üzenté Amathmurty, és hangjában kérés rezgett.

– Mit mutatnak az impulzusok? Mondjatok valami jelet, amit láttok az Intranzigencia Koordinátoron! – sietteté őket Faiz, aki körül lázas készülődés folyt, 29 fehér hajú stratégák készült feltárássra.

– Fénylő, alighanem arany szkarabeuszok láthatók minden épületen. Olyan az egész, mint valami tudományos központ, obszervatórium, templomok, szertartásokhoz készült csatornák, lakóházak labirintusa, és mindenben világít az a bogár, mint a Nap! – közvetítette Amathmurty.

– Cheper, a Napisten városa! – kiáltotta Faiz. – Nem tudom a lejárátát! Minden egyiptológus legendának tartotta.

– Nem az – közölte vidáman Ali. – Sokat segítettél. Most, hogy azonosítottad, a többit bízd ránk. Megtaláljuk a bejáratot.

– Csak Gizahben lehet, van róla egy papír, de nem tudták megtalálni. Ősélmény, hihetetlen élmény ez, Ali! A Napvárost valami sötét offenzíva süllyesztette el a mítosz szerint, de tudom, hogy a mítoszok nem tudományos hipotézisek. A stratégiák vizsgálganak meg minden szkarabeuszt, azokba vésték a hieroglifákat – mondta búcsúzóul Faiz, és letette a kagylót.

A Napisten városához Taufik Hotep vezette el a transzmutánsokat. Úgy kóválygott Cheper halott utcáin, mint akit fejbe vágta. Hatalmas amfiteátrumszerű építményhez érkezett, melynek alján számára elképzelhetetlen rendeltetésű szerkezetet nemcsak kívülről akarta látni, hanem belülről is. Ismerve az egyiptomi sarokkövek jelentőségét, hozzálépett a többitől elűtő kockakökhöz, és meg akarta fordítani. Ehelyett süvítő hang tört elő valahonnan, a sziklák

meginogtak, és a Napisten városának földegét áttörte egy fekete gombafelhő, mely ott lebegett fél Egyiptom felett.

A Föld hadi megfigyelői azonnali tájékoztatást kértek az ismeretlen fegyverről. Voltak, akik rögzítették, hogy Egyiptom minden híresztelést cáfolva igenis rendelkezik atombombával. Japán kétezer szavas táviratban fejezte ki részvétét, hogy pontosan 44 évvel Hiroshima és Nagaszaki után Afrika árjait is megkísérelték elpusztítani. Augusztus hatodika a Föld végzetes napjaként került be a történelembe, noha Egyiptom mindent tagadott, legfőképpen azt, hogy érti, ami történik. Aztán azt, hogy egyáltalán történt valami. „Mindössze homokkráter keletkezett Gizehtől nem messzire, a Szaharában” – közölték a hivatalos kommentátorok. Eközben a 29 fős expedíciót 49 főre emelték, akik megkezdték alászállásukat.

A transzmutánsok eszközei nélkül az út lehetetlenné vált volna. Cheper 14 geológiai szint alatt helyezkedett el, de az expedíció nem állt meg ezek vizsgálatára, s nem álltak meg addig, míg el nem érték a Napvárost. Taufik Hotep és a két transzmutáns csodával határos módon sértetlenek maradtak. Csak a mindenhol csillogó arany fénye lett tompább, a halott város felett finom szemcséjű porfelhő lebegett, beburkolva Taufik Hotepet és 51 stratégát, mint rejtélyes saisi fátyol.

A tölcser felszíni pereme körül Faiz tanácsára kutatótábort létesítettek, mely a földi technika segítségével tartott kapcsolatot Cheperrel. A kutatótábor körül hadiövezetet hoztak létre, ahová csak azonosítóköddel ellátva lehetett belépni. A szigorú biztonsági intézkedések után a világ összes állama különös szemmel tekintett az iszlámhitűekre, elsősorban Egyiptomra. A társadalmi mozgalmak hirtelen éppoly agresszív tüneteket kezdtek produkálni, mint az ösztönös élők.

Cheperben a 28-as és a 48-as stratégiák felderítették az obszervatóriumnak tekintett objektumot. Meglepetésük nem tartott soká, mikor benne olyan fokra állított műszereket találtak, melyekkel valóban a Kozmoszra láthattak a Taufik Hotep által kilőtt szerkezet silónyílásán keresztül. Az Univerzum ezen pontján olyan volt a mindenség, mintha taszítása folyton folyvást hatna. A fekete lyukkal ellentétben a sötétség itt nem elnyelt, hanem áramoltatott, távolított, lökött, mégpedig minden égitestet, ami csak a Földről látható. A csillagászok nemrég fedezték föl, s mivel semmilyen magyarázatot nem tudtak fűzni hozzá, többtől megkülönböztetendő feketesége miatt HUM-nak nevezték.

– Ilyen véletlen nincs! – kiáltotta Jadviga Hell az I.K. előtt. – Cheperben az űr legtitokzatosabb pontjára irányított távcsövek! És tér-idő áttörés! Ceheper anyaga: második váza; a második ózonlyuk. A hidrogén- és oxigénpajzs használhatatlan, nem hiszem, hogy négy évig kitart. Ugyanakkor augusztus 6-án a tengelydőlés ismét változott fél fokkal. Az ismeretlen anyag pedig követhető fonalként áramlik az űrben, mintha az utat mutatná a HUM pán-feketeségéhez.

– Megtaláltad, Jadviga – mondta erre csendesen Kursymurty.

– Ne tréfálj ilyen helyzetben – sértődött meg a 10-es stratégia. – Nem tetszik Cheper csendje, nem tetszik asztrofizikai tudásának több ezer éves bizonyítéka, és legfőképpen nem tetszik, hogy mások kezével, távolból képesek előidézni tér-idő áttörést! Rég a világ tudomására kellett volna hozni, hogy nem tudjuk, hová tartunk, a Kozmosz felbomlott, vagy felbomlóban van, és a Föld elsőként esik áldozatul!

– Nem biztos, Jadviga – vetette ellen a 8-as stratégia. – Amit az előbb mondtál ösztönösen, „pán-feketeségnek” titulálva a HUM pontot, azt neveztem telitalálatnak. Lehet, hogy csak-ugyan az antianyagközpont az, a keresett Belső Világ, az Össötétség, melyből minden származik.

A 88-as által vezetett team, mely a templomokat kutatta, egy szfinxkolosszusokból álló sétányon át olyan épülethez érkezett, mely szintén a Szfinx gigászi testét formázta. A 38-as, 58-as, 68-as és 78-as stratégá belépve a pusztulás jegyeit hordozó objektumba, négyszögletes írásjegyekkel sűrűn teleírt falakat látott. Látszatra, mintha csak díszítés lett volna, de a régészek lángra gyúlt képzelete felfedezte, hogy a freskóknak vélt rajzok lehet összefoglalója az előttük lévő szövegnek. Hogy a biztosítás harmadik módját se felejtsek ki, a falrajzok mellett számok sora következett, majd újra a négyszögletű írás, freskók, számok. A Szfinx-templomba két újabb csoport érkezett: a 98-as által vezetett 108, 118, 128, 138, akik hozzá-kezdték az ismeretlen nyelv elemzéséhez, és a 188-as által vezetett 148, 158, 168, 178-as matematikai régészek. A 88-as teamje a falrajzokra koncentrált.

– Első kép: emberekhez hasonló, de sugárzó, lebegő lények valamilyen rossz hírt kapnak egy kék sugárról. Második kép: elindul hét sugárzó lény egy űrhajóhoz hasonló üvegburában, nagyon hosszú útra. Harmadik kép: meglátják a Kék Bolygót, és leszállnak. Negyedik kép: szfinxlények fogadják őket, félig emberek, félig állatok mindenféle összetételben. Mintha a kentauroktól a faunokig, sellóktól minotaurusokig itt nyüzsögne minden. Ötödik kép: az aranylények kiválasztják a szfinxek földjét, felépítik Chepert, de közben feltérképezik a bolygót és lényeit, kultuszokat létesítenek, törvényeket adnak nekik. Hatodik kép: a sugárlények kétségbeesetten próbálnak elérni valamit, kísérleteznek, s egyre több ember jelenik meg, de ez mintha szomorúsággal töltené el őket. Nincs tovább! – fejezte be a 88-as.

– „Az élet kozmikus törvény. Az élet kifejlődése kozmikus időtől szabályozott. A Kék Bolygón megszakították a tíz biológiailag legfontosabb aminosavláncot, amely az élet információtartalmát teljessé teszi. Élnek, de nem ismerik az élet törvényszerűségeit. Korcsok, de ezt nem tudják magukról. Meghalnak, és azt hiszik, ennek így kell lennie.” – mondta a 98-as stratégá. – Ez klehir-fordítás a kozmikus érzékelővel. Megpróbáljuk további értelmezését.

– A számok a földi elemek fajsúlytáblázatának valamiféle felbontása. Kapaszkodjatok, gyerekek, egyetlen törvényszerűség, amit meg tudunk állapítani, hogy valamennyi elemünket 216 felé bontották! Vagy sokszorozták? S így valami új elemsorozathoz juthattak! Tovább analizálunk! – zárta le a 188-as izgatottan, és sietve hívta a fizikusokat, kémikusokat, biológusokat. Az Intranszigencia Koordinátor hatványozottan működő, de döbönt impulzusokat mutatott, sosem látott anyagkötésekről. Ezekben Oxigén – 13 kötődik, Uránium – 216, máshol Kén – 36, Hélium – 11, vagy Carbon – 6, Ólom – 77 kötődések állították meg a transzmutánsokat. Teljesen nyilvánvaló volt, előbb szét kell bontaniuk az elemeket, s tudni, mit fed 216-féleségük, majd létrehozni a leírt anyagkötéseket, ami évszázadoknak szóló munka.

Taufik Hotep vette észre először a földrengést. Feje hirtelen ólomsúlyú lett, s csillapíthatatlan orrvérzés fogta el. A stratégák közül a 28-as és 48-as sietett hozzá, akik mesternek kijáró tisztelettel bántak vele, s szinte csak az ő szavaival törődtek. Taufik leült a Szfinxtemplom lépcsőjére, melyben olyan lázas munka folyt, tűnődve nézte a 48-as kezében a radiométert, mellyel a láthatatlan katódsugárzást igyekezett felderíteni.

– Stratégák – mondta Taufik zengő hangon –, a negyedik likvidátor az űrben halad előttünk. Megérkeztünk kellő időben, hogy megindítsuk gépezetét. Ezért tárta fel Chepert, ez a likvidátor habozott, és bepillantást engedett jövőnkbe. Nem a múlt van itt, legfeljebb annyiban, amennyit máris megfejtettetek. Az élet fejlődése a Kozmoszban determinált időhöz kötött, oly hosszú, hogy szinte végtelen. A tökéletes életet élők nem ismerik a halált, mely csak akkor áll elő, ha az élet fejlődése elfajult, felgyorsult és terheit nem bírva elkopik, megáll. A végtelen életéhez képest így lettünk mi korcsok, és megsajnált a Kozmosz sugárzó népe, kit isteneknek hívunk sokféle nyelven. Heten érkeztek hétféle galaktikából, s ezekből négy úgy érezte: az embernél nincs tovább. Bioreformjuk itt megállt, a halált nem látták

lehetségesnek leküzdeni. Ámde hárman küzdenek még, háromféleképpen, útjaik elváltak örökre. Az EGYES létrehozott titeket, a fehér hajúakat, akik képesek a történeteket föltárni és megérteni, s talán áthúzni a KETTES számításait, akinek kezében van élet és halál összefüggésének titka, de az öt likvidátor által biorobotokká változtat bennünket, s mint bolygónyi gyarmattal száguld velünk HUM felé. A negyedik likvidátor vázái az áttört ózonpajzs, amelyen át szökik a létünkhöz szükséges oxigén, és érkezik az űr mételye. Az űr nem a Semmi, és nem a Hiány. Az űr az élet száguldó szövete, megnevezhetetlen mennyiségű élet, mely gyökeret ver, ha talajra talál, és fejlődik végtelen. Az istenek, vagy ha tetszik, a sugárzó emberek sem egyformák, ahogy nem egyforma az anyag, melyben élnek. A KETTES népe előállítható itt a Földön, s ez a mi tragédiánk. Talán épp bolygónk tartalmazza azt a döntő anyagot, mely miatt pusztulásra ítélték minket, s mire letelik négy esztendő, a Föld kihal, s úrrá lesznek rajta a zamjakok, kiknek hallatlan hatalmát tapasztaljuk, de megállítani nem sikerült.

A földrengés hatalmas lökésekkel rázta meg Chepert, falak omlottak le, a felszíni expedíciót elnyelte a föld. A Szfinxtemplom ráomlott a benne dolgozókra, az obszervatórium úgy süllyedt alá ismeretlen mélységekbe, mint tengerbe dobott kő.

– Iszonyú – kiáltotta Kursymurty. – Megbontották a külső és belső nyomás egyensúlyát, geológiai mozog a kéreg a Tanganyikáig! Láncreakciós földrengés. Hány impulzust fogsz?

– Csak Taufik Hotep, a 28-as és 48-as élnek még – felelte Mihail Giz ámulattal a hangjában. – Boltívben ülnek, és úgy beszélgetnek a törmelékek alatt, mintha ez lenne a legfontosabb.

– Az is – rögzítette Jadviga Hell. – Mindent elkövetnek, hogy mindent elkövethessünk mi, akik még élünk.

– A HÁRMAS szám kombinációi a szkarabeusz-hieroglifákon győzelemről beszélnek – mondta a 28-as stratég. – A halál fölötti győzelemről, amit a láthatatlanok hoznak.

– Talán hallanak is minket, talán már jelen vannak – mondta a 48-as stratég biztatóan. – „Úgy legyen” – mondta Taufik, s a harmadik földrengés betemette örökre a Nap aranyvárosát.

„Nincs igazság a Földön” – töprengett Faiz bezárkózva a katasztrófa után, s megszakította kapcsolatát a fehér hajúakkal. Nem akarta látni a földrengés által még súlyosabbá vált helyzetet, melybe nemcsak 51 stratég halt bele, hanem emberek tízezrei. De valamennyinél jobban fájt Taufik és Gabriella. Ezért a kettőért odaadnám az életemet, vívódott magában. Hol az a hatalom, mellyel én irányíthatnám az eseményeket? Mely kicseréli az embereket? Gabriella igaza felülbírálnak. *Ezekkel* – gondolt megvetően kortársaira – nincs új világ!

Kintről lövöldözés hallatszott, majd felpattant az ajtó, s ott állt kezét fegyverén nyugtatva Ramirez. Intett talpig felfegyverzett kíséretének, hogy hagyják magukra őket. Ledobta magát Faizzal szembe, s rágyújtott. A tiszt meg se rebbent, hangulata olyan mélypontra zuhant, hogy egyenesen azt kívánta, bárcsak végezne vele ez a világbandita. A Don mintha olvasott volna gondolataiban, elvigyorodott.

– Ennyivel nem úszod meg, öregem! Nekem a jel kell, Faiz! A jel, amit ki akartál adni, a parancsod, amit végre fognak hajtani. Aztán, ha nincs bátorságod végezni magaddal, megteszem neked ezt a szívességet. Kiszedhetném nagyon hathatós eszközökkel alvezéreidből, de tartok tőle, hogy inkább beledöglenek, semhogy az eszmét elárulják! Holott éppen általam juthattok célba. Én vagyok az az ember, akit keresel. Megmondtam nektek a yid-lus, nem igaz? Ott voltál, hallottad! Különös figyelmetekbe ajánlott, de ti, mint az eszelősek, mentek a rögeszméitek után! A parancsot, Faiz, add ki a parancsot, s én végrehajtom!

Faiz 32 darab különböző névre szóló, s különböző címet tartalmazó lapra sorra ráírta: „Tegyétek, amit mond!”, s ezt átadta a Donnak. Azt megértette, hogy ettől kezdve a szervezet ura, és ránézve használhatatlan elődjére, egy lövéssel likvidálta.

Augusztus nyolcadikán a világ nagy részének figyelmét az amerikai Kolumbia rakétarepülő fellövése kötötte le, elsősorban Ramirez mindenütt jelenlévő ügynökei által. Még csak nem is titkolják, hogy titkos hadászati célok! Azt mondják, hogy a Szovjetunió tudtával! Ha a szovjet engedi, akkor az egész az igazi ázsiaiak ellen irányul! Ilyen és hasonló suttogások indultak útra. A figyelem kezdett alakot öltetni, és hamarosan minden érdeklődés Kína felé fordult. A monstrum nem látszott észrevenni ezt. Azok likvidálásával volt elfoglalva, akik a szocializmust akarták likvidálni. A keleti kegyetlenség semmi egyéb, mint az élet tartalmának többre értékelése az életnél. Épp ezért Kína mit sem értett az egyre nyíltabban bíráló indulatokból. Sosem értékelte sokra sem Európát, sem Amerikát, ezúttal pedig diplomatikusan adta tudtára az interpellálóknak, hagyják békében.

Augusztus nyolcadikán Egyiptom Betel-geuze nevű titkos szervezetének kétszáz csúcsvezetője találkozott. Don José Ramirez könnyedén fejtette ki a világ eddig legrövidebb elnöki beszédét: „Barátaim! Meggyőződéseim, hogy a fajban nincs más állandó, mint a gondolkodás öröklött alapja. Az iszlám örökség ismeri a célt. Egyek vagyunk, cselekedjünk egységesen!” Soha nem látott lelkesedés tört ki. Az iszlám az egyedek tökéletesedésével vagy szükségszerű ismétlődésével szemben a faj öntudatában hisz. Feltartóztathatatlan akció egyéni akcióként el sem képzelhető. Ahhoz nemcsak ostoba hatalmi törvényekkel jól-rosszul összetartott országok, nemcsak a tömeg és fegyverei által összetartott szervezetek, a feltartóztathatatlan akcióhoz az kellett, hogy gondolkodásukat, mint a világhatalomhoz vezető örök állandót ültessék tudatukba. A Lófej-köd ezen a napon elnyelt minden csillagközi fényt, és minden csillagot.

VI.

A hofeji obszervatóriumban lassan több matematikus tartózkodott, mint csillagász. Egyre jobban foglalkoztatta mindannyiukat az Északi Vízikígyó csillagkép és a Déli Vízikígyó furcsa viselkedése. Hofej állandó kapcsolatot tartott Sydneyvel, ahonnan a Dél Keresztjét használva tájékozódási segédeszközü, feltételezték, hogy meghosszabbítva a „hosszanti ágát” a legdélibb csillagon át ötszörösére növelve, akkor a Galaktika Észak-Dél tengelyének Dél-pólusához jutunk. Ám ha a Sarkcsillagot tekintették Északi pólusnak, máris csapdában voltak, mivel a Galaktika-tengelytől megközelítőleg sem voltak képesek feltételezni a Kozmosz tengelyét.

Hofejben azt észlelték, hogy az Északi Vízikígyó távolodik, Sydneyben pedig azt, hogy a Déli Vízikígyó közeledik a HUM ponthoz. Az északi galaktikai csillaghalmazban feltűnt egy „Nova Stella”, melynek sugárzási teljesítménye a normális érték százmilliószorosa volt, és fénysebessége 20 magnitúdóval növekedett. Ez az Északi Kígyóban bekövetkezett hirtelen energia-kibocsátás, a csillagászok szerint tíz naptömeg veszteség.

A Déli Vízikígyó vizsgálói pedig ezermilliószoros sugárintenzitást mértek, és fedezési kettőscsillagok megjelenését. Igaz, ezt másnap cáfolták, de harmadnap újra megerősítették. Általában a csillagok kezdtek úgy viselkedni, mint az Algol, az Ördögcsillag, melynek fényessége kezdettől fogva hol látszik, hol nem, hol erős, hol gyenge, hol magányos, hol dupla. Az ilyen típusú destabilizációt csakis hatalmas sugárzó energia hozhatja létre, ezért feltételezik az Algol-szindrómát, azaz a 60 naptömegnél több anyagot tartalmazó óriástesteket. A Föld háttérsugárzása a kozmoszból 5 Kelvin-fokra nőtt.

– Ez már valami! – csillant föl Vu-men szeme. – Tehát nemcsak a mágnessugarak sűrűsödtek a nyugati féltekén, hanem a milliárd évek óta tartó 3 Kelvin-fokú kozmoszsugárzás is megváltozott! Ez az okkázio, Nan-csüan! A Föld szerencsés órájában áll ahhoz, hogy rajta új lények szülessenek.

– És a régiek elpusztuljanak – sóhajtotta Nan-csüan. – Semmi kedvem kicsi zöld emberkének szolgálni, kiknek hőfoka előbb-utóbb úgyis elsorvaszt!

– Miért pont kicsi zöldek? Miért nem kobaltóriások? Vagy összetett rezgésű, szivárvány színű lézertények? Különös, hogy az összes kapcsolatfelvételtől csak az 1949-es „zöld emberkéket” vagytok képesek tolerálni! S miért kellene szolgálni? Ostoba képzelgések ezek, Nan-csüan – korholta Vu-men a csillagászt.

– Lehet, hogy azok voltak, míg ti meg nem jelentetek. Azóta viszont egyre többet tudunk, ti pedig egyre inkább pusztultok. Hogyne gondolnék a halálra én, mikor egy hónap alatt belőletek 136-an pusztultak el, egyik borzalmasabban, mint a másik. Engem Chengdu foglalkoztat a legjobban. Tény, hogy Kína rejtélyes világ. Látszólag teljesen elmaradott a technikában, de vannak hadilag védett hatalmas területek, melyek állítólag minden képzeletet felülmúlnak. Titkos fegyverekkel kísérleteznek itt, nem hidrogénbombával. Tudod, Vu-men, 1963-ban, mikor országom becsukta kapuit, s létrejött „a második kínai fal”, már akkor is voltak termonukleáris fegyvereink! Miért most használnánk? – töprengett Nan-csüan, ferde szemeivel könnyörögve nézve Vu-menre.

– Most sokat segítettél – csillant fel az okkaziológus. – Igen, ez a kérdés: miért most? És az a válasz: azért, mert Chengduban rádióhullámokat és infravörös sugarakat bocsátottak ki az Arcitenens felé, amit a Tejút középpontjának tartanak. Nagyon közel járunk valamihez, Nan-csüan, amit meg akarnak akadályozni.

Ekkor a levegőben egy sárga kéz materializálódott, és az ámuló Nan-csüan szeme láttára átadott egy apró dobozt Vumennek, kinek ezúttal legalább olyan meglepetés ült arcára, mint a kis kínaiak.

– Te vagy itt, 36-os stratégia? – kérdezte Vu-men.

– Igen, mester, engem küldött a HÁRMAS – mondta egy éteri rezgéshez hasonló hang a semmiből. – Azt üzeni, ebben a dobozban van az az anyag, mellyel azonosíthatjátok az intersztelláris atomcsoportot, mely felé sodródunk. A hidrogén elnyeli az ultraibolya fényt, veszedelmes kémiai reakcióba léphet vele, mely éppúgy kozmikus volt itt Changduban, mint a téridő áttörés Gizehben. Az egyiket hidrogénbombának hitték, a másikat atombombának, holott a bolygó kozmikus állapota olyan már, hogy alig állítható meg a szétbomlás végső láncreakcióját elindító katasztrófa. Mi, yid-lusok ezen dolgozunk, sietek vissza a központba!

– Üdvözlöm a Nagy HÁRMAS! – hajolt meg Vu-men, de már senki sem felelt.

– Azt mondják, a világoknak nincs órája, s a csillagászok tagadják a kozmikus összefüggéseket. Az a baj, csak rögzítitek, kutatjátok a csillagos eget, és lebecsült horoszkópnak tartjátok a bolygók állását, a Szellemi Tökéletesség összefüggéseit. Holott ezért történik minden – sok a tér, és kevés az anyag. A szerves lénynek élnie kell, hogy szaporítsa azt, míg a végtelen tér megtelik. A Föld úgy működik, mint a lázadók, itt halál van, pusztul a szerves és szervetlen anyag, s olyan erőket mozgattok, mely nem növeli, hanem elhasználja az energiát. Ez a kis doboz rejti a választ: honnan üzenik – ne tovább!

Nan-csüan nem válaszolt egyebet: „Folytassuk a munkát!”.

Az Intranzigencia Koordinációs központba váratlanul megérkezett Martin O'Hara és Peter O'Hara. Martin látni akarta Cheper anyagát, mely az előző anyagokkal ellentétben nem törlődött a műszerekről, s a transzmutánsok tovább elemezték mindazt, ami a földrengés pillanataig rögzíthető volt.

A 88-as által vezetett team freskóértelmezői mellett ott működött a 6 fős festéktechnikát elemezni akaró: 171, 172, 173, 101, 175, 176. Anyagukból két dolog rögzült, a festék radioaktív és nagyrészt „idegen eredetű”. A 98-as nyelvészcsoporthoz a 8 fős kliehir-technikusok 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187 és 190 teamjétől szinte elválaszthatatlannak számított. Amíg a 98-as stratégia fordította a szöveget, a 190-es agya lázasan ismételte: „A tíz megszakított aminosavlánc...” A pusztulás központi magja a 188-as team segítségére siető fizikusokból, kémikusokból és biológusokból tevődött ki. A 200-as stratégiától a 211-esig számozott fizikus team 12 emberének impulzusai azt közvetítették: egy részük ismert a Földön, csak másként elnevezett. A 211-es utolsó gondolata az volt: „Megkérdezni Peter O'Harát az Rp-36-os szerkezetéről...”

– Köszönöm a bizalmat – nyert vissza éveiből egyszerre sokat a geológus. – Megpróbálom!

És Peter O'Hara visszavonult az elembontásokat tanulmányozni, kiszűrni az ismert vegyületeket, s identifikálni azokat. A 8 vegyész, a 191-től 198-ig számozott stratégiák utoljára rögzített impulzusa volt a legérdekesebb: „VESZÉLY!”, borzadtak vissza mindannyian, de hogy ez miben áll, azt nem volt idejük továbbadni. A tíz főből álló biológus teamet a feltáráshoz vezető alászállás közben sodorta el a földrengés. A 90, 100, 110, 120, 130, 140, 150, 160, 170 és 180 azzal foglalkozott utolsó gondolataiban, hogy a 216 felé bontott elemek megmagyarázzák az AIDS, a rák, a sugárbetegségek és egy sor ismeretlen eredetű biofegyver létezését. A felszínen tartózkodó számítógépes kapcsolattartók két szuperteamje: a 20, 21, 96, 26, 30 és 40, 41, 42, 43, 46 stratégiák gépeit velük együtt nyelte el a földrengés. A 177-es által vezetett mentést ezúttal menthetetlenül megsemmisítette: a 12, 16, 61, 165, 166, 167 különleges disszonanciák elhárítására képzett hét fős szupergárdát.

S hogy az afrikai pusztulás teljes legyen, a Faiz emberei közé vegyült tíz fős katonai stratégalánc: 50, 51, 52, 53, 56 és a 80, 81, 82, 83, 86 tisztek elestek Faiz testőreivel együtt a Ramirezzel folytatott tűzharcban.

– Ez a legérthetlenebb – magyarázta Amathmurty Martinnak. – Mi sem akármivel vagyunk eleresztve fegyverekből, ezt gondolhatod. Hogyan történhetett, hogy mégis tíz stratégiszt esik el ott, ahol Ramirez katonáinak haja szála sem görbül? Mivel harcoltak ezek, és mi védte őket?

– Valami hasonló kérdés hozott ide – mondta Martin. – Az első számú helyre került a szolonglaboratórium, az ő eredményeik létfontosságúak. Túl sok 136 stratég halála egyetlen hónap alatt, holott ennek a hónapnak eredményeit az emberek biztos, hogy nem érték volna el akkor sem, amikor már végérvényesen késő. Arra kérlek, engedj el Morellához! Most úgyis ott vizsgáltok minden megmentettet, és Stanislav Have csak azért hajózott a Fekete-tengerig, hogy apámat és engem elhozva ide, beleegyezéssel engem tovább is vigyen.

– Az óceánok veszélyessé váltak – nézett rá figyelmesen Amathmurty. – A szolonglaborban viszont nagyon hasznos lehetsz akciórádiuszos agyaddal. Az engedélyt megadom – fejezte be Ali.

A szolong-objektum méretei bámulatba ejtették Martint, s volt is miért, hiszen nem egy környező szigetnél nagyobb volt. Stanislav Have a parancsnokhoz vezette O'Harát, aki Datur Krisztiánként mutatkozott be, és biztosította az újságírót, hogy nem transzmutáns. Ha velük akar találkozni, akkor rendelkezésére bocsátja Diszt, a 116-os stratégát, aki a szolongban a fehér hajúak korlátlan parancsnoka.

Martin kihagyta a betegszobát, ahol a megmentett 45-ös, 34, 35, 134, 135-ös stratégákat számára érthetetlen kezeléseknak vetették alá. Kihagyta a legénységi szobát, ahol a 17, 27, 57, 87, 147, 157 mélymerülők szintén vizsgálatokon mentek végig, hogy elejét vegyék az esetleges suffóartalmaknak. Megkérte Diszt, hogy vigye Morellához és Artnerhez, akik figyelmesen hallgatták Yamato, a 37-es stratég beszámolóját, amihez röpké zuhany után csatlakozott Stanislav Have, a 137-es is.

Morella olyan melegen ölelte át Martint, mint régen elveszett testvérét. Artner viszont rögtön lecsapott a 116-osra.

– Gyorsítsd meg a regenerálási folyamatot, Disz! Ha nem indulunk tíz órán belül, akkor Kurt Leiden csoportja épp úgy jár, mint Bió Pablóé! Kivel vagytok kapcsolatban közülük?

– Konrad Schlange, a 77-es a híradástechnikus. Jól vannak, de még meg sem közelítették a 99-esék tragédiájának színhelyét. Az Andokban töltött napokat javasolják „kutyánapoknak” nevezni, mert „kutya nehéz” a terep. „Jellemünk adott időperiódusban átalakult” – üzenté legutóbb. Jó a humoruk – így Disz.

– S hátha ez nem humor? – vált izgatottá Martin.

– Hanem keserűső – vélekedett Artner gúnyosan. – Martin, forgalmas életedből kihagytad a mentőexpedíciók pszichológiai tanulmányozását. Be kellene pótolnod, és meg fogsz lepődni.

– Mondj erről valamit részletesebben – kérte Martin. – Vedd úgy, hogy lerakod ilyen irányú tanulmányaim tapasztalatait.

Artner Morellára nézett, aki beleegyezően bólintott. A 7-es még így is vonakodva kezdett beszélni, mintha inkább visszaszívná, mint kimondaná szavait.

– Aki életet ment, az maga is halálba indul. Ami megtörtént a bajba jutottakkal, az 100%-os valószínűséggel megtörténhet vele is. A lelkének tehát nagyjából olyannak kell lennie, mint egy gladiátor és szent keverékének. Küzdeni az életért, méghozzá elsősorban a magjáért,

hiszen anélkül a másikon sem segíthetsz. A lelkében kuksoló szent ezt jóváhagyja, sőt, ha válságban két élet közül kell választani, akkor arra ösztökél, hogy a magadét áldozd fel. A másik nagy kettősség, hogy az emberek véleménye iránt teljesen közömbös, szinte cinikus, míg a barátaira mindig hallgat, összeforr velük, mint ahogy Marina Vlady Szerelmem, Viszockij c. könyvében a TE meg az ÉN. A mentő tudja, hogy társa pontosan ugyanazt teszi, amit ő, ugyanazért teszi, ugyanott teszi, és rengetegszer látja, hogy értékes társa elpusztul, megmentve valami ócska kurvát, üres agyú lumpot, szürke senkiket, bűnözőket, torzokat, életre nemcsak alkalmatlanokat, hanem méltatlanokat is. Ezért minden társa pusztulásánál elpusztul benne az Én egy darabja, és továbbél a Te egy darabja. A lelkünk temető, Martin O'Hara. És minél tovább élünk, annál nagyobb a meggyőződésünk, hogy a mentés fölösleges. A legjobbak már leírták, hogy ez az emberiség semmi méltót nem tett azért, hogy érdemes lenne fennmaradnia. Nem tudja honnan jött, hova tart, de rögtön beletaposott a Kozmosz rendjébe is, galaktikákat bolygat meg, és mikor a halálán van, még csak nem is tud róla. És ezeket mentsük meg mi! Hát tudod, legszívesebben azt mondanám: dögöljetek meg!

Artner villogó szemekkel nézett végig Martinon, aki komolyan hallgatta őt. S mivel monológja végén mindenki hallgatott, a 7-es stratégia csendesen kísértelt a szobából.

– Mit szólsz a fiúhoz? – érdeklődött Morella.

Martin hirtelen föl sem fogta, hogy a kérdés neki szól. Kábán nézte Yamato és Stanislav Have mozdulatlan arcát, elé vetült első találkozás a transzmutánsokkal boldog szigetükön, ahol egymás között éltek, és rendkívüli képességeikkel bizonyára édessé tudták volna tenni egymás számára a Föld végnapjait. Abból a sugárzó, kedves lényből 136 halott már, s az élők közül nagyon ritka lehet, akinek még él a párja. A 77-es igazat üzent, a mentés közben jellemük meg kell hogy változzon. Vajon meddig állnak még az emberek mellett? Egyszerűen átállhatnak a másik oldalra is, amit például ismerhetnek. Ismerhetnek bizony, hiszen a Hét Nagy tanította őket és Alexander Delano, akiknek olyan ismeretek voltak a birtokában, hogy attól a Nagyok közül négy inkább feladta.

– Szerintem a mesterstratégáknak fel kell tártaniuk a többiek előtt, amit elhallgattatok! – nézett Morella szemébe. – Így a többiek csak végrehajtóknak érzik magukat, és elfásulnak.

A 4-es mesterstratégia meglepve nézett rá, s arcán zavar suhant át. Martin olvasott benne, mint a nyitott könyvben, és tudta, hogy Morella pokolba kívánja az akciórádiusz feltalálóját éppúgy, mint hordozóit. De bátran nézett vele farkasszemet, s így fejezte be mondanivalóját.

– A túlzott követelmények önmagukban véve is visszahatást szülnek, amellet egyetértek abban Artnerrel, hogy nem tisztázott, mennyiben van erre szükség. Lehet, barátom, hogy ennek a bolygónak éppen ideje elpusztulnia.

– Artnernek nincs igaza – mondta nyugodtan Morella. – Delano arra készítette fel bennünket, hogy nyíltan folytassunk küzdelmet a likvidátorokkal. Mindannyian tudtuk, mekkora a tét. A „transzok” megjelenése az egyszerű mutánsok között máris meghozta négy likvidátor működésének megértését, és egyikük pusztulását is. Erg Enuntion tette mutatja, hogy a legveszélyesebb a megsemmisítésükre törni, hiszen a suffóba belepusztulnak az óceánok és élőlények. Akár karba tett kezekkel várhatnánk, hogy jöjjön, aminek jönnie kell. Megbocsáss, de ez tipikus emberi magatartás, amely alól ritka a kivétel. Ilyen volt Faiz, akinek helyét most elfoglalja Ali Amathmurty. Nincs többé a 2. számú mesterstratégia, de van Faiz Huad Habasi újra, fehér hajjal felépülten sebéből. Ez a seb ugyan halálos volt, de Faiz újra megjelenésével összezavarodik Ramirez, az egyetlen, aki *tudja*, hogy kit kellett megölnie, s meg is ölte, de kénytelen lesz erejét újra összemérni vele.

– Don José Ramirez, a láthatatlan világ ura valóban? – kérdezte Martin. – És ehhez a fajtához tartozott Ratmir, Jakobina?

– És még sokan, akiken át nem láthatunk, akik ismerik a likvidátorok működését, és *helyeslik* azt! Delano alapvető tanítása: a likvidátor távolból öl. Saját kárunkon kellett megtanulni, hogy ez mennyire konkrét a létrehozott NUKLIDOK által. A NUKLIDOK összetételét nem részletezem, mert nem anyagmennyiségük fontos, hanem atomjaik, molekuláik, ionjaik endoterm reakcióval való ellátása. Azaz olyan lények ők, akiknek energiaállapota folyton nő, és végállapotukban, vagy ha tetszik, haláluk pillanatában energiatartalmuk nagyobb, mint kiindulási és folyamatossági pontjukon bármikor. Hát egy akciórádiusszal ellátott NUKLID, az barátom, könnyen lehet a világ ura.

Artner jött vissza Datur Krisztiánnal. A szolonglaboratórium vezetője arcán vissza nem fogható félelem ült.

– Hofejből üzenik, kozmikus háttérsugárzás 9 Kelvin-fok! Nan-csüant kísérlet közben likvidáltak! – közölte Krisztián.

– Ezt meg hogy érti? – támadt rá Martin. – Megölték?

– Likvidáltak! – ordította Artner. – Összeszáradás, fulladás másodpercek alatt. A NUKLIDOK biofegyvere! Ha én ezt a bandát a kezembe kapom...

– Nyugalom – intette Morella. – Az akció változatlan. Nem Nan-csüan halt meg, hanem Vu-men; az 1. számú mesterstratégia átveszi ősi voltát, és a 92-es stratégia nélkül egy lépést sem! Mit mondanak a matematikusok a hőfokról?

– A 102-es és 103-as egyértelműen azt állapítja, hogy zónaolvasztás bizonyítéka. A 106-os eutektikus pont létrehozását feltételezi, melytől kezdve a bolygó összes vegyületi, szilárdulási, bomlási folyamatai megváltoznak. Ezt állítja az 1. mester, akarom mondani, most már Nan-csüan is – válaszolta Artner.

– Ezt jelezte tehát a vegyészek agya Cheperben – összegezte Morella. – Egy pillanat alatt tudták, hogy csak akkor bontanak elemeket 216 felé, ha az objektumot más halmazállapottal akarják ellátni! Egy másodpercet sem késhetünk, azonnal segítségére kell sietnünk Kurt Leidenének.

– Ólommérgezéstől tart az Andokban, igaz? – kérdezte Disz. – A 77-es is sejti, azt mondta, hogy olyan az érzése, mintha nem is földi termodinamikában mozognának!

– És nem is abban mozognak! – kiáltotta Martin. – Hadd menjek veletek, Morella! Három merülőhajó, az 15 férőhely!

– Megoldható – mosolygott rá Morella –, velem jössz, és a 60, 62, 63 szolongstratégákkal. A 137-es vezetésével a 147, 157 mellé a 131, 132. Végül 37-es, 57, 87 mellé csatlakozik 133, 136.

– Értem – hajtotta le a fejét Artner. – Kizársz a mentésből, mert megmondtam az igazat!

– Tévedsz, éppen ezért: koordinátor leszel a szolongban! Ahogy Amathmurty helyét átvette Kursymurty Tinuvréban, úgy az én helyemre lépsz te itt. Jól tudod, hogy csak két Intranzigencia Koordinátorunk van. Tinuvréban már csak tízen maradtak, a 8-as fogja össze a 10, 18, 66, 67, 70, 71, 72, 73, 76 kis csapatát. Itt a 116-os vezetésével rendelkezésedre áll a 161, 162, 163 team és a remélem hamar felépülő betegekkel együtt ti nyolcan. Itt a 12 stratégia és a tinuvrei tíz stratégia kell hogy kövesse és összefogottan irányítsa a mozgásunkat. És tudom, Artner, sosem adod föl! Kezet rá!

Artner és Morella keze vaskapocsként forrt egymásra. Aztán megindult a merülőhajók beszállásolása, felszerelése, és az expedíció elindult az Andok felé.

A 7-es stratégia azonnal fölvette a kapcsolatot a 8-assal, és döbbsen hallgatta Kursymurtyt.

– Don José Ramirez minden eszközzel akadályozza a keleti félteke emberanyagának előkészítését a várhatóan megrázkódtató fordulatra. Több mint százezer embert dobott át Afrikából Európára, társadalmi aknamunkájuk összeomlás szélére sodorta Közép-Európát. S egész Európában egyedül van Ann Bronwell! Felvettem a kapcsolatot Ingeborggal, kértem, hogy mindenről tájékoztassa Viktor von Stoffot. Oroszlánt a párduc ellen. De hogy ez mibe fog kerülni Európának? Ott attól tartok: nincs négy évünk, Artner! Háború lesz, ahogy Gabriella mondta! Ő már csak ismerte őket, és mindig is hazáját tartotta a Föld társadalmilag leggyengébb pontjának!

Martin hosszabb beszélgetésre készült, de hamarosan be kellett látnia, hogy a stratégiák merülőivel semminek tűnik az út a Bahamáktól a guayaquili öbölig. Itt Yamatóra bízva az 57, 87 és 147, 157 mentőstratégiákat, Morella csapata a rájuk várakozó 91-es és 93-as stratégiák vezetésével erőltetett tempóban közeledett a Chimborazóhoz. Ecuadorban izzott a talaj. A fákat végzetes sorvadás pusztította. Az újságíró arra gondolt, hogy nem az évek öregítenek, hanem a pillanatok. Egész lényén előmlött a bennszülöttek által oly jól ismert „belső sirokkó”, tombolt és üvöltött benne a hiábavalóság és tehetetlenség.

A bejárattól két kilométernyire bukkantak az ólomfolyóra. A fém úgy folyt alá sötét üregéből, mint a természet súlyos függőnye. Felszínén tonnányi sziklákat vitt, mint a pelyhet, és az expedíció tönkrement gépeit könnyű szálfaként vetette ide-oda.

– Oxigénmaszkokat feltenni – parancsolta Morella.

– A Sinistrum ellen nincs orvosság – morogta Stanislav Have. – Transzmutánsoknak sem! – tette hozzá a mesterstratégia oldalsó pillantására.

– Kurték továbbmentek, holott valószínű Pablók egy részének itt veszett nyoma. Gyorsítani akarták a haladást, és rászállhattak az ólomfolyóra – magyarázta a 91-es.

– Holott a barlang épp arra figyelmeztet feliratával: „Ne tapadj a három időhöz!” – sóhajtotta Morella. – Tovább!

Martin csodálata visszatért. Ha a fehér hajúak képesek továbbmenni ezen a terepen, akkor addig megy velük, amíg vagy célhoz jutnak, vagy fölfordul. Az expedíció tagjai számára érthetetlen kémiai és fizikai adatokat tárgyaltak, amíg Martin csak arra koncentrált, hogy kibírja.

Miközben egyre mélyebben hatoltak a Chimborazo belsejébe, Martin döbbenet jött rá, hogy a hegy belseje mesterségesen faragott, és időtlen idők kultúráját látja maga előtt. Újabb két kilométernyi út után ezúttal jobbról ömlött alá fémfolyó.

– Higany – zihálta a 93-as. – Itt tűnt el a csoport másik része. A csontok szerint... a csontok...

– A csontok szerint egymásnak estek, és gyakorolták a kannibalizmust – fejezte be nyugodtan Morella. Ez a fenolketonuria, a higanygőz okozta elmezavar. Adatokat gyűjthettek, és megálltak ott, ahol megállni nem szabad. Nagyszerű, hogy Kurt Leiden rájött erre, s letért a főirányról.

Martin borzadva nézte a rozsdaszínű csontokat. „A Vörös Csontok barlangja, micsoda szükségszerű hitványság! Igazuk van: ez az út vezet az ötödik likvidátorhoz!” Tiltakozó lélekkel nézte környezetét, mely pusztta létezésével megfosztja az embert autonómiájától. Az sem tudta baljós gondolatait elűzni, mikor egy keskeny nyílásnál megtalálták a mentőcsoporthoz vezető hidat, melyen átkelve kikerültek a két nehézfém övezte útból, és a nagyon keskeny repedésen át a Fekete Hold barlangjában végre találkoztak a hat teljesen elcsigázott mentőstratégiával.

– Jelentem – zihálta a 97-es –, subjugatiós tüneteink miatt leállítottam a továbbhaladást. Saját felelősségemre – tette hozzá vontatottan. A többiek szeme gyanúsan csillogott, valóban olyan erőktől megszállt emberek benyomását keltették, mint akiknek gyógyszer helyett ördögűzésre lenne szüksége.

– Kiváló – nyugtatta Morella. – Orvosokat is hoztunk. Nyugalom, Kurt. Semmi baj, Konrad. Egy kicsit fájni fog, de utána olyanok lesztek, mint régen.

A 131-es és 132-es előkészült a ventosához.

Martin látott lámákat ventosával gyógyítani Tibetben, ahol fölforrósított teáscsészébe hirtelen égő papírt dobnak, és ezt a beteg fájó részére szorítják. A papír elalszik, és a megtapadt csésze odaszívja a vért, amitől a fájdalom valóban megszűnik. A transzmutánsok azonban papírégetés helyett ismeretlen, ópiumillatú anyagot gyűjtöttek meg, és szorítottak a stratégiák trigeminusára a forró tégelyekkel. Mikor a csészek maguktól leváltak, helyükön kék folt maradt, mintha a legendás harmadik szem belülről kívülré került volna.

– Most azonnal tovább! – parancsolta Morella, és mindnyájan visszatértek a Sinistrum-kanyonba.

A két fémfolyó néhány száz méter után függőlegesen zuhant alá, mint két rettentő zuhatag. Közöttük egyetlen ingó sziklaszálon hevert a 39-es és 139-es stratégia.

– Szolong-Zeppelinnel megközelíteni őket. 60-as a pilóta, 62-es zsílipkezelő, 63-as a testszállító. Idő: három perc!

A stratégiák lélegzet-visszafojtva figyelték az átlátszó, üvegharangszerű Szolong-Zeppelin munkáját, és tombolva hurráztak, mikor az akció sikerült. A megmentettek azonban korántsem voltak olyan állapotban, hogy továbbindulhassanak. Morella kettéosztotta a csoportot, és Kurt Leidenre bízta, hogy embereivel és a két orvossal visszatérjenek a Fekete Hold pontra, egyedül Konrad Schlangét látta megfelelően teherbírónak a továbbiakra. Az első szolongharangba került Morella, Stanislav Have, Martin és a 60, 62, 63-as stratégiák. A második vezetését Konrad Schlangéra bízta, a 91, 93, 133, 136-os stratégiákkal. Martin tudta, hogy a tíz transzmutáns mellett ő az egyetlen mutáns, aki nyilvánvalóan alászállni készül a pokolba, ahol találkozni fog az eudaimonnal, a létezővel, aki nincs.

Az alászállás a szó szoros értelmében konkrétta vált. Hatalmas szakadékok, tükörsima meredek főlött szálltak el, míg feltűnt a földalatti ország. Ennél jobb szó nincs arra, amit láttak. Fekete nap világított pulzálva, mintha szív dobogna. Titáni hegycsúcsok emelkedtek magasba, és Morella tudta, ezeket a hegyeket látta Ingeborg a Fekete Urat ábrázoló festményen. A hegyeken át vörös és zöld folyók törtek előre, sárga és kék gázörvények süvöltöttek, surranva kúszott a higany és ólomfolyó valamennyi egy gigászi laboratóriumba torokollva. Az épület méreteit nem lehetett felbecsülni, a két szolong-kabin órákat röpi föltte. A hő iszonyú erejét a reverzibilisen egyenlítő potenciométer is alig tudta visszatartani. Ugyanakkor az objektum egész területén manganfényű emberek végezték munkájukat, a nobéliumból és plutóniumból szintetizált zamjakok. A laboratóriumon túl terült el a város. A stratégiák mérőműszerei uránt és radont rögzítettek alapanyagnak. A város közepén plutóniumvár tört magasba, és egyetlen gögös tornyán Morella újra felismerte azt a gótíves ablakot, amit Inge oly szemléletesen leírt szavaival.

– Atyaisten – suttogta Martin. – Soha életemben nem láttam ehhez fogható szépséget. Ősanyag. Fel sem fogható, ha nem látható.

– Alattunk DIS, a pokol fővárosa – közölte ugyanakkor Konrad Schlange az I. K. központtal.
– Minden készülékünk használhatatlan. Vagy az impulzusainkat tudjátok rögzíteni, vagy semmit. Alighanem prométium izotópanyagban haladunk, az urán spontán bomlástermékének

minden izotópja radioaktív, s itt minden feketesége ellenére a kisugárzás rózsaszín. Nyomás százötvenezer Pa fölött. Szolong nélkül nem élnénk.

– Várlak, Morella – hallatszott az egyes kabinban, mintha csak ott ülne köztük valaki. – Mindössze két embert hozhatsz magaddal, s mindössze egy fog visszatérni hármatok közül. A többiek maradjanak a szolongban, különben elpusztulnak. Csak három érkezőt védek meg.

– A KETTES! – suttogta Morella. – Feltételek nélkül engedelmeskednünk kell. Antianyaggá változtat mindannyiunkat egy szempillantás alatt. Martint és Konradot viszem magammal, ha vállaljátok.

– Én kérni akartam! – lelkesedett az ír. – Azt sem bánom, ha sosem térek vissza! Szeretem ezt a helyet, a lelkem mélyéig megráz és fogva tart.

– Én viszont szívből utálok, s ha nem tudnám, hogy szétvetném vele a bolygót, legszívesebben ráengedném a szolongot erre a kígyófészekre! – dühöngött a 77-es stratég, de közben landolt a plutóniumvár gigászi udvarán, és elsőnek ugrott ki a védőzsilipből.

Hamarosan leszállt Stanislav gömbkabinja, és Morella felzárkózott Martinnal Konrád mellé. Alakjukat menten beburkolta egy könnyű, fehér lepedék. „Tiszta DNS vegyület, kötéslánc nem elemezhető” – regisztrálta a mesterstratég. Alatta nem érezték a fekete nap izzasztó hőkitöréseit, sem a legnehezebb fémek okozta gravitációs elnehezülést, sem a sugárfulladást. Az út, melyen haladtak, spirálszerűen kanyargott, egyre felfelé vezetve, pompás termeken át, míg eljutottak a toronyszobáig, ahol ott ült a Fekete Úr. Alakja évszázadok óta mit sem változott. Egy intéssel invitálta látogatóit kandallója mellé, ahol hegyes orrú lábbelije közt ott szikrázott a legősibb elemeket egyesítő kard, és folyt az ismeretlen elixír a talajba elfogyhatatlanul.

– Hibás önmásolású lények, kik kihasználtátok a Kozmosz egy különleges rendeltetésű pillanatát, s bolygótokon a dermedt kérgen a vesztes találkozásokat frontális ütközéseknek téve ki, lazán kötve önmagatok spirálkötéseit, nem csoda, hogy könnyen felejtitek az ősi törvényt. Örök változásotok örök hajsza lett, az univerzumban nincs megnyugvás, ha nincs harmónia. Amit hoztunk: az önmegtartás törvényét képtelenek vagytok felfogni, és pusztítjátok a Szellemi Tökéletességet. Az illúzió valóság, Morella, s ti ostoba atomfizikusok anélkül nyúltok az ősmatériához, hogy számolnátok a kozmikus fajsúllyal, semmit sem mond nektek, hogy vákuumban is terjed a fény, és a szerintetek láthatatlan infravörös és ultraibolya nagyon is látható a fekete nap elektromágneses spektrumán.

– A mozgás és változás az anyag legősibb jellemzői – vetette közbe Morella. – Számptalan energiát vagyunk képesek előállítani.

– És nem tudjátok, miként meneküljetez annak mérgező hulladékai elől. Avagy nem ezért kerested az izotóptemetőket, a rettenetes vegyi gyárat? Sugár? Lézer? Napalm? Szolong? Rp-36? Mit kotyvasztotok ki még, ti ostoba anyag?! Most mondtam, a ti számításotok szerint technikájára büszke XX. században, hogy az ember *vesztes találkozás*a a Kozmosz külső és belső anyagának, és meg sem értetted, azt mondom ezzel: hibája helyre nem hozható. Elhagyni nem tudja a Földet, de veszett dühvel szaporítja magát, és hibás mutánsvoltotok milliárdjait viszi szét az űr száguldó étere. Nem volt több ilyen formában létező anyag, másutt nincs halál, nincs félfejlődés, félalkalmazkodás, félhozzáértés: NINCS KETTŐS SPIRÁL! Nincs jó és rossz, nincs jin és jang, nincs anima és animus!

– Semleges nemű a világegyetem? – kiáltotta Konrad. – Ezért gyűlölöm tehát! Hogy nem jöttünk rá a zamjaktitokra! Csak ott örök az élet, ahol nincs szaporodás. Ezzel számomra véget ért az űrmítosz! Ki a franc bírja elviselni örökké önmagát? Áldom a Kígyót, kinek nevét viselem, hogy megtanította az embert olyan feladatra, amit nem tud ellátni egy másik világ!

– Vajon így érez-e mindenki köztetek? – kérdezte a KETTES.

– Én érzem a diszharmóniát – válaszolta Martin. – Érzem, hogy itt valami helyrebillent bennem, de érteni nem értem.

– Mert nem is értheted. Még nincs emberi agy, Martin O’Hara, még csak most alakul szürke kérgetek, alig különböztek az állatoktól. Ezt értétek el a megszakított világfejlődéssel. És én nem vagyok az ellenségetek. Ez nem DIS, nem a rossznak a helye, ez BIS, a biológiai átalakítás városa. Oly egyedeknek, mint ez a Schlange, nyilván örökre disztópia, mert olyanok akarnak maradni, amilyenek. Menj, 77-es stratégia, és nézz magadra csupán egyetlen hónap után. „Hogy megváltoztál!” – mondják majd, ami azt jelenti, hogy halálad közel van. Odafönn a kérgen négy éven belül nehéz lesz bebizonyítani, hogy van élet, éppoly nehéz, ahogy senki sem mondhatja ma, hogy egészséges. Aki felismeri a bolygón a pusztulást, és hozzám fordul, MGONOKKÁ teszem. Nézzétek!

A Fekete Úr kimutatott gótikus ablakán, ahol a hófödte hegyeken olyan emberek sétáltak, mint a tökéletes antik szobrok. Hozzájuk képest a kéreg emberei, a vastüdőkkel légzők, a tolókoksisok, a habzó szájú elmebeteg, a belső énjük által torzult ép testű filmsztárok is horrorfilmek rémjeihez hasonlítottak.

– A MGON még csak előkópia, de már kozmoszlényű ember. Én teremtettem. A BIS-ben nincs álhumanizmus, nincs selejt sem. Nincs más tananyag, mint megérteni, hogy egyetlen faj sem marad fenn olyan környezetben, mely mindenestől saját alkotása. Aki Kozmoszban él, annak el kell fogadni a Kozmosz törvényeit. Ti harcban álltok vele, el akarjátok pusztítani. Ezért büntetés jár. Nem a bolygó fog elpusztulni, hanem ami rajta fölösleges.

A Fekete Úr visszafordult az ablaktól, kardjával megérintette Morella és Martin vállát, akik eltűntek a 77-es szeme előtt.

– Menj, Schlange, sem neked, sem társaidnak nem lesz bántódásotok. De add át üzenetemet: az ötödik likvidátor ott fenn a kérgen dolgozik. És győzni fog.

Az Andok-expedíció augusztus 13-án tért vissza a szolonglaborba. Csak két fő hiányzott: a 4. mesterstratégia és Martin.

Artner nem sok időt hagyott regenerálódásra, szerencsére a transzoknak erre nem is kellett sok idő. Összehívta a klubban a fehér hajúakat, s hozzákezdett az értékeléshez.

– Először is meg kell változtatnunk az álláspontunkat a Fekete Úrról. BIS hallatlan erő, s ő úgy gyúrja a Föld legnehezebb anyagait, ahogy akarja. A plutónium össztömege: 239! A földi elemek száma 106, de ezek közül a nukleárisan megalkotott szuper nehéz elemek alig jönnek létre, máris lebomlanak. Feltételezem, hogy a Fekete Úr azt akarja: lássuk és tudjuk, mit csinál! Lehet, hogy egyenesen ezért tartotta ott Morellát és Martint.

– Úgy gondolod – vette át a szót Disz –, hogy az atomfizikus mesterstratégát meg akarja tanítani az atomfizikára?

– Ez nagyon is lehetséges – mondta Stanislav Have. – A Kozmosz sötét anyaga több mint az elektromágneses világegyetem. A sötétség dominál a Kozmoszban! Sosem tettük föl a kérdést, hogy a napszél által a Földről a Kozmoszba kerülő plazmák mennyiben vívják ki annak tetszését! Hát a KETTES most közölte, hogy semennyiben! A halált hordozzuk, és azt is szórjuk szét, ami ellen most megteszik lépéseiket!

Artner gondterhelten nézett szét társain. Ők, a szolong 35 transzmutánsa képezik a még élők legnagyobb objektumát. – Minden bolygó csupán mágnesrésszel összefogott plazma – mondta Kurt Leiden. – Amennyit én láttam BIS elővárosából, mindössze a Fekete Hold barlangig,

annak alapján állítom, hogy a Fekete Úr valami egzotikus sötétet hozott létre. BIS forró neutrínó-központ, de hatása WIMP, azaz hideg sötét.

– És hogy nevezik a hideg sötétet? – kiáltotta a 63-as stratégia: – galaxisalkotó! BIS előkészíti a Föld magját egy új galaxissá váláshoz.

– A NUKLID-okkal és MGON-okkal? – kelt ki magából Schlange.

– Akartam mondani, hogy szerintem te a MGON fogalmát rosszul értetted – vetette közbe a 60-as stratégia. – Mi tisztán láttuk a gömbkabinból, hogy kétneműek ők is, férfiak és nők. Egyszerűen lehetetlen az elméleted a semlegesnemről!

– Maga a Fekete Úr sem mondott ellent! – védekezett a 77-es.

– Mert te a zamjakokról beszéltél, mint úrlényekről, és ez nagy különbség – szögezte le a 62-es. – A zamjak biorobot, nem is lehet más, mint semlegesnemű! De a NUKLID például a kergén él, és meg sem tudjuk különböztetni az emberektől! A MGON pedig úgy vonzotta Martint, mint mágnes a vasat. Hozzájuk képest diszharmonikusnak érezte magát, és egyszerűen ott akart maradni: miért?! A harmóniáért!

– 62-es, te vezeted a két új típusú élőlényt vizsgáló csapatot – vidult fel Artner. – Yamoto, ti mit végeztetek Ecuadorban?

– Az Anangucocha-tó radioaktív ólomiszapja egyezik azzal, amit Zsaklin impulzusai rögzítettek a Haláltóról. Az Andok erdői 35 000 év előtti üledékanyaga is ilyen. Sőt, a fák tetején is ugyanez az iszap található, a radiokarbonos meghatározással 800 éves – foglalta össze a 37-es stratégia egykedvűen.

A transzmutánsok összenéztek. Itt a nyilvánvaló magyarázata az Amazonász-menti pusztító tüzeknek! Az amazóniai folyók vize oxigénszegény, de izotópiszapban gazdag. Az ózonpajzs szétbomlik, mert a fák nem oxigént termelnek, hanem maguk is elégnak, miközben a protilé, a Föld kozmoszfajsúlya döntően megváltozik.

VII.

A Jeruzsálemet kettészelő országhatártól nem messze, az Olajfák hegyének jordániai oldalán állt a Fehér Villa, Eszter és Judit pálmakerttel övezett otthona. A két testvér ritkán hagyta el otthonát, s a legkevésbé sem érdekelte, hogy lesz-e ebből az ősi városból az iszlám fővárosa. Mikor a 2. mesterstratégá megjelent kísérőitől, a 121, 122, 123, 126-os fehér hajúaktól követve, fél óra alatt megértették, hogy a stratégák innen kívánnak döntő csapást mérni Ramirezre, és nekik kell segíteni fenntartani Faiz Huad Habasi mítoszát.

Judit, aki napokat nem mozdult ki könyvtárából, lefoglalta magának Faizt, mint magántitkárt, s az arabnak így nemhogy a házból, de a könyvtárból sem kellett kimozdulnia. A továbbiakat Judit a testvéreére bízta, mint általában utazások, vendéglátások, személyzetfelvétel és háztartás gondjait.

– Nagyon kedvemre való játszma – mondta Eszter elégedetten. – Ahasver, a 126-os, sofőr lesz, korlátlanul mozoghat. Abdul mindenes lesz, így a 121-es folyton kísérheti a 126-ost, biztosítjátok egymást, ami itt nagyon fontos. Hasszán, a 122-es és Jasszer, a 123-as lakhatna a kerti pavilonban, mely ideális megfigyelőhely, a kertészkedés pedig a megfigyelők leleplezésére a legalkalmasabb foglalkozás. Folyton a kertben, mint a testőrök! Én magam leszek az összekötő a Hulda-csoporttal.

– A veszély nagyon nagy – figyelmeztette Faiz. – Egyikünk élete sincs biztonságban.

– Ide hallatszik a libanoni rakéták süvítése – legyintett Eszter. – Csak semmi szó a biztonságról!

A Hulda-csoport az iszlám szövetségből kivált 32 monstre szervezet fővezéreiből állt. A 32 csoport nyíltan a szemébe mondta Don José Ramireznek, hogy Faiz Huad Habasi él, becsapta tehát őket a halálhírrrel, szakítanak a Donnal. Ramirez, aki óvatlanul megsemmisítette Faiz egykori parancsát, képtelenné vált a cáfolatra. A Hulda-csoport annál inkább rendelkezett Faiz saját kezével írt utasításokkal, mely az egyedül számára készült fekvő oroszánt ábrázoló papírra íródott.

A Betel-geuze így is óriási maradt, és szinte megvadult. Sosem hallott szektákat támasztott újra a semmiből, ősi templomokat emésztett a tűz, terjedtek a helyi háborúk. Az emberek harcolni kezdtek a vegyi hulladéktárolók létesítése ellen. Csapajevszket elemi erővel sújtotta a Megsemmisítő Gyár elleni tiltakozás, pont közvetlenül azután, hogy az Unió egyhatodát bányászsztrájk bénította meg.

A siiták sosem látott mennyiségben szedtek túszoikat. George Kennan ismét aktivizálódott, és követelte az ENSZ-től a biofegyverekkel folytatott lokalizált háborúk tanulmányozására fölállítandó bizottságot. Emellett egyre sűrűbben találkozott Viktor von Stoffal, aki alig mozdult ki a nemzetközi terrorizmus ellen talán legalaposabban védett Hamburgból. Stoff „Felvigyázók” néven saját testőrséggel mozgott, és ugyanez a gárda vigyázott Ingeborgra és Ann Bronwellre. A 3. mesterstratégá nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy egyedül transzmutáns Európában, és elszigetelődése tökéletes. Csak a Sidneyben dolgozó 151, 152, 153, 155, 156-os stratégák megfigyelései érdekelték, elsősorban a Föld felé tartó Nova Stelláról, melynek becsapódása esetén a bekövetkező katasztrófa egészen másképp zajlana le, mint a Delano-variációban. Ann adatokat kért az idődilatació és bolygómozgás lehetőségéről.

Mivel sem férjének, sem Ann Bronwellnek nem volt szüksége Ingeborgra, elhatározta, hogy végre meglátogatja nagybátyját. Szikrányit sem csodálkozott azon, hogy ellenállhatatlan meghívást kapott Esztertől és Judittól, amit lehetetlen volt el nem fogadnia. Azt azonban

megjegyezte magában: elképesztő, hogy a találkozás képtelen létrejönni. Az események akkor kezdődtek, mikor először indult Carl Friedrich von Weizsäckerhez, és annyiszor vesznek döntő fordulatot, ahányszor hozzá indul. Mert a Hulda-csoport három érte jövő stratégiája kétséget sem hagyott afelől: mennie kell, szükségük van rá.

– Fanuel, 32-es stratégia – mutatkozott be a férfi. – Kísérőim, Leviata, 31-es stratégia és Denisia, 33-as stratégia. Elnézést kell kérnünk, hogy a szó legszorosabb értelmében elraboljuk, de Raguel a fejébe vette, hogy ön veszélyben van.

– Én? – csodálkozott Inge. – Nem túlzás ez?

– Ingeborg – mondta komolyan Denisia, és Inge azt figyelte, hogy ez a manökeneket megszágyenítő szépségű leány, mitől katona. – A közvetítőkből Nan-csüant és Faiz Huad Habasit megölték. Ezzel az egyes és kettes mesterstratégiákat arra kényszerítették, hogy átvegyék a közvetítők kergén kialakult kapcsolatrendszerét. Borzasztóan nehéz helyzet. Nan-csüan ki sem mozdul a hofeji obszervatóriumból, s a 92-es és 102-es által tartja a kapcsolatot a 103-as és 106-os stratégiákkal. Kevesen vannak, de izoláltságukat egyelőre elfedi a növekvő Kelvin-hő vizsgálatából eredő munka.

– Faizzal jobb a helyzet, de annál veszélyesebb. Eszter és Judit otthonából négy Stratégán keresztül tartja a kapcsolatot velünk. A Hulda vezetője, Raguel, 141-es stratégia nagyon különös fickó, és elképesztő elméletei vannak.

– Nézzétek – tört ki nevetésben Inge – köztetek az ember egyébként is úgy érzi magát, mintha ébren álmodna. Hogy ehhez képest még mit tud Raguel, ez egyenesen kíváncsivá tesz! Fejezd csak be, Leviata. Tehát mit állít Raguel?

– Először is azt, hogy az idő megváltozott: nem hajlandó követni az események gyorsaságát. Embert, mint fogalmat, nem ismer el. Szerinte évszázadok óta folyik a Három Nagy harca, és különböző egyedeket hoztak létre. Kedvenc kérdése: honnan tudjam, nukliddal, mgonnal, yid-lussal, homatológussal, transzmutánssal vagy mutánssal beszélek?

– Igen, ez nagy kérdés! – komolyodott el Inge. – Nekem is eszembe jutott már, s kezdem sejteni, miért vagyok veszélyben a vezetőtök szerint.

– Miért? – néztek rá mindhárman egyszerre.

– Mert pontosan ezen gondolkodom. A yid-lusok leírását megtaláltam „Hénoch Apokalipszisében”, mint NEPHILINEKÉT! És ott van szó „hét felfüggesztett csillagról”, mely kitört a kozmoszi rendből, a logos törvényéből, s ezért megbüntette a Szellemi Tökéletesség. Van benne egy rendkívüli mondat: „*A tudás átkozott* – az ég birodalmában laktatok, de *minden titkot* mégsem ismertek.” Igaz. A tudás és a titok mélységesen különböző dolgok, egyiket a másikkal lehet keresni, de nem biztos, hogy meg lehet találni.

– Neked mégis azt mondta a HÁRMAS, hogy kiváló tudós leszel belőled! – kiáltotta Fanuel. – És ez biztos, hogy máris így van. Fogalmam sem volt, miért kell a 142-esnek a Sarakiel nevet viselni, arról már nem is beszélve, hogy 143-as Tamiel, a 145-ös Kimbra és a 146-os Asea! Raguel az apokalipsziszból választott nevet nekünk! Persze, hogy begurult Ramirez!

A Hulda-csoporttól Ahasver vette át Ingeborgot, és némi turisztikai sétaút után vitte a Fehér Villába. Ingeborg még sosem járt Jeruzsálemben, és meglepte, mekkora hatást tesz rá. Otthon érezte magát, mint olyan valaki, aki örökké átmenetileg él a Földön, s most végleg megérkezett. A Fehér Villa lenyűgözte, Eszter és Judit öröme meghatotta.

Este a könyvtárszobában ülve Faizzal már éppen kérdezni akarta, hogy milyen típusú gondolkodásmódot akarnak elemeztetni általa, mikor hat üres székben megjelent hat yid-lus. Inge nem jutott szóhoz, a hatás tökéletes volt. Itt ül köztük a nagy HÁRMAS, a titkok titkainak őre, aki elutasította őt! Itt ül Thomas McCreesh, az 5. mesterstratégia, akinek át kell

vennie az eltűnt közvetítő Martin O'Hara helyét, azaz egyesülnie kell önmagával, mint Nancsiannak és Faiznak. Itt ült Ászok, a 6-os stratégia, az elsőnek született az 1962-es generációból. És a három nagy tanítvány: Ma, a 13-as, Ni, a 36-os és Pad, a 11-es stratégiák. Teljes testi valójukban, Jeruzsálemben, nem messze az Olajfák hegyétől.

– Asszonyom – fordult a HÁRMAS Ingeborghoz – örülök, hogy újra láthatom.

Ingeborg hozzáfutott, és könnyezve is, kacagva is összevissza csókolta, mint még soha senkit. Ettől egy csapásra feloldódott a fegyelmezett hangulat, Eszter zöld teát hozott, s mint mondta, roppant sajnálja, hogy a koponyákban való felszolgálat mellőzni kénytelen. Inge egy lépést sem tágitott OM mellől, így némi helycserékre került sor. A 2. és 5. mesterstratégia lehunytt szemmel pihent, míg végül Ászok belevágott.

– Rövid idő alatt nagyon sokat kell végiggondolnunk. Azzal kezdeném, hogy hallgassuk meg a legnagyobb yid-lust.

– Előzményekről nem beszélek. Lényegét megtaláltátok az apokalipszisekben. Henochra figyeljtek, méltán állítják róla, hogy műve a világ legidősebb könyve. Ahogy idősebb, az, ahogy bennünket most számokkal neveztek el: EGYES, KETTES, HÁRMAS. A hét nagyból mi nem adtuk fel a küzdelmet. A Fekete Úr alapfelfogása, hogy az ember lelke erős, a teste gyenge, azt kell alkalmassá tenni az eljövendőkre. Az EGYES alapállása fordított: sok itt a matéria, s neki mindegy, hogy milyen az, ha sok a matéria, de kevés a szellem, akkor az utóbbit kell erősíteni. Tudatkonstruktőr. Ők ketten a külső és belső világ pszichikusai és fizikusai. Olyan lényeket alkottak, akik ha megmaradnak is, „biotúlélők” lesznek csupán, sosem fognak egyezni az eredetivel.

– Milyen eredetivel? – kérdezte csillogó szemmel Inge.

– Természetesen az emberekkel – mosolygott OM. – A nagymesterek mindig az eredetit akarják rekonstruálni. Mi is. A magunk módján. Az én felfogásomban csupán két meglévő összefüggése nem hozhat létre stabil konstrukciót. Pláne olyat, amely a négy éven belül bekövetkező eseményeket kibírja. A jelenleg földön élők nem mondanak ellen a biológia törvényeinek, csak hogy nem is következnek belőle. Értitek, hol a probléma? Nem fölöslegesek, hanem *esetlegesek* vagytok. Az ember az a lény, amelynek a Kozmosz törvényeiből szükségszerűen kell kialakulnia. De ti véletlenszerűen jöttetek létre, s mikor el kellett volna pusztítani a Földet, hét galaktika mellétek állt, mint beteg mellé az ápoló, hogy meggyógyít. Ilyesmit a Kozmosz nem tűr el. Hét galaktika pusztult el azért, hogy a Föld megmaradjon. Hétféle kultúrgénnel vagytok beoltva, ezért misztikus szám a 7: páratlan konstrukció lett az ember, de határa a 7 maradt. Holott a Kozmosz fajsúlya szerint számotok 216 kellene, hogy legyen.

– Egyedül Gabriella jött rá – mondta Eszter. – Az ember az akadály, ezért nincsen megoldás. Ezek voltak az utolsó szavai is: az *ember az ok*, a társadalom csak okozat.

– Rájött, hogy az Egész nem csupán a részek összessége, hanem éppen fordítva: a részlet csak akkor van helyén, ha a megfelelő egészhez tartozik – tette hozzá Judit.

– Mivel arányokban gondolkodott, helyesen gondolkodott – mondta OM. – Taufik Hotep pontosan ott tévedett, ahol a társadalom felől közelít az emberhez, és nem a társadalom felől *követeli*, hogy az kapja vissza emberközpontúságát. Az EGYES és KETTES más-más elképzelés alapján készül a FÖLD jövőjére, de korántsem áll olyan harcban egymással, ahogy Hotep feltételezi a „bolygóközi gyarmatosítással”. Ebből is kiabál a tipikusan korlátolt földi gondolkodás. A KOZMOSZ vagy elpusztít, vagy elfogad. De hogy gyarmatosít?

A szobán halk derűtség hullámozott. S bár mindannyian biológiai rádióként belelálthattak volna a másikkba, eszükben sem volt így cselekedni. Hiszen azért voltak itt, mert mindez már kevésnek bizonyult.

- Az 1193-as események mégis nagyon súlyosak – kezdte Ingeborg.
- A kozmosz törvényei erősebbek minden másnál – válaszolta OM kétértelműen, mint egy felnőtt a gyermeknek, akiről az a véleménye, hogy hiába mondja meg az igazat, úgysem érti.
- A likvidátorokat mégis a KETTES hozta létre, és ehhez nem volt joga, hogy az EGYES transzmutánsaiból kedvére hozzon létre más típusú lényeket! – mondta Ászok, akinek ez fájt.
- Föl lehet tétélezni, hogy irányítható a *véletlen*? – kérdezte szórakozottan Inge.
- Ha a véletlent irányítani lehetne, akkor már nem lenne az, ami – válaszolta a HÁRMAS. – De ha belegondolok a kérdés lényegébe, akkor be kell vallanom: nem tudok válaszolni.
- Mert az emberről is azt írták Cheperben: „Élnek, de nem ismerik az élet törvényeit.” – mondta hirtelen MA, a 13-as.
- Jadviga Hell pedig azt állítja, hogy a Kozmosz van felbomlóban, eddigi törvényei már nem érvényesek – mondta PAD, a 11-es.
- Nan-csüanék pedig képtelenek feltárni annak az anyagnak a lényegét, amit velem küldtél oda. – tette hozzá NI, a 36-os.
- Valóban nem tudsz segíteni nekik? – kérdezte az 5. mester.
- Valóban nem – válaszolta OM. – Ne értékeljétek túl a nagymestereket. Az emberek azokat nevezik szakembereknek, akiknek a fejében nagyjából tízezer séma nyüzsög egy-egy szakterületnek feltárt problémáiról, s az azokra alkalmazott megoldásokról. De ez mind tüneti tudás. A transzmutánsok szakterülete a Kozmosz, problémája ez a megbetegített bolygó, a cél pedig nem lehet más, mint az emberiség megmentése egyelőre olyan állapotban, amilyenben van.
- Olyan állapotban, amilyenben van? – sóhajtotta Judit. – Minek?
- Mert nélkül teljeseedik a Szellemi Tökéletesség akarata, és elpusztul a Föld, mely most már bölcsője valami újnak – biztatta őket OM. – Ne csüggedjétek! Vissza kell szerezni, amit elvettek a likvidátorok!
- Az ötödiket még nem is ismerjük – tárta szét kezeit Faiz. A képlet tragikus: a Kozmosz háttérsugárzása egyre emelkedik, a Föld radioaktivitása hússzor nagyobb annál, mint amit az élők károsodás nélkül kibírnak. Az óceánok vize forr, mint eddig csak az El Nino az egyenlítőnél. Nem tudjuk, kivel küzdünk, tehát nem tudjuk, hogyan kell!
- Most látszik meg, hogy miben áll félbemaradt voltunk – állapította meg Eszter –, nincsenek eszközeink saját magunk megmentésére!
- Raguel azt állítja, hogy mindennek oka a Don által ismert és birtokolt láthatatlan világ! Le akar számolni Ramirezzel – tűnődött el saját szavain Faiz.
- OM szeme felvillant, és Ingeborg szívét másodszor szorította össze valami ismeretlen, pokoli félelem. Először akkor látta ezt a villanást, mikor az EGYES a köztes létről volt kénytelen beszélni a budai barlangokban. Akkor azt hitte, felismert valakit, azóta már tudja, hogy a három Nagy fölismert VALAMIT. OM udvariasan elbúcsúzott eközben, és a yid-lusokkal együtt eltűnt. A hat szék üresen maradt, s Eszter gyakorlatiasan leszedte a csészéket az asztalról. De a társaság nem oszlott föl, ültek a sötétben, mintha sokkal döntőbb dologra várnának.
- Raguelről beszéltek nekem – ízlelte a nevet Ingeborg. – Annyit jelent, hogy a rohanó tűz őrzője.
- Ez mostanában aligha áll reá – nevette el magát Faiz. – Sőt, a tűz megjelenik ott, ahol Raguel van. Egyenesen úgy is mondhatnám – ahol forró a helyzet, ott keresd Raguel.
- Fanuel azt ígérte, hogy meg fogom ismerni.

– Ígérem, Ingeborg, hogy meg fogod ismerni. De neked más feladataid is vannak. Ne felejtse el, te maradtál az egyetlen élő közvetítő. Ez lehet különös véletlen is, de olyasmi is, amiről fogalmunk sincs, miért úgy van, ahogy van. Mert Don José Ramirez esetében tudjuk, hogy ő voltaképpen nuklid, a KETTES embere. Mi „transzok” az EGYES-é. Te az Ismeretlené vagy, a koordinátoré, aki neked döntő szerepet szán.

– Nem tudom, miért pont én, de valóban így van. Érzem – mondta Inge, és szép ívű szája mellett keserű vonás jelent meg, egy gyerek tanácstalanságának görbületei, hogy sírjon vagy nevésszen azon, ami történik vele.

Eszter és Judit összenézett Faizzal, majd Judit bekapcsolta a klimatizációt, s valami koktélt kevert mindannyiuknak.

– Most pedig próbát teszünk – emelte magasra poharát –, megisszuk ezt a sok ezer éves nedűt, ami régibb, mint az emberiség. Augusztus 16-a van, teljes holdfogyatkozás. Soha vissza nem térő alkalom, hogy belepillantsunk az örök éjbe.

– Mi ez? – kérdezte Ingeborg meglepetten.

– Ne ijedezzen – nevetett Eszter. – Megitta Salamon és Sába, és oly sokan még, akik nem engedték elvezetni magukat a lényegtől. Nem biztos, hogy épp ez az ital tette, bár Judit esküszik rá. Ez a Szezám. Hatszázhatvanhat-féle gyökérből főtt. És biztosítalak, nincs olyan anyag, mellyel hatása versenyezhetne. Judit nagyon rég kereste, és mikor Taufik Hotep elhozta számunkra az akciórádiust – meg is találta.

– Akkor mire várunk? – nevetett Faiz, és elsőként hajtotta föl a koktélt.

A három nő sietve követte, és várakozva néztek egymásra. Judit nyugtatón magyarázta, hogy semmi rendkívülire ne várjanak. A Szezám helyrebillenti a két agyféltekében idők során létrejött arányeltolódást, így a bal oldali „világos” agyfélteke, és a jobb oldali „sötét” agyfélteke, nem aránytalanul, vagy nem egymás fordítottjaként fog működni, hanem egymással teljes harmóniában.

– Megszűnik a személytelenségünk, és felszínre kerül az ÉN, holott minden céljuk az, hogy ne tegyük ezt! – mondta Judit.

– Az ötödik likvidátort látom – kiáltotta hirtelen Eszter. – Rábólintott arra, amit mondtál, és rámutat a mellén az L-re!

– Hol van? Keress támpontot! – segítette Judit. – Hol van?

– Mindenütt van. Benned és bennem. Bennünk van – foglalta össze döbbenten Eszter.

– Sziklát látok – mondta a 2. mesterstratégia –, amit el akar mozdítani hatalmas tömeg. És azt hallom: „Ez az a szikla, melyre építettem a Földet! Ez az egyetlen, amit nem vettem vissza még! Ha nem tudjátok megmenteni, nem segíthetek!”

– Ez nem egyszerűen szikla – mondta Judit –, ez a SZIKLA, az egyetlen, a jeruzsálemi, amit a Föld középpontjának tartanak.

– A Kábát is a Föld köldökeként emlegetik – vetette ellen Faiz. – Egyébként mindkettőt láttam, de ez, amit a Szezám nyitott meg bennem, ismeretlen a számomra.

– S te miért hallgatsz, Ingeborg? – faggatta szelíden Judit. – Ne félj kimondani, bármilyen képtelen. A mai tudományban szándékosan összekeverték a dolgokat. De te közvetítő vagy, ami azt jelenti, hogy szét tudod választani a világosságot a sötétől. Már az is nagy dolog volt, hogy rámutattál az éj ősibb voltára, az átmenetre, a vörös hajnalra a teljes fehér fény előtt. Most is igaz, amit látsz, ne félj tőle.

– Csak olyan különös – mondta Inge –, egy asszony kezében könyvvél mutatja, ahogy a könyvet elégetik. És még egyet, majd ismét egyet. 12 könyvet égetnek el, azt hiszem az uralkodó előtt, aki Erythreának szólítja. Erythreia azt mondja most: „A Matatronok ismerik csak a jövőt. Helytelenül cselekedtél. Nem Henoch víziójában, és nem János eljövendő apokalipszisében van az igazság. Fogtok fordulni Mahákalához, de hiába. És idézitek a prófétákat, de hiába! Enyém a logos!”

A könyvtárszobára csönd telepedett, és teljes sötétség. A holdfogyatkozásban hűvös fuvallat lengett az egyébként perzselő városon. Mit élt át Ingeborg a holdfogyatkozás éjszakáján? Belépett a valóság legerősebb atmoszférájába. Ha balfácánok, és spiritizmusból meggazdagodni akaró jósnők, a transzcendentálisnak csak szertartásait ismerő vallásosok teszik ezt, menthetetlenül mániások, fanatisták, fenomenológusok, látnokok, médiumok vagy hívők lesznek. De Ingeborg már nemcsak pszichológus volt, hanem parapszichológus is, saját maga ismerte föl, hogy a Szezám valóban döntő dolgot dekódolt előtte, amit nem tarthat meg magának.

– Az Exousia, a tiszta valóság tehát csak belső egyensúly esetén jöhet létre. Nagy kincset találtál meg a Szezámmal – fordult Judithoz. – El kell látni vele valamennyi fehér hajút, amíg nem késő. Erythreia, a legősibb könyv őrzője volt, a könyv Sybillája az ismert 12 közül. Tegyük föl, hogy az elégetett 12 kötet a Sybillák tudásának foglalata a múltból. A világ első könyvégetése elvágtá a múlt és jövő összeköthetőségének lehetőségét. „Helytelenül cselekedtél”, és ami ezután jön, a legérdekesebb, mert arra hivatkozik, hogy nem az apokalipszisekben van elrejtve az igazság! Amiben nemcsak az az elképesztő, hogy Erythreia jóval János előtt élt és tudott róla, hanem az, hogy a prófétáktól megtagadja a „Matatron” fokozatot! – hadarta Ingeborg.

– Ne ilyen gyorsan – kérte a 2. mesterstratégá. – Ez valóban döntő! Mi is Matatronnak hívtuk Delanót, mert előre látott mindent, mint egy próféta, vagy szó szerinti jelentésben „lelkek fölött teljhatalommal rendelkező”, aki minden erejével a modern apokalipszis elhárításán fáradozott.

– Végre ez is összeállt – sóhajtott Eszter. – Delano azért nem számította magát transzmutánsnak, mert több volt annál; Matatron, a jövő ismerője! Így válik igazzá, hogy bár a világot második vízözöntől féltik, ő már tudta, hogy az is csak átmeneti állapot. Ha ugye bekövetkezik a 36 fokos tengelydőlés a bolygón és eltűnik a nyugati szárazföld, akkor a helyzet csak az igazi tragédia kezdete. A keleti szárazföld kicsiny lesz, és ha az odamelekültek és bennszülöttek között nem jön létre összhang, akkor fordulnak Mahákalához, azaz a föld alatti világ urához, *de hiába!*

– Lefordítva hétköznapi nyelvre: Japán kezdett a mélység felé terjeszkedni először, s egy tipikus politikai-gazdasági tételre bukkant, ami így szól: „akié a telek, azé fölött az ég a csillagokig és alatta a Föld a magmáig!” – foglalta össze Judit. – Vagyis a „kéreg”, amit úgy lenéztünk: döntővé vált a jövőért folytatott versenyfutásban.

– És ha még lett volna kétségünk afelől, hogy az istentelen Voltaire „nem földi lényekről” beszélt, amikor a gazdaság irányítóiról beszélt, elég, ha a telektörvényt végiggondoljuk – tette hozzá csendesén a 2. mesterstratégá.

– Úgy gondoljátok, a Fekete Úr olyan hatalommal rendelkezik a föld alatt, hogy 800 évvel ezelőtt áthúzta a XX. századi telekspekulánsok számításait? – kérdezte hitetlenül Inge.

– Még többet gondolunk – nyújtózott Judit álmosan –, még sokkal többet... Arra, hogy az ötödik likvidátor bennünk van. Ez a jelenség az „inqualierencia”, a világ összes arcát egyszerre birtokló erő. És 1193-ban, mikor eltűnt a Földről a legendás Grál-kehely, mindenki

legendának tartotta, hogy az örök élet távozott benne a Földről. Mert addig is volt halál, de volt lehetőség az ellenkezőjére. Azóta viszont nincs.

Augusztus 16-án Európában megközelítőleg egymillió ember hagyta el örökre a lakhelyét. Az NDK német államból kivándorlók Magyarországon az NSZK követség előtt aludtak, s az egyébként is tönk szélén álló ország menekültkonyhát volt kénytelen felállítani. Az erdélyi menekültek egyenesen úgy tekintették Magyarországot, hogy ők itthon vannak, Magyarországnak *kötelessége* megoldani minden bajukat. A Magyarországról Ausztriába menekülők maffiákba léptek, prostituálódtak, mindent aláírtak, ami ahhoz volt szükséges, hogy továbbmehessenek Nyugatra. Bulgáriát 350 000 török nemzetiségű állampolgára hagyta el, és a menekültek a szabad ég alatt táboroztak Törökországban.

Az Unió, mint felbolydult méhkas, képtelen volt áttekinteni, miért akarja az Azerbajdzsán SZSZK mindenáron Karabah fennhatóságát. Mitől bolydult meg a Baltikum ügy, hogy ultimátumokra ragadtatja el magát? Hogy Belorusszia komolyan fontolóra veszi a kiválást az Unióból? Tádzsikisztántól keletre pedig rohamosan nő a Kína-szimpatia? Kína viszont hallgat. Új népvándorlás a XX. században, de a monsturnak szeme sem rebben. Kiújult a Libanon-Szíria háború, s ezen keresztül csapott össze Raguel és Orgé Hodzsa, Don José Ramirez jobb keze. Raguel erről később csak annyit mondott, ezek nem győzni akarnak, hanem ölni. Megjegyeztük, és ehhez tartjuk magunkat. Fanuelnek jutott Juszuf bej, és a transzmutánsok habozás nélkül használták döbbenetes fegyvereiket. A holdfogyatkozás idején azonban nemcsak Közel-Keleten folyt vér. A hírügynökségek elhallgatták, hogy a Közép-Amerikai Államok titkos szövetségre lépett, s hatalmas hadtest-összevonást hajtottak végre. Az Amerikai Unió későn támadt, és visszaverték.

Augusztus 16-án, a „lélek sötét éjszakájának” kezdetén a *tinuvrei* Intranszigencia Központban nem maradt nyugalom. Előbb a 2. mesterstratégia közölte, hogy értelmezésük és a Szezámmal felnyitott belső énjük alapján arra a meggyőződésre jutottak: az ötödik likvidátor általános ANTIANYAG! És minden ember tartalmazza. Vázái nem kifelé szívják az erőt, hanem befelé öntik a halált. Egyik vázája az *abhimana*, a szellem lobogó, bosszúért kiáltó örülete, mert lelke sötét, elvesztette a fényt. A másik a *turba*, nem a külső anyag támad a belsőre, nem valamilyen külső hatás pusztítja el az embert, hanem önmaga fordul önmaga ellen, dühe az élet értelmetlenségének szól, amit végig kell szenvednie a halálig. A turba halálvágy kicsiben és nagyban, egyénben, bolygóban.

– A materializmus – mondta Ahtanak megvetően – az oka mindennek. Semmit sem mond a léleknek, és semmit sem tud a halálról.

– Tudományos szempontból a halál elkerülhetetlen – szólta Giz –, de a fordulópont azt mutatja, hogy egyben elfogadhatatlan.

Ezután Disz jelentkezett, és közölte, hogy a szolonglaboratórium mentőit elkérte Datur Krisztián. A kérést nem lehetett visszautasítani. A három merülőben csak három főnyi legénységet engedélyezett, vezetők: Stanislav Have, Kurt Leiden és Konrad Schlange. Kilenc transzmutáns segít megvédeni a közép-amerikai tengereket. Az akció teljes titoktartás mellett folyik. De a túlerő olyan nagy, hogy be kellett vetniük a szolongot.

Még meg sem emésztették a hallottakat, mikor Sydney jelentkezett, és a stratégiák jelezték, hogy méréseikkel meghatározták a keresett pontot.

– És mi van ott? – érdeklődött mohón Kursymurty.

– A Kozmosz Orion-asszociációján túli sötétség. Infernális imagináció. TAMASZ-nak neveztük el, össötétnek, s kiléptek az IK-ból.

A teljes holdfogyatkozás éjszakáján jelentkezett Nan-csüan is. Az 1. mesterstratégia gondterheltnak látszott.

- Van ott a közeledben mitográfus? – kérdezte Nan-csüan.
- Szinte mind itt vannak, mester! Kit küldjek?
- Elsősorban Jadvigát és Mihailt! Az anyagot rögzítsétek. Az anyag, amit a HÁRMAS küldött elemzésre – anyagkód.
- Hogy jöttetek rá? – kérdezte Giz.
- Mint a kínaiak a kökorong-rezgésekre. Mi az anyagot atomokra bontottuk, az atomokat megfelelő számmal láttuk el, ezt pedig a földön található legősibb nyelv betűivel egyeztettük. Értelmes szót kaptunk: „UPANISÁDOK”. Ha jól tudom, ez jelent valamit a mitográfusoknak.
- A legősibb bölcséleti rendszert – válaszolt élénken Giz. Minden filozófia belőle merít, mondhatni, mint feneketlen kútból. Az emberiség kétszáz évenként „új filozófiai rendszer” címén újra és újraértelmezi egy-egy részét. A teljességének közelébe sem jutottunk!
- Miért? – érdeklődött Nan-csüan.
- Mert fölfoghatatlan! – vette át a szót Jadviga. – Sokkal több van benne, mint istenek, sátánok, emberek, egyszersmind nincsenek benne istenek, sátánok, emberek. Tagadja a jót-rosszat. Hogy vannak emberfölötti vagy emberalatti lények. Tagadja a halált. Tagadja az életet. Tagadja az Ént.
- De hát akkor miről szól? – döbrent meg Nan-csüan.
- A Világszellemről. Az EGY-ről beszél, mint egységes egésről. A Világszellemnek három arca van, de egy lényege. Ez a szubsztancia a Tamasz, az össötétség.
- Állj! – kiáltotta Kursymurty. – Most számították ki a csillagászok, hogy oda tartunk! Tamasz, az egységes világszellem hazahív.
- A kérdés az marad: miért akarnak megakadályozni minket, hogy el is jussunk oda? – foglalta össze Nan-csüan.
- Nem tartod végzetesnek a bolygó kozmikus sodródását? – kiáltotta Kursymurty. – De hiszen kikerülünk a naprendszerből! Felborul minden!
- Vagy helyreáll minden – helyesbített nyájasan Nan-csüan. Lehet, hogy pontosan a Nap az oka mindennek. A napok a Kozmoszban nagyon kevesen vannak a sötétséghez képest. A napok által más típusú élet keletkezik, mint a sötétségé.
- Kezdek érteni – hadarta Jadviga. – A Földön is örök a fény és sötétség harca, s ezerfajta alakba öltöztették már. Az ember olyasmit élt meg a fény által, amire kezdettől figyelmeztetik, mint veszélyre. El is akarták pusztítani Vízözön által, de a Nagyok, vagy a Vének megmentették a teljes pusztulástól. Ettől kezdve nem hittünk az Apokalipszisben, annál inkább az Antikrisztusban. Mert nem és nem éreztük a megváltást, a tudomány pedig még fejletlen volt. Most itt a harmadik korszak, és vele az Antianyag!
- Az Upanisádokban a világszellemnek neve is van – szólt csendesen Nan-csüan. Ezen a hangján beszélt mindig, ha sosem ő akart megmondani valamit, hanem rá akarta vezetni tanítványait valamire. Mind felfigyeltek, s most jöttek rá, hogy amit közöltek mesterükkel, azt tőle tanulták.
- Atmon a neve – mondta értetlenül Jadviga.
- Nyelvész is van ott, Kursymurty? – kérdezte a mester.
- Itt vagyok! – jelentkezett Erna, a 66-os stratégia. – Az érdekel, hogy többszörös áttétel után mivé módosul a név? ATOM. A legvalószínűbb, hogy atom.

– Akkor most gondoljátok végig, hogyan kell megelőznünk azt, amit el akarnak érni a likvidátorok – szólt a mester búcsúként.

A tinuvrei tizek abbahagyták munkájukat, s magukra hagyva Amirján Ahtanakot és csoportját, visszavonultak tanácskozni.

– A leglényegesebbet foglaljuk össze – kezdte Kursymurty. – Tehát van háromfajta sötét-ségünk: egy itt a Földön, BIS városa. Második a HUM, az összötétség, eddigi legjobb tudásunk szerint a keresett Kozmosz-tengely része. És végül van Tamasz, a 216-os számmal megjelölt pont, amit csillagászaink számítottak ki. Ebből annyi derül ki, hogy onnan visszajelzésnek kell érkeznie előbb vagy utóbb.

– És ha már régen megérkezett, de nem tudtunk róla? – kérdezte váratlanul a szinte örök néma 70-es stratégia, valamennyiük közül a legcsendesebb. – Megérkezhetett 1193-ban is. Megnyerte magának a KETTEST, és azóta előkészítik az endokráciát.

– Ezt most hallom először – élénkült fel Mihail Giz. – Mi az az endokrácia, édes öregem?

– A Világmindenség Belső Szövetanyagából készült ember – válaszolta a hetvenes stratégia. – A Kozmosz törvényeinek ismerője és tisztelője. Ahogy a KETTES figyelmeztetett: nem az a bűnünk, hogy vagyunk, nem az, hogy ilyenek vagyunk, ezt maga a Kozmosz is *véletlennek* hitte, és hét galaktika sietett a segítségünkre. A probléma akkor kezdődött, mikor az ember itt a Földön nem lett azonos a kozmikus emberrel. Ezt a maga módján mindhárom Nagy a tudtunkra adta.

– E pillanatig azt hittem, hogy mi, a fehér hajúak vagyunk az endokrácia – vallotta be Jadviga Hell –, és e pillanattól tudom, hogy mekkora hiba volt ez! Hiszen mi csupán egyetlen döntő dologban különbözünk az emberektől: a transzcendentálisra való fogékonyságunkban. Közben ugyanúgy pusztítanak bennünket a likvidátorok, mint az embereket! A KETTES nyugodtan kijelentette: az ötödik likvidátor a kergén harcol, és győzni fog.

– Bennem az dolgozik a legjobban, hogy a Fekete Úr a mgonokat, nuklidokat, s ki tudja mi fajta teremtményeit, még előképeknek nevezte! – morogta Vince. – Akkor hol vannak az igaziak, a nem előképek, a nem fölöslegesek és nem esetlegesek, ahogy összefoglalhatjuk: hol az endokrácia?

– A lineáris fejlődésben – mondta nyugodtan Erna.

A tizek döbbenten néztek a 66-os stratégára. Fogalmuk sem volt róla, miről beszél.

– Ne nézzetek rám ilyen furcsán, én csak összefoglaltam, amit gondoltam. Mivel a likvidátorokkal folytatott harcban annyiszor került már elő a kettős spirál, a spirálfejlődés, ismétlődése mindennek fehérben és feketében, egyszerűen az jutott eszembe, hogy ez túrhetetlen. Értitek? Mintha azért járatnának körbe-körbe, mint a gyerekeket a bújócskában, hogy elvétse az irányt! Avagy tud közületek valaki lineáris fejlődést előállítani?!

A tizek még nem tértek magukhoz. Maga Erna is morcos lett, mint aki nyilvánvaló dolgokat közöl, de csak azért sem akarják érteni, hogy hülyét csinálhassanak belőle.

– Amiről beszélek, az a párhuzamos evolúció – tett még egy kísérletet Erna. – Sokan értelmezték, de nem értették. Az Upanisádok két emberről beszél: árja és nem árja. Minden sora arra akarja rávezetni az embereket, hogyan legyenek árják, azaz sugárzó, kozmikus rejtőzködők. Ebből az lett, hogy az emberek nem a szintézist keresték, hanem a differenciálást. A hatalom maga lett az exousia, azaz ún. „igazi valóság”, ami mindössze annyit jelentett, hogy a mindenkori hatalom írta elő, hogy kit kíván alul vagy felül, kívül vagy belül látni. A hatalom tehát nem engedte érvényesülni a kozmikus evolúciót, s olyan rémtettekhez vezetett, mint az „Endlösung”!

– Igazad van, én már értem – mondta hirtelen a 71-es. – Ezért óriási határ a nyolcszáz esztendő. Biológiai kimutatható, hogy ennyi idő alatt *teljesen más lesz* körülöttünk minden, állatfajok halnak ki, vagy tökéletesednek, az emberek között érthetetlen képességek jelennek meg, aztán eltűnnek nyomtalanul. A történelem hatalmi mániái mellett tehát a párhuzamos evolúcióban vezet egy 200 éves periodikus hatalmas gondolati fellendülés, és egy nyolcszáz éves kozmikus ciklus! De mi ezt nem vettük semmibe, s még a legjobbak azok a gondolkodók, akiket akár elődeinknek is tekinthetünk: Lin Yu-tang: A bölcs mosoly vagy Hamvas Béla: Unicornis, Vízöntő, Henoch, Szellem és egzisztencia. Elintézték őket azzal, hogy misztikusok vagy vallásosok.

– És sajnós, hogy mire Nietzsche beszél a felsőbb rendű emberről, az már nem a Ramajána! Mikor Goethe megírja a Faustot, az nem a Holt-tengeri tekercek! Mikor Nostradamus jósol, hát akkor hogy értsük: „1999. év hetedik hónapjában az égből a rettegés királya fog érkezni.” Kit érdekelt ez eddig? – kérdezte hirtelen a 72-es stratégia. – És rajtunk kívül mindmáig senki sem tudja a Földön, hogy társadalmi összeomlásunk: *előzmény*.

– Az 1193 nem 1999! – mondta Kursymurty.

– Persze! Az Upanisádok sem egyenlő a Mein Kampf-fal! – ütött böszülten az asztalra parányi kezével a 66-os stratégia. – Nem értitek, hogy pontosan ez a párhuzamos evolúció? Itt élnek köztünk, értékesebbek nálunk, sugárzók és rejtőzködők a Belső Világ emberei! De nem jutnak szóhoz, elpusztítják őket, beletapossák a földbe a külső világ emberei. Mi a különbség köztük, hogyan ismerhetők fel? Mit adnék érte, ha tudnám! Egy jellemzőjük azonban biztos: nem életcéljaik vannak, hanem életértelmük. És szórakoznak a szakemberdilettánsokon.

Ebben a pillanatban az I.K. jelezni kezdett.

– Ismeretlen erő jelentkezik a Bahama-Bermuda térségben – hallatszott Stanislav Have nyugodt hangja. – Várok.

– Ismeretlen erő jelentkezik a Holt-tenger térségben – hallatszott Raguel hangja. – Ha nincs utasítás, támadni fogok.

– Parancs Raguelnek: nem támadni, várni! Várni! – ordította Kursymurty. – Itt a Nyolcas! Várni kell, Raguel.

– Nem értek egyet – jelzett vissza Raguel. – Már csak nyolcvanan vagyunk, akik tudjuk, milyen erőkről beszélünk! Nem Kadhafi tengeralattjáróit észlelem! Világos?

– Impulzusokat kérek az erőről! – kiabálta a parancsnok, de az összeköttetést Raguel bontotta.

– Ismeretlen erő a Himalájában – jelentkezett az 5. mesterstratégia. – Feltehetően bolygó méretű. Ne veszítsétek el a fejteket, Kursymurty!

– De hát mi ez, mester? – zihált kifulladásra a stratégia.

– A próba, fiam. Kipróbálnak bennünket, tehát semmivel el nem árulni, hogy létezőnk. Sem a földön, sem a vízben, sem a levegőben.

– Ismeretlen erő Új-Zéland fölött – jelentkezett a 155-ös. – Mit tegyék?

– Semmit! – törölte meg verejtékes homlokát a nyolcas. – Térjete vissza Sydneybe.

– Visszatérhetek – humorizált a 155-ös –, csakhogy nyomomban az ismeretlenek.

– Te egyszerűen repdesel most, Regulus, fütyörészed kedvenc dalodat, mutatványokat csinálsz a gépeddel, mint egy pilóta, aki szórakozik a teljes holdfogyatkozásban, és le fognak maradni!

Miután több jelentkezés nem volt, s az I.K. szerint mindenki visszatért a bázisára, Kursymurty csak most tette föl a kérdést: – Ki tudja, hogy mi volt ez lineáris fejlődésben?!

– A szinapszis-dilatáció – közölte Tamara, a 76-os stratégia. – Régen várom már, hogy be fog következni, mert logikus következménye a Kozmosz háttérsugárzásának. A szinapszissal, mint tudjátok, egyre több baj van. Ez az a fehérje, amely összeköti az idegsejteket. Nem a központi idegrendszer alapján, hanem a máig ezerféleképpen magyarázott freudi tudatalatti alapján. Tudatalatti emlékezést őriz.

– Mescalín, Huxley: Islandja, a rengeteg kábsterszedő, akikből lettek olyan nagyok, mint Baudelaire, Verlaine, Rimbaud, de akik világbotrányokkal is felhívták magukra a figyelmet, mint a 78-ban, Guyanában egyszerre 383 tagú szekta öngyilkossága, és még sorolhatnám a világ jelenlegi látható élvonalát, egytől egyig valamilyen kábsterszednek, mert rejtett energiákat szabadít fel bennük! Jellemző a világra, elintézték annyival: a kábster rabjai! Mert azt tudják, mi elől menekülnek! De azzal a kutya sem, hogy mit találnak! – segített be Tamarának a 73-as.

– Az LSD, a heroinszármazékok lerombolnak egyes sejteket, de olyan hatást idéznek elő, mintha emlékeznének! A szinapszis sorvadásának oka ismeretlen. Ezért mi egyre kevésbé emlékezünk önmagunkra, összefüggéseinkre a Kozmosszal. Meggyőződésem, hogy az Erg által elpusztított likvidátor egyszerűen szinapszis-elvonó volt, amit az is alátámaszt, hogy elpusztítása után megjelent a suffó, az ember koncentrált deltasugárzása, mint biofegyver! – összegezte Tamara.

– Azt állítod tehát, hogy a lineáris fejlődés lehetőségét kaptuk vissza, mert a növekvő Kelvin-fokok regenerálták azokat a fehérjéket, melyek a Belső Anyag lényege? – kérdezte Kursymurty. – Az árja nem „fehéret” jelent, hanem „fehérjét”, ami megszünteti a kettős spirál uralmát! És ennek emlékezetétől fokozatosan elvezettek bennünket!

– Ahogy Erna mondta – vágott közbe Mihail –, nem mindenki vált kiüresedetté, a kettős vagy párhuzamos evolúció elve alapján van endokrácia. És ezen az éjszakán megérezte velünk a hatalmát, éreztük az erejét, melynek mibenlétét nem értjük! De akkor vége a Földnek, ha például a nuklidokat már szinapszis-szerkezettel látta el a Fekete Úr! Emlékezzetek a nuklidokkal vívott harcunkra, és legyőzhetetlen fegyvereikre!

– Két dolog jár az eszemben – töprengött Vince. – Az egyik az, hogy 3. mesterstratégánk szinte mást sem tanulmányoz, mint az idődilatációt! Ez olyan, mintha mindaz, ami eddig történt számára már teljesen logikus következményekhez vezetne.

– Azért mesterstratégia – mondta Kursymurty. – És mi a másik dolog?

– Hogy mi lett volna, ha Raguel támad? Raguelnek is folyton az idővel van baja, Szíriában már szállóige lett: „az idő nem ismeri el az embert”, ami Raguel egyik aranyköpése. Most magyarázzátok meg, miért akart ő rögtön támadni, mikor azt sem tudta, miféle erőnek van kitéve? – kötözködött Vince.

– Raguel nem asztrobiológus. Sokféle irányban lettünk kiképezve, sokan pusztultak el éppen azokból, akik segíthetnének – védte Raguel Kursymurty. – Egy biztos: segítséget kell kérnünk Ann Bronwelltől. Mint antropológus rohamléptekkel indult el azon az úton, hogy a környezeti hatások egyformán rossz vagy egyformán jó volta miatt nem hoz létre egyformán rossz vagy egyformán jó embereket. Az átlagos 100 IQ alatti adottságú személy a Földön nagyobb teljesítményre képes, mint az átlag feletti. Ezt a vizsgálatot kiegészíti a 2. mesterstratégia vizsgálatkomplexusa arról, hogy miért hoznak létre a bolygón olyan társadalmakat, melyekben szabályszerűen a leggyengébb képességekkel lehet eljutni a legmagasabbra?!

VIII.

Ingeborg a holdfogyatkozás éjszakájától megbetegedett. Hogy miben áll betegségének mibenléte, azt egyetlen orvos sem volt képes felfogni. Inge egyik napról a másikra önmagának a felére fogyott, szeme ijedten repdesett maga körül, s minél nagyobb szeretettel közeledtek hozzá, annál ingerültebbé vált.

Broener Sebastian, ki világhírű orvos volt, leült Inge mellé, és azt mondta négyszemközt:

– Asszonyom, ön többet tud saját bajáról, mint én. Kérem, mondja el, mi fáj?

Ingeborg sírni kezdett, és azt mondta, hogy a lelke fáj. Beszélt a nyomorról, a hajléktalanokról, az éhezőkről. Beszélt arról, hogy nem bír egyes kéregetők kezébe pénzt adni, mert nem bírja el a tekintetüket. Nem bír kiigazodni azon, hogy háború kell, hogy elsöpörje a mai uralkodó bandát, vagy az csak tovább fokozná a nyomorgók nyomorát. Nem tudja, hogy terrorista szervezetben a helye, vagy éppen az ellenük szerveződő antiterroristák között. Nem tudja, van-e még olyan párt vagy állam, amely védi a polgárait, avagy arra esküdtek, hogy a népet el fogják pusztítani. Minden idegvégződése az emberi nyomorúságba ütközik, és ez fáj, nagyon fáj, kibíratatlanul fáj. Az orvos nem szólt semmit, de azt tanácsolta Eszteréknek, hogy értesítsék Inge férjét.

– Olyan súlyos? – hökkent meg az író.

– Autoimmunitás – közölte tömören Broener Sebastian. – Egyre többször találkozunk vele az utolsó évtizedben. Valami oknál fogva a szervezet képtelen alkalmazkodni a körülményekhez, melyek, valljuk be, nem is olyanok, hogy ezt érdemes lenne megtenni. És elkezd megenni önmagát. Csak akkor lesz nyugta, ha ebbe senki bele nem avatkozik.

A pálmakert egyik lugasában, melynek közelében különös, satnya fácska nőtt, Inge nyugágát felállították, és saját kérésére senki sem háborgatta. Hasszán hűséges ebként vigyázott rá, s apró füttyjelekkel tudatta Jasszerrel, ha kellett valami. Ingeborg a madarakat hallgatta, s egyszercsak a madár holtan hullott a lugasba a lábai elé. Inge ekkor azt a különös fácskát kezdte nézni, mely olyan szánalomra méltó volt gyökerei szívós élethez való ragaszkodásával, és ahogy nézte, a satnya fácska kidőlt, mintha láthatatlan erő tépte volna ki helyéről.

Közben a tinuvreiek csoportjával megérkezett Ann Bronwell, Peter O'Hara, Mihail Giz, Jadviga, Erna és Tamara. Vince vezette a rakétarepülő, és kinn maradt a kertben bevárni a Hulda-csoportot. Raguel, Sarakiel, Tamiel, Kimbra és Asea ekkor már hatalmas hadsereg csúcsán álltak. Elmesélték Vincének, hogy első adandó alkalommal a föld alatt fogják felkeresni. Feltársaik szerint a Földközi-tengertől a Kaspi-tengerig tökéletes föld alatti városrendszert találtak, melynek főbb állomásai a Holt-tenger, a Van-tó és a Szeván-tó alatti csomópontok. Úgy mozognak Izrael, Szíria, Törökország és a Kaukázus alatt, ahogy akarnak.

Inge messziről nézte Raguel, aki megmondta, hogy Inge életét veszély fenyegeti, de most nem érdekelte semmi más, mint a Don terroristáival folytatott küzdelem. Hangos hurrá fogadta a szolongból érkező csoportot, ahonnan Stanislav Have, Konrad Schlange és Kurt Leiden hozta a társaságot: Diszt, a 116-os parancsnokot, a 60, 62, 63 szolongszakértőket, és Inge csendes megdöbbenésére Datur Krisztiánt és Peter Bergert, még kilenc tudóssal.

Eszter és Judit elegáns nyugalma azonnal magával ragadott két stratégiát, és Disz, a szolongparancsnok, továbbá Konrad Schlange, a BIS-t megjárta 77-es stratégia Inge minden áthatoló szemei előtt vesztették el a szívüket.

Mikor megérkezett Nan-csüan, elmaradhatatlan testőreivel a 92-es és 102-es stratégiákkal, nemcsak a sydneyi csillagászok vezetőjével, hanem további kilenc tudóssal, Inge mélyen elgondolkodott. A yid-lusokon kívül, akik nyilván az utolsó percben fognak megjelenni a maguk módján, itt van mindenki, aki tudja, hogy döntő változás fog bekövetkezni a Földön. Ha most akarna velük végezni valaki, az olyan lenne, mint egy lefejezés. Igen, az ő képességeik pótolhatatlanok, miért idegenedett el hirtelen éppúgy tőlük, ahogy egykor szinte hozzájuk tapadt? Miért?

Inge megérezte a koordinátor jelenlétét. Megértette, miért hulltak le holtan a madarak, miért dőlt ki kedvenc fája. Tudta, hogy a láthatatlan erő, mely miatt összejöttek, akivel soha egyikük sem találkozott, akitől a Nagyok is tartanak, akinek parancsait teljesítik a likvidátorok, látja és figyeli őt. Feltápaszkodott, s mint az alvajáró közeledett a könyvtárszobához. Itt annyian voltak most, hogy senki sem figyelt rá, ahogy lerogyott egy sarokban. Valóban itt voltak a yid-lusok is, és a 3. stratégiát figyelték.

– A párhuzamos evolúciót kellett megtalálnunk – mondta Ann –, és meg is találtuk. Az endokrácia létezik. Mi pedig vagyunk hozzájuk képest a lelki szegények. Tagadtuk a lelket, és az embert *testére és szellemére* kettéosztottuk. Azt hittük, hogy a Kozmosz Belső Szövete az észben van. Alapos leckét kaptunk belőle, hogyan sodorhat a tönk szélére az ész, ha nincs lelke!

– Azt állítod, hogy a szinapszis-dilatációt hordozó lények az endokrácia? – kérdezte gyakorlatiasan Tamara.

– Az ismeretlen kozmikus erő *biológiai*? – kérdezte Raguel.

– Ennél sokkal többet állítok – mondta Ann. – Azt állítom, hogy a Kozmosz törvénye az olyan lények létrehozása, melyek tovább építik a Kozmoszt. Ezek a lények *kozmosz* anyagcserével rendelkeznek, ami nem egyéb, mint az összes előttük való evolúciós fejlődés alkotta teremtmények önmagukba olvasztása. Addig sehol sem lép az evolúció a következő fokra, míg tökéletesen át nem élte azt, és összes egyedével átalakul valami mássá. Az bolygótól függ, hogy mivé. De párhuzamos evolúciót fenntartani csupán a Föld kísérelt meg, össze-vissza hozta létre a legkülönbözőbb mutánsokat, míg a társadalommá szerveződéssel, ami nem egyéb, mint egy őskori horda modern változata, az ember látszott győzni.

– Csak látszott győzni? – kérdezte Datur Krisztián. – Azt akarja mondani, mint Swift, hogy esetleg a lovak intelligensebbek? Vagy hogy lesz még belőlünk Majmok bolygója, ahol mint önmagukat elpusztító ritka hülye mutánsokként tanulmányoznak? Ugyan, kérem! Azt még megvárom, amíg a bernáthegyiek bevonulnak a szenátusba, és a kecskék kihirdetik az új törvényeket!

A társaságon derültség hullámszórt végig. Anntól most Nan-csüan vette át a szót.

– Lebecsül bennünket, kolléga úr – mondta nyájasan a kis kínai. – Ha Ön nem tudja, hogy miről beszélünk most, akkor miért mozgatta meg a fél Földet, hogy segítsék Delano tervét, és a fehér hajúak kiképzését? Egyszer csak szembe kerültek önmagukkal, igaz? Nem egy másik néppel, hanem önmagukkal!

– Kérem, kérem – védekezett Peter Berger. – Az ENSZ-hez érkező jelenségeket nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

– Ugyanakkor nem volt egyetlen bátor kutató, aki nem törődve a közvéleménnyel, mármint a Földön tudományosnak nevezett közvéleménnyel, a *rendkívülivel* kezdett volna foglalkozni – mondta csendesen az 5. mesterstratégia.

– Igazságtalan – mondta Peter O'Hara. – Mi több, alaptalan állítás! Felina akciórádiusza, az én Rp-36-osom, a szolonglaboratórium előkészítése...

– Ugyanakkor a hofeji csillagászkonferencia anyagának leállítása! – vetette közbe újra nyájas rendíthetetlenséggel Nan-csüan. – És most közeledik a Nova Stella, felméréseink szerint tíz naptömegnyi hővel. Ha ott akar megállni, ahová Delano számításai vezetnek, azaz a jelenlegi Tamasz-ponton, továbbá a mi sodródásunk az Amphorák felé nem áll meg, uram, ön azt talál föl, amit akar. A Kozmosz ugyanis feltalálta a magát: új pályára állít bennünket, és új Napot ad.

– A másik variáció, hogy a szupernóva felrobban, minket pedig elnyel az antianyag – tette hozzá a 92-es.

– S nincs az az emberiség, amely bármelyiket túlélne – tette hozzá a 2. mesterstratégia.

– Ez az objektív oldala – vette vissza a szót Ann. – A szubjektív oldala azonban *máris* jelen van a párhuzamos evolúcióval. Ha a kozmikus civilizáció ugyanis a jelen emberiséget veszi alapul, akkor azt a következtetést vonja le, hogy itt nincs élet.

– Micsoda? – hördült fel egy emberként mindenki.

Csak Inge bólintott rá magában, igen, Ann kimondta az igazságot. Meg kell védeni.

Ingeborg minden erejét összeszedve Ann Bronwellhez botorkált, akinek kinyújtott karjára támaszkodva megállt. Oly megható volt lefogyott kis arcával, mélyen ülő szemeivel, hogy a felháborodás egyik pillanatról a másikra elült.

– Nem tudjátok, mi ingerli a Szellemi Tökéletességet? Az, hogy nem engeditek létrehozni a Kozmikus Embert. Egyszer... már tudtuk: az a legnagyobb bűn, amit nem engednek létrehozni... Az endokrácia él. Itt nyomorog a Földön, míg mi, a likvidátorok megöljük őt. Fel kell fogni, szembe kell nézni vele: a koordinátor leásott a mélyig. Az EGYES, KETTES, HÁRMAS még küzdenek értünk, de újra csak újabb mutánsokkal Megmondom, hogyan keressétek az új embert: aki a kevesebbet választja a több helyett. A Kozmosz törvénye most már nem vár tovább. A Nagyok után el fognak pusztulni a mesterstratégák, azokat követik a stratégák, és már belőlük is ötöt likvidátorrá tettek! Ez az arány: ha 216-ból öt már likvidátor, akkor az ötmilliárd emberből mennyi a likvidátor! Én már az vagyok. Felesége Viktor von Stoffnak, aki sosem mond le a többről a kevesebért. Nincs eszménye az emberről. Nincs lelke. Nektek sincs lelketek. Nagyon bátrak vagytok, igen, önfeláldozóak is, meghaltak közületek 137-en, ha tényleg meghalt Morella is, és nem mgon! Vagy tényleg meghalt Stella, és nem alkotja-e valahol újjá a láthatatlan koordinátor phlogistonból, kykeonból, ichorból. Felette már új aion süvölt, ereiben nem pusztít a turba, agyát az abhimána nem zilálja szét szent gyűlölettel, hogy ezt a mocskot, ezt a mindenki által mindenkinek eladott világot kell életnek nevezni! EZ AZ IGAZSÁG: ITT NINCS ÉLET!

Ingeborg elhasználva minden erejét, szívét a hallatlan erőfeszítés megviselte, és megállt. A könyvtárszobában semmi sem rebbent, csak Ann Bronwell és Thomas McCreesh állt Ingeborg mellé kétfelől, mint két kerub.

A yid-lus végignézett a jelenlevőkön, s mindössze azt mondta:

– Itt az endokrácia első halottja, aki azt a kis semmit, amit embernek neveznek, nem volt képes eladni a töbért. Likvidátornak nevezte magát, mert megpróbált azzá válni, de nem tudott. Halálával elvezetett bennünket a végső tudásig. A Matatron azt parancsolta: vetíts az égre olyan PENTAGRAMMÁT, melyek szöge 36 fok. És ahová vetítitek: ott lesz az új haza, addig meg kell változnotok! Hiszen ez a csillag tartalmazza az aranymetszésnek nevezett jelet: egy ilyen ábrában a kisebb s nagyobb aránya olyan, mint a nagyobb rész aránya az egészhez. Ez a Kozmosz törvénye, tudjuk, hogy ettől függ az idő lassúsága vagy gyorsasága, a növények növése, és az új emberek születése. A 216 stratégia nagy figyelmeztetés volt, mert a jel csonka maradt: a transzmutánsokból, akik értik a Kozmoszt, ötöt elvettek. Ez az arány, mondta Ingeborg: ha 216-ból ötöt *máris* a kozmikus ember ellen tudtak fordítani – mennyit

tudnak majd ötmilliárdból?! Nézzétek meg, mivé lettünk: mi már nem mondhatjuk el: „Enyém a logos!” A logos, az ősemlékezet, mit reális génekben hordozva kaptunk a természettől – a szellem. És a szellem – a kezdet. Aki tagadja a szellemet, az tagadja a folytatást is, ezért nem is lesz folytatás! Mi, a hármas és ötös mesterstratégiákkal nem térünk vissza többé közétek.

A yid-lusok eltűntek, és velük együtt nyomtalanul eltűnt Ingeborg. A könyvtárszobájában maradtak nem sejtették, hogy áthaladva a „Meredek Ösvényen”, az örök himayánán: ott állt Ő. Lábát a Kígyón nyugtatta, s tenyeréből áradt az a valami, amitől Ingeborg szíve kitérült. Meglátta a holtak hitteket, akik már várták őt.

– Mit tartasz a bal kezeden? – kérdezte Inge.

– Az életet – válaszolta Ő –, amire fel kell készülnötök.

Stella és Ratmir már indult vissza Karmir-Blur vörös dombjára – felkészítésük befejeződött. Taufik Hotep és Gabriella Dér felhevülten vitázott:

– Egyszerűen nem értem, hogy egy ilyen jelkép hogyan veszíthette el az értelmét! A Kozmosz aranyvonalát tartalmazó jelkép, amelyből ered az élet! – méltatlankodott Taufik.

– Századszor mondom – vetette ellen Gabriella –, nem a jelkép szűnt meg kozmikus lenni, hanem az emberfajta!

S míg Ingeborg végre elhitte, hogy van köztes lét, addig Eszter és Judit könyvtárszobájába betoppant Felina O’Hara. A tudósnő végighallgatta a történeteket, s magában arra gondolt, hogy Carl Friedrich von Weizsäcker minden bizonnyal arra akarta figyelmeztetni Ingeborgot, hogy az őselemek itt élnek köztünk. A titánok, akik tízezer évekig a Kaukázus sziklájához láncolva inkább májukat tépetik, semhogy elárulnák a titkot: Atmon országa a határ.

– Mi lesz velünk? – kérdezte Berger.

– Ez a Föld ennek az emberiségnek „kapujanincs átjáró”. Nem tud mást tenni, csak várni – mondta Nan-csüan szelíden.

– S mi lesz a likvidátorokkal, nuklidokkal? Az endokrácia ismeretlen erejével? – kérdezte Datur Krisztián.

– Harcolunk tovább – válaszolta Faiz Huad Habasi.

– A láthatatlan világ kétarcú – oktatta őket Felina. – A koordinátor pedig nem törődik semmi mással, csak azzal, hogy mire a Föld az Amphorák pályájára áll: kozmikus lakói legyenek. Létrehozta mind a KETTESSEL, mind az EGYESSEL a kérgen a láthatatlanokat. Ezt kell megértenünk, Krisztián. Nem lényeges semmi más: csak az „Ismeretlen Erő”. A KOZMOSZ. Az ember azt hitte, hogy játszhat vele, holott galaktikailag tökéletes, hozzánk képest több száz éves lények is a szolgái. Az egyik láthatatlan világ a mi pusztulásunkat jelenti. Ezt a tisztogatást végzik a Ramirezek, donorokkal előállított nuklidok, az új és új arcokkal megjelenő politikusok. Ne játsszuk a tudatlant, mikor Hitler óta tudjuk, hány másolatban állítható elő egy politikus, ha úgy akarják!

– Ez az én feladatom lesz – mondta határozottan Raguel. – Ösztönösen és tudatosan gyűlölöm Ramirezet, amióta megölte Faiz Huad Habasit! És mi visszahoztuk az életbe Faiz Huad Habasit! Márpedig ha visszahoztuk, akkor köztünk is marad.

– Engem a másik láthatatlan világ érdekel, az endokrácia – mondta az egyik Bermudákról jött tudós. – Itt az hangzott el, hogy ez nem élet, ami a bolygónkon folyik, s ha ránéz a... nos, szóval a koordinátor, akkor csak azért nem söpörte még el ezt a porszemet, mert az endokrácia él, mert itt van! Kérem, az létkérdés, hogy ezeket az embereket megtaláljuk és megnyerjük.

– Úgy érte – mondta nyájasan Nan-csüan –, hogy a transzmutánsok és likvidátorok harcából tehetetlenségünket szűrte le? Nem gondolja, hogy igazságtalan?

– Nem igazságtalanság ez – avatkozott bele Peter Berger. – De itt elhangzott egy arány, ami nem megy ki a fejemből! Ha 216 emberből öt likvidátor, akkor ötmilliárdból mennyi az?

– Ebben az egyetlen kérdésben benne van annak a megállapítása is, hogy mindenfajta egyensúlyelmélet felborult – állapította meg Faiz. – Nem tudhatjuk. Hiszen még azt sem tudjuk, döntött-e jövőnkéről az a bizonyos ismeretlen erő? Itt van, ezt tudjuk. De ne higgyük, hogy félrevezethetjük. Tud minden előkészületről, ez bebizonyosodott. Egyrészt hagyja előkészülni az arisztokráciát, azaz erőszakos kiválasztást vagy megkülönböztetést a likvidátorok által. Másrészt társadalmilag nem hagyott más utat, mint a demokráciát, ez meg mindenütt, mindenkor, minden értelemben a többség, azaz a nép uralmát jelenti. Harmadrészt teljesen nyilvánvaló, hogy szimpátiája az endokráciáé, a kozmikus evolúcióig eljutni képeseké. Mesterstratégiáinkat és közvetítőinket is így osztotta meg – egyet adott BIS-nek, kettőt adott OM-nak, és kettő itt maradt közöttünk. A kráciák megtartása hallatlan méltányosságról tanúskodik.

– Úgy gondolod, tőlünk függ minden? – kérdezte Tamara.

– Minden lépés. Meddig merülünk parttalan politikai hisztériákba? Meddig nem vesszük tudomásul a párhuzamos evolúciót? – mondta Konrad Schlange.

– Atom-sokkolás helyett megmagyarázni, hogy hol a határ: Atmon országának eljövetele – mondta Eszter.

– A bioenergia-kutatásra ráállítani minden résztudományt: Ember és Kozmosz. Ember és Olaj. Olaj és Tenger. Természet és Ember anyagcseréje. A bolygók reális élete. A Nap, mint mesterséges *energia*. Milyen naptömeg mellett fejlődik ki a teljes evolúciót hordozó ember? Helyén van-e a Föld? Hová tartunk? Új Nap vagy Tamasz? Sorra felvetni, megírni, megélni! És gondol, ki mit akar, én megteszem – fejezte be Judit.

– Nem fogják megérteni – vette át a szót Niels Norden, az ismert kozmogónus, aki éppen vitában állt a fél világgal a világegyetem keletkezéséről és jövőjéről. – Rögtön kiemelve az egyik asszociációját „Új Nap vagy Tamasz”, hát ebből meg lehet élni egy sereg sci-fi-írónak, amíg csak Nap ragyog az égen. Ámde tudományos szempontból ez a „vagy” olyan kérdés, aminek eléje kell menni, ha nem akarunk katasztrófát. Könnyű volna azt mondani: hol van az még? Jadviga Hellnek igaza van: itt van! És az a baj, hogy nem tudni: melyik van itt! Az „Éjnek” nem véletlenül van misztériuma, önök megértik mit mondok azzal, hogy a Kozmosz fekete részében megszűnnek a dimenziók, nincs sem tér, sem idő. Ezt a térben és időben élők félelmetesnek tartják, holott egyszerűen – ez a *halhatatlanság*. A naprendszer olyan parányi valami, hogy ebben már van tér és idő – ez a *halál*! Most pedig kérdelem én, hogyan lehet a mai téridőben élőket előkészíteni egy olyan kozmikus fordulatra, hogy ezt meg is értsék? A szükséges előkészületek a bolygó megmentéséhez az emberiség bolygó méretű összefogását igényelné. Erre semmi remény.

– Ahogy én ismerem az embereket, azon nyomban totálissá fajulna a gyűlölködés, és biztossá válna az atomháború – mondta Disz, aki nem volt jobb véleményrel az emberekről, mint Artner. A hetes stratégia még erre a tanácskozássra sem volt hajlandó eljőnni, a „kéreg” nem érdekelte többé. Diszre nem maradt hatástalan, hogy Artner naponta minimum egyszer felmordult: „Csak tudnám mit csináltak ezek ötezer évig?” Ezt próbálta most tolmácsolni a szolongparancsnok. – Ha megtudják, hogy létezik endokrácia, akié a jövő, csak azért is elpusztítják a Földet, nehogy ez bekövetkezzen. Elvégre ez ideig 80 milliárdan éltek és meghaltak, miért legyen ez 1993-tól másképp?

– Meg kellene találni azt a tíz megszakított aminosavláncot, helyreállítani *mindenkiben* a szinapszisdilatációt – mondta Mihail Giz –, én optimista vagyok, hiszem, hogy a helyzet feltárásával...

Hogy mi lenne a helyzet feltárásával, ez sosem derült ki a Fehér Villában. Kintről fegyverropogás hallatszott, Jasszer berohant: „A Józanok!” felkiáltással, melyről a Hulda-csoport tudta csupán, hogy a Don legvéresebb terroristái.

– Egérfogó – dühöngött Raguel –, Kimbra és Asea, úgy intézzétek el a bandát, hogy én innen nem a jeruzsálemi katakombákon át akarok távozni, hanem hulláik szőnyegén!

Kimbra és Asea mosolygott, és megnyugtatták a többieket, hogy folytassák nyugodtan. Távozásuk után odakint olyanná vált a helyzet, amitől nemhogy nyugalom nem szállt senkibe, de egyenesen összeomlottak.

– Ezeknek akartok ti kozmogóniát magyarázni? – nevetett Raguel. – Ezeket akarjátok előkészíteni a halhatatlanságra? – és újra felnevetett. – Ne hívjuk meg őket tanácskozni az emberi felelősségről? – gúnyolódott Henoch újrászületett bosszúálló anyyala. – Kössük össze emlékeztüket a kozmikus múlttal, mikor a tegnapi napért sem vállalnak felelősséget? Ezer évek óta röhej tárgya volt minden gondolkodó, aki arra figyelmeztetett, hogy rossz az út! Barátaim, ezentúl én fogok szájba verni minden vigyorgó pofát, személyesen ellenfelemnek tekinteni mindenkit, aki azzal kezdi, hogy kék az ég, meg zöld a föld. És én fogok röhögni minden optimistán. Sajnálom, Mihail. Itt egy dologra van szükség: döntésre. Én döntöttem. Az én irányítóm továbbiakban Artner. És majd meglátjuk, meddig marad hatalmon ez a vezető brancs, mely azt sem fogja föl, hogy nem ember!

Ingeborg, éppúgy, mint a többi láthatatlan, látta a fönt történeteket. De míg Inge lelke újra fáj, a láthatatlanok tovább folytatták munkájukat. A fizikusok a Föld halmazállapot-változásának következményeit egyeztetették a biológusokkal. Tisztán hallatszott néhány szó, amely odafönn a rejtélyek közé számított: „autoimmunitás”, „enteroszeepszis”, „endémia”, „endozmózis”. Megértette, hogy egy korszak elmúlt. A Vízöntő felé rohanó Föld archetípusú emberének kora lejárt, a kozmikus ember „halál fölötti győzelmét a láthatatlanok hozzák”, ahogy ezek voltak a stratégiák utolsó szavai a Cheper-katasztrófánál.

– Az emberiség elveszítette elöttetek a hitelét – fordult a sugárzóhoz –, de én mégis sajnálom őket.

– Ki sajnált téged valaha, valamikor? – kérdezte Ő, és a kérdés könyörtelen logikájából Ingeborg rájött, hogy az Egész kérdez, nincs mellébeszélés a részletekről. S ebbe belekapaszkodott.

– Meg kellene beszélni a koordinátorral a végső döntést – ajánlotta lelkesen.

– Nagyon tanulságos lesz – bólintott Ő. – Pabló Bió elvisz hozzá a Koponyaszigetre.

A 99-es stratégia szolgálatkészen vette föl Ingét a szolngkabinba, és örömmel magyarázta az Aion-tenger összetételét, azt, hogy phlogiston, kykeon, ichor miként kettőződik meg, és ahol alattuk zöld, vörös, sárga, ezüst kék folyók ömlenek a lapislazur tengerbe, ez mennyire más változata annak, amit a likvidátorok az Éj Urának szállítanak. Inge látta, hogy ez az örökké színét váltó tenger olyan, mint a fehér hajúak szeme, s rájött, hogy az elszórt szigetek – az új emberek szülőföldje, a fehér hajúak őshazája.

A sziget, melyen kiszálltak, egyetlen kupolaszerű építményből állt. Ahogy beléptek, a 99-es stratégia tisztelettel üdvözölte Alexander Delanót, aki a Kozmoszt figyelte, mely úgy változott, közeledett-távolodott a föléje boruló kupolán, ahogy ezt a Földön semmilyen technika létrehozni nem képes. Ahogy feléjük fordult, Ingeborg megértette, hogy ez az ember nem nevezhető nevén, nem Alexander Delano és nem Della Rosa márki, s ki tudja hányszor kellett

halandó halmazállapotba öltöznie? Ki tudja mit élt át, milyen körülmények között élt és kellett meghalnia? A Matatronnál is több demiurgosz két kezét nyújtva sietett eléje.

– Végre megjött, Ingeborg. Szükségem van, hogy az endokrácia krizeológiai érzéke állandóan jelen legyen mellettem. Szinte mindenki azt választja, hogy visszatérnek a kéregre segíteni. Persze, maga a cél is ez, ezért hozzuk létre a láthatatlanokat. Csak még kevesen vannak, és újra és újra elpusztítják őket odafönn, mintha külön megéreznék azok *másságát*, akik kapcsolatban vannak velünk! Így hiába minden – csóválta fehér fejét. Most tisztán felmerült a pszichológusban egy régi kép: a lyoni vérengzés. Gyermek volt, mikor látta azt az ősi festményt, ahol büszkén áll Lyon ura, a valdens mozgalom megteremtője a Rhone szikláján, szemben a világgal, szemben a pápával, akinek mindenhatóságát kétségbe vonta, aminek következtében a lateráni zsinat létrehozta az inkvizíciót. Egyes források szerint 1179, mások szerint 1184 az alapító okmány kelte, de az első nagy öldöklés, 1193: leszámolás az ember embernek deklaráló „eretnekekkel”. Az egyház máglyái ettől kezdve lobogtak, az eszméket ettől kezdve emelték az ember fölé. Tudta, hogy a lényeket találta meg, s szíve hevesebben dobogott.

– Koordinátor, tudom, hogy visszafelé tartva az időben fellelhetném számtalan alakod. De ahogy tízezer földi év egyetlen kozmikus év, úgy a ti szellemi létetekben a 800 év jelenti a döntő fordulatot, nem érdemes többről beszélni, csak erről az utolsó ciklusról. Amikor kiadta halálos parancsát III. Lucius pápa, te rájöttél, hogy az emberiség ki fog ábrándulni az eszmékből, mert semmi sem kerülhet vérbe. Ekkor juthatott eszedbe összekapcsolni az élet jelképét az aranymetszéssel kozmikus méretekben, amit a pythagoreusok megállapítottak a rész és egész arányáról, szemléletesen bizonyítva a 36 fokos Pentagramma által. Arra gondoltál, hogy nincs más út, mint olyan eszmét teremteni, mely az élő természet aranymetszését természet és ember identitásában hordozza. Eddig helyesen látom? – kérdezte félénken Inge.

A koordinátor nem felelt, csak figyelt. Ingeborg kezdte érezni azt, amit „ismeretlen erőnek” neveznek a stratégiák. Most nem az oly lázadó akarat, nem az új típusú életért küzdő elme figyelte, hanem az „Idegen”, a világszellem része, mely bármikor sorsára hagyhatja a Földet, ahol már annyiszor megbukott az emberbe vetett hite miatt. Az „Idegen” türelme véget ért, hiszen most már nem őt, hanem azokat pusztítják, akiket alkotott, akikben kiküszöbölni kívánta, hogy az ember a másik ember húsából táplálkozzék. És Ingeborg tudta: a feladata itt tartani a koordinátort, aki megbízott a halálhordozó emberben. Ha távozik, az EGYES, KETTES, HÁRMAS különböző elképzelése, melyből még lehet összhang – nélküle titáni katasztrófává változik. Sőt, ez a hármas jelenlét lehet előkészítése a magasabb hatalom előtti végső behódolásnak.

– Mert ha helyesen látom – folytatta Ingeborg –, akkor magadban keresd a hibát.

– Micsoda? – hüledezett a Matatron. – Én, aki...

– Várj – vágott közbe Inge. – Így kezdődik minden önsajnálat. Én, aki megtettem, megadtam, megteremtettem, megszenvedtem és folytathatnám. Ne azt nézd, hogy mindazért, amit tettél, csak újabb és újabb megaláztatásban volt részed. Azt nézd, hol hibáztál. Ahol tévedtél, ott kell folytatni.

– És hol tévedtem én? – kérdezte fenyegető nyugalommal az Idegen.

– Ott, hogy eszmét teremtetél – válaszolta Inge. – Vedd vissza. És akkor nem a mindenség fog szétesni, csak az államok. Ha nem lesz eszme, az emberek keresni fogják. Ebben a keresésben áll az út. Ezalatt elvállik, ki alkalmas a jövőre, ki nem. A hierarchiák nem tudnak elbújni a jelképek mögé. A struktúráknak nem lesz hatalma. Az ember azt fogja mondani: „Nem bírom tovább!” Keresni kezdi azt, amit *elvettél*. Újraértékel!

– És ha nem? – kérdezte súlyosan a koordinátor.

– Akkor sem te vesztettél, hanem ők. Akkor a kozmikus ember veszi át a hatalmat, akit előkészítettél. Hiszen ez a tévedésed lényege, disznókra bízta a drágagyöngyöt. Előbb lett a logos, aztán a tett. Ez olyan, mintha gyermeknek játékmaci helyett egy gyémánthegyet dobsz az ölébe. Elmenekül, mert összelapítja. Nem nőtt fel a tethhez, mert nem érti a szót, nem tudja, hogy kincs van a birtokában. OM MANI PADME HUM. A fény a sötétből korán érkezett. A kincs, amit a lótuszba helyeztél, elsüllyesztette ezt a soha el nem süllyedőt.

A koordinátor hosszan nézett Ingeborgra, de „Idegen” volta már nem volt fenyegető, inkább mérlegelő.

A Demiurgosz borzadása olyan súlyos volt az emberektől, hogy elnémította. Ült, és körbesimítva koponyáján, a kupolán képek sora pergett Ingeborg szemei előtt.

1989. augusztus 26-án Eszter és Judit egyedül ültek a Fehér Villában. A könyvtárszoba üresnek hatott nem mindennapi vendégei nélkül. Az ikrek azonban tudták, hogy hamarosan eljön Disz és Schlange, hogy bármikor jelentkezhetsz Raguel, és Faiz Huad Habasi is csak annyi időre távozott, míg vezérkarával megbeszéli azt a gazdasági stratégiát, mellyel szétverik a meghaladhatatlannak hitt tőkés államiséget.

– Kétszáz éves az Emberi Jogok Nyilatkozata – mondta Judit, és a szabadság, egyenlőség, testvériség szólamával elfedett hiba a tulajdonhoz való jog deklarálása. A tulajdon nem szentség. Ha szentesítik, hiába minden eszme, minden mocsok kezdődik előlről.

– Az iszlám felemelt ökle háborút jelent – gondolkodott Eszter. – Viktor von Stoff rendelkezésre áll Raguelnek. Rettenetes szövetség ez!

– Miért lenne rettenetes? – szikrázott föl Judit. – Miként tudsz *életet* biztosítani csaknem hatmilliárd embernek? Telektulajdon a csillagokig meg a magmáig! Nem véletlen, hogy a Kék Bolygó a halál bolygója a Kozmoszban! Hányféleképpen adták tudtunkra az endokrácia génuszai: a *titok* maga az ember! Egyetlen tulajdon létezik: az ember, mint önmagának tulajdona. Egyetlen eszme létezik: meglátni a *másikban* az embert! Enélkül akármilyen néven nevezed, marad a rabszolgaság, az egymás kizsákmányolása, a kényszermunka az állam érdekében, mely fiktív érdek, Eszter! Érdek is csak egy van: az emberé. Enélkül pártok, államok tulajdona lesz! Íme, a XX. század, mely csúcsnak tekinti magát: az ember kiszolgáltatottja annak a társadalmi formációnak, amit maga hozott létre! S még csak észre sem veszi, hogy milyen nevetséges. Fogalma sincs róla, hogy ha ezen az úton megy tovább, bele fog pusztulni!

– Nem tudjuk, mi az arány – tűnődött Eszter. – Ötmilliárdból mennyi a likvidátor?

– Majd én megmondom neked – válaszolta Judit. – Pontosan annyi, amennyi a plutokrácia. Erről a „kráciáról” írni fogok. Erről a „kráciáról” mesterségesen terelik el a figyelmedet! Még ahol elkezdtek a fölszámolását, ott is újrászületett, de én összefogok minden hatalommal annak érdekében, hogy leleplezhessem! Ha nem értik, mi a 216, majd megértik, mi a 666!

Ugyanekkor Chilében a Don terroristái által biztosított magánpalotában megalakult az „Életminőség” fedőnevű titkos nemzetközi jogászcsoporthoz. Elnökük Khaterina Mills mögött Inge ott látta Jakobina könyörtelen árnyékát.

– Az állapot, mely szerint éveket vastüdőben, gépekre kapcsolva létező lényeket is élőlényeknek neveznek, nem tartható. Meg kell határozni az élet fogalmát. Hadd utaljak azokra a levelekre, melyben egyre több mesterségesen életben tartott beteg követeli, hogy vessenek véget szenvedéseinek! Mit mondanak ezek az emberek? „Ez nem élet!” Abból kell kiindulnunk, amit ők mondanak. Meg kell értetni a kormányokkal, hogy nem vagyunk gyilkosok, nem teszünk javaslatot ilyen vagy olyan korú embercsoport likvidálására, még

bűnözőkére, elmebetegekre sem. Kezdetnek elég, ha törvénybe iktatják az ún. „életből” való kilépés jogát. Az embereknek legyen joguk akkor kilépni a létből, amikor úgy akarják. A halál joga: *kultúrjog!*

– Meg fog lepődni, Khaterina – vetette közbe dr. Báthory, aki Kelet-Európából jött, és őseit messzebbre vezette vissza, mint azok az idők, mikor családja lengyel-magyar koronát viselt. – Ha ezt a kultúrjogot törvénybe iktatják, akkor legelőbb a legértelmesebbje fog távozni. Például én is. Eszembe sem lesz ezzel a jelen csődtömeggel vesződni. És Európában ez lesz az általános helyzet.

– Az egész világon ez lesz az általános helyzet – mondta Nicolo Piccoli. – És akkor még mindig nem érjük el a legintelligensebb állati elmét sem, mely ha éhínség köszönt be a vidékre, ahol él, akkor nem szaporodik. Még azokét az öngyilkos állati elmék szintjét sem, melyek inkább választják önmaguk felszámolását, mint lassú döglődését. Ezen a bolygón jelenleg egyetlen lény döglök meg: az ember. Majd ha mindazok, akik látják és átgondolták ezt – kilépnek az életből, akkor válik el, hogy életképes-e az emberiség. Ugyanis akkor nem lesz a megváltó értelem, mely naponta keresztre feszíti magát, s cipeli a hülyék terheit. A hülye bolygó elhülyül. Majd él azon a primitív szinten, melyre ez a fajta predesztinálta magát. Nem tudják kezelni a gépeket, nem lesznek feltalálók, akiket állandóan fegyverek és gépek, újabb fegyverek és újabb gépek kreációjára kényszerítenek. Egyetlen törvény által a lakosság tizedére csökken, ugyanis minimum tíz nem életképest cipel ma egy életképes. Ezt nevezem döglődésnek. Egyébként elhallgatott tény, hogy amiről itt határozni akarunk, a folyamat megindult. Évente nyolcvan millió ember kíséri meg az öngyilkosságot, és annak a nyolcmilliónak, amelyik a módját is ismeri, amelyik a *legértelmesebb* – sikerül is!

Augusztus 26-án a halál időpontjának megválaszthatóságáért folytatott jogi küzdelmet elhatározták.

Augusztus 26-án Nan-csüan a 92-es és 102-es stratégiák kíséretében a legmagasabb politikai vezetéssel találkozott Kínában. Nan-csüan beszámolt az emberi lét jelenségei hirtelen torlódásának kozmogóniai okairól. A keleti politika mindig is abban különbözött a nyugatitól, hogy sokkal kisebb jelentőséget tulajdonított a lucid elmének, mint az emberi magatartásnak. Nan-csüan tudta, hogy nem véletlenül maradt meg Keleten legtovább az emlékezés a múltra, nem véletlenül született meg az öt világvallás legnagyobbika éppen itt. Egy kínai állampolgár – bárhol szülessen is – kínai állampolgár marad. A külföldön szülő asszony mellett ott áll a szfinxarcú követi képviselő, s az újszülöttre azonnal bejelenti igényét. A Földön minden harmadik ember kínai. A fehér hajúak ezért nevezik maguk közt egyszerűen „Monstrum”-nak. A mesterstratégia képtelen volt rájönni, mit gondolnak a vele szemben ülők a kozmogóniai fordulatról. Mintha csupa nuklid ült volna vele szemben, nem látott beléjük.

– Figyelemre méltó kung-ant mondott el, páratlan Nan-csüan – mondta nyájasan Paj-csang történész szaktanácsadó. – Vallástörténetünkben, mint az ön előtt egészen biztosan ismert, egyébként is benne van tagadása a létnek, tagadása a nem létnek, tagadása mindkettőnek, és a mindkettő tagadásának tagadása. Kelet mi vagyunk, és Kelet készen áll tagadni a Napot, hogy új Napja legyen, készen áll tagadni az Új Napot, ha a Tamasznak kell bekövetkeznie. Készen állunk tagadni mindkettőt, ha itt és ilyen helyzetben kell maradnunk egy új emberfajtaival, az endokráciával. De meg fogjuk tagadni az endokráciát, ha a nuklidok életképesebbnek bizonyulnak. S hol van még ez az egyszerű tetralemma a „száz tagadástól”?

– Nem példázatot mondtam, tiszteletre méltó Paj-csang – válaszolta Nan-csüan. – A valóságot mondtam. Az átgondolandót keresem. Nem képzelhető el, hogy az ember bambuszkalitkákból álló cellákban éljen, amit átszövünk a tengerek fölött. Nem élet a tengert ellepő dzsunkákban, és észre kell venni, hogy egy része újra vermekben él, és visszatért a barlangokba is.

Szaporaságunkkal kivívtuk a világ gyűlöletét, s nincs messze az idő, amikor bennünk keresik minden baj forrását.

– Figyelemre méltó ez is, páratlan Nan-csüan – mondta Macu, akiről Nan-csüan annyit mondott, hogy a kínai atomfizika atyjaként tartják számon. Meglepte, hogy a szakértő antropológiával folytatta. – Kelet sosem tagadta a belső világot, és jó barátságban van vele. Avagy hol található a fekvő oroszlán, ha nem itt? Mi állíthatná meg Kínát, ha nem önmaga? A 13-as stratégia már beszélt nekünk a három Nagyról, és mondott-e újat annak a népnek, mely örökké hirdette a Hármass Világot? A 36-os stratégia beszélt nekünk a halaszthatatlan cselekedetéről, amit az új kisugárzás miatt meg kell tennünk. Úgy döntöttünk, hogy ezért, és csakis ezért kiemelt tudományos területté tesszük a hofeji kutatócsoportot. Mindig elérkezik a történelem egy-egy népe oda, hogy múltjáért elnyeri jutalmát. Kelet még sosem érkezett el ide, mert törvényünk Világtörvény. Erre most lesz kénytelen odafigyelni az igen tiszteletre méltó világ. Igazunkat, hogy sorsunk függ a Kozmosztól, olyanok népszerűsítik Nyugaton, mint Alan W. Watts, Paul Demiéville, Salinger, Erich Fromm, Liebenthal, Wilhelm Gundert. Úgy látszik, meg kellett várni a világválságot ahhoz, hogy felfogják igen tiszteletre méltó kortársaink, hogy létezik Világtörvény. Katasztrófáknak érvényesülni ahhoz, hogy felfogják, nem az a destruktív, aki megmondja, hogy mi vezet katasztrófához.

– A Dharma, a Világtörvény a világ embereinek az egységét is jelenti – támadott Nan-csüan.
– A sajnálatos „pekingi vérengzés” azonban elidegeníthető lehet, és Nyugat támadni fog, hogy megszerezze ezt a földet, mely hamarosan a világ közepét jelenti.

– Gondoltunk rá – mondta minden formaságot mellőzve Pajcsang. – Mi gondoltunk rá. S akkor emlékeztetni fogjuk azokat, akiket kell, saját vérengzéseikre. Kelet magatartását olyan világszellem hozta létre, aki 10 *kalpát*, azaz világkorszakot, melyek mindegyike ezer, egyenként 4 300 000 földi évet töltött pusztán elmélkedéssel, s utána ugyanennyit hallgatással, azután hozta létre a világtörvényt. Ha ő tévedhetett, és most négyszeresen újat akar, vajon ebben a káoszban ki követelheti, hogy nem tévedhetünk?

Ingeborg ránézett a Demiurgoszra, aki viszonzta pillantását. Végigsimított homlokán, és a bolygón hirtelen telefonok ezrei adták hírül egymásnak a hihetetlen. A tinuvrei Intranzigencia Koordinátor hívta a szolonglaboratóriumot:

– Ősz hajú gyermekek születtek az Elbruszon – ujjongott Kursymurty. – Artner, nem vagyunk egyedül! Ez már a negyedik generáció!

– Benne van a tenyerükben a két M, vagy nincs? – kérdezte feszülten a 7-es stratégia, s Kursymurty rögtön megértette, a halandóság, a kétezer jelentő kurta pecsétre kérdez Artner.

– Nyugodj meg, tenyerükben nincs semmilyen vonás. Tudod: „Nem árthat annak a halál, ki a halál anyagát nem hordozza már”.

Artner visszagondolt az Aion-tengerre, s egyenesen Ingére nézett, ahogy válaszolt Kursymurtynak:

– A hatalom nem semmisítheti meg soha azt az írást, mely a logosból ered...

G. Komoróczy Emőke

„A Földön örök a Sötétség és a Világosság párharca”

Kálmán Mária: 216

Sci-fi? Avagy utópia? – netán anti-utópia? „Reális” világunkban szokatlan eszközökkel, bizarr történetbe ágyazva mondandóját, sugallja a szerző: amennyiben a szeretet-törvényt áthágjuk, a benső élet kiépítését elmulasztjuk, külső világunk szétesik, és beteljesül rajtunk (is) a hanyatló civilizációkat mindenkor fenyegető átok: az összeomlás, pusztulás. A „szeretet-parancs” íronónk szemében nem merő absztrakció, hanem az emberek egymás iránti figyelmessége, előzékenysége, szolidaritása – a segítő-készségnek az a foka, amikor nem csupán együttérzünk embertársainkkal, de küzdünk is egy lehetséges igazságosabb társadalomért. Kitágítva a tér-idő határait, az író mozgásba hozza ontológiai, kozmogóniai, természettudományos, mitológiai, sőt földrajzi ismereteinket; tágas „világ-otthont” varázsol körénk, amelyben nyilvánvalóvá válik számunkra: jelen-korunkban a sok-ezeréves emberiség válaszut elé érkezett – vagy átlép (visszalép?) a transzcendens „láthatatlan” világgal kapcsolatot tartó „paradicsomi” emberiség, a „homo humánus” (kozmosz-ember?) korszakába, vagy visszasüllyed az anyagba, felmorzsolva önmagát. A szerző ezoterikus szójátékkal érzékelteti mindezt: vagy az Atom-halál, vagy Atmon országa (a szabadság, szeretet, ösbizalom, a metafizikai értékek valós birodalma) vár ránk.

Kálmán Mária számtalan szereplőt mozgat: a 216 (jobbára csak számokkal jelölt, de egyiküket-másikat névvel is illetett) kiválasztottn kívül természetes, hétköznapi embereket, képzeletbeli alakokat, isteneket-félisteneket, árnylényeket, a Sötétség és a Világosság mítoszi figuráit, élőket és holtakat; de mindannyian inkább valamely elvnek, eszmé(ny)nek a megtestesülései, mintsem hús-vér, több dimenzióban ábrázolt személyek. Így a regény bizonyos értelemben való világunk absztrakt modelljét kínálja, amely a mitikus keret révén az „örök visszatérés” törvényei szerint szerveződő valóság (a mindenkori civilizáció) belső feszültségeit, ellentmondásait is feltárja. Hiszen „örök” elvek, létezők csapnak itt össze, méghozzá az emberiség sorsát, jövőjét eldöntő módon; ugyanakkor közvetlenül érintve a napi-politikai aktualitásokat is.

A 216 titkos, misztikus szám – „a számok száma”, a lehetséges történelmi formációké, amelyekből eddig – az ős-kezdetektől napjainkig – 213 megoldást ismert meg, illetve használt fel az emberiség. A végső társadalmi harmónia (ami a Föld ezoterikus célja) száma is 216, ami egyúttal a Föld kozmosz-fajsúlyát jelöli. A szerző alapos matematikai, filozófiai, sőt asztrofizikai, biológiai, művelődéstörténeti felkészültséggel bepillantást kínál a társadalomtörténeti „titkokba”, s – hősei szájába adva – tudatosítja bennünk: az erős hierarchiára épülő társadalmak előbb-utóbb széthullanak, a centralizált intézmények összeomlanak, s az azt követő anarchia csakhamar egy új hierarchikus szerveződésnek adja át a helyét. De mi lenne, ha az anarchikus állapotokat követően (214. formáció) megpróbálkoznánk a piramis megfordításával? Létrejöhetne a decentralizált gazdasági egységek hálózata, majd a politikai pártok is hálózattá szerveződnének, s egy szellemi *Koordinátort* emelnének maguk fölé (215. formáció), aki a Sötétség és Világosság erőinek összeadását irányítaná, s a Fény győzelmével megteremtené a társadalmi harmóniát (216. formáció). Ez lenne a sok-évezred óta óhajtott-vágyott „Paradicsom”, amelyet Dante oly csodálatosan megénekel, de amely természetesen mindig csak vágyalom marad. Utópia.

De hogyan zajlik mindez a regényvilágon belül? A főszál a mitikus; ebbe vegyíti a szerző a társadalomelméleti, aktuál-politikai kérdésekre adott válaszait.

1989. július 9. az a fiktív nap, amelyben bolygónk „kimozdul” megszokott helyzetéből: „Mintha borzongás futott volna át kérgén, repedéseket produkált, itt-ott árvizet, felhőszakadást, hegyomlást, vulkánkitörést jeleztek. És morgott, sóhajtozott valami”. E rendkívüli állapot hosszan, elhúzódóan nyomasztja az embereket, egyre több idegesség, agresszivitás, gyűlölet halmozódik fel bennük, (ön)gyilkosságok, hadüzenetek sora kíséri a pusztító erőket; mindenki félelemben és gyanakvásban él. De ugyanezen napon valami egészen más irányú rendkívüliség is történik: „a Csendes Óceán egyik lakatlannak hitt szigetén felségjel nélküli repülőgép landolt”. A gépből kiszálló utasok meglepetten látják: várták már őket. Két hófehér hajú, szivárványszín-szemű fiatal albínó (*Artner* és *Ászok*) kalauzolja szállásukra a vendégeket, miközben fehérhajúak százai sietnek el mellettük, egy cél felé tartva; arcukon élő lelkeség tükröződik, tehát nem „robotok”. Egy föld alatti óriás kupolacsarnokban aztán egy vénséges-vén ősz öregember felvilágosítja a vendégeket: „két óra múlva a bolygó két fokkal megdől, s a sziget elsüllyed; a szárazföldön iszonyú katasztrófák lesznek”. Beszélgetésükből kiderül: az aggastyán az első „őszén született” (Los Angelesben, 1901. Júl. 9.-én, *Delanonak* hívják), aki arra hivatott, hogy az azóta már több nemzedékben is megjelenő „fehérhajúakat” maga köré gyűjtse, s adott időpontban a nagy „világküzdelemben” bevesse őket a Fény oldalán.

Az öt vendég nem tartozik az „őszhajúak” közé, de mindannyian egy évben láttak napvilágot (1939). Apátlan-anyátlan árvák voltak, így *Delano* csere-alanyként olyan szülőkhöz csempészte őket, akiknek ugyanezen évben albínó gyerekei születtek (tudtuk nélkül egyszerűen kicserélte a gyerekeket, s a fehérhajúakat a saját szigetére víve, maga gondoskodott nevelésükről, a később szintén odagyűjtött – 1962-ben született – ősz társaikkal egyetemben). A meglepődött jövevények kíváncsian ismerkednek albínó-testvéreikkel, akiknek eredeti nevét most ők viselik; s megtudják saját régi nevüket, származásukat (ki-ki más országból, más-más családi, társadalmi környezetből érkezett). Az öt *mutáns* így voltaképpen a *Közvetítő* szerepet tölti be a „régí” emberi világ s a kialakulóban lévő új között; hivatásuk, hogy a 211 ősz hajú *transzmutanssal* együtt katalizátorai legyenek a Föld metamorfózisának. A regény végére mind az öten meghalnak, s az őszhajúak közül is jobbára csak azok maradnak meg, akiknek számában a 3 (szakrális szám!) szerepel. Csakhamar négy repülőgép repíti mindnyájukat a világ négy tája felé, hogy átsegítsék az emberiséget azon a kataklizmán, amikor a Föld a Halak jegyéből átlép a Vízöntőbe, s a Csendes Óceán alatti földrészek felszínre kerülnek, miközben az Ázsiától nyugatra eső területek víz alá süllyednek. „Afrika eltűnésével megsemmisül minden kór és nyomor. Európával megszűnik az emberiség múltja”.

A 216 „kiválasztott” mindegyike különböző (egyéni vagy közös) feladatot kap; s a regény sokágú, változatos cselekménye az ezek végrehajtása körüli bonyodalmakra épül. A fehérhajúak képességet kaptak a transzcendencia megismerésére, megértésére; a *Likvidátorok*, akik hol segítik, hol pusztítják őket, a Kozmoszsal való kapcsolatfelvételt katalizálják – „ismerik a Kozmosz egyetemes célját, s elbitangolt bolygónkat majd ők vezetik vissza a nagy galaktikai közösségbe”. Hét óriás-szellem (*yid-lusok*) próbálkozott valamikor az ősz-múltban az emberiség megmentésével, „átprogramozásával”, eredmény nélkül. Az *Egyes* – a sugárzó ősz-öreg *Matatron*, *Delano*, – a katakombák őskeresztényeinek hitével hirdeti: „A halált az ember hozta létre. (...) Az Élet nem evilágból való” (mitikus gyökerei vannak!) – a „köztes létben” azonban élet is, halál is legyőzhető, hiszen az szellemi létforma („láthatatlan” és „örök”). A *Kettes*, a *Fekete Úr* viszont, aki lángban – kardban – vérben leli gyönyörűségét, az *Egyes* népének megsemmisítésére tör. A küzdelem mitológiai szinten zajlik, bár földi eszközökkel; az emberek testi valójukban csatáznak a *Likvidátorokkal*, akik különböző bio-, sugár- és mágikus fegyverekkel irtják őket. A Sötétség – Világosság egymást kizáró ellentétét csak a *Hármas*, a *yid-lus*-szellem, a benső *Béke* és *Harmónia* megtestesítője oldhatná fel. Ő ugyanis

„elme-test”, időnként fizikai testet ölt, hogy előkészítse a „harmadik Időt” (a lineáris-kronologikus és a körkörös-természeti Időn kívüli „örökkévalóság” időtlenségét).

Kálmán Mária sokat merít az emberiség legősibb bölcséleti könyvéből, az *Upanisádokból*; ezoterikus szemléletmódja Szepes Mária okkult gondolati rendszeréhez áll közel. A keresztény világképet a mélységesen mély tibeti misztika és kínai filozófia elemeivel ötvözi, de sokat merít Hamvas Béla életművéből is. Ugyanakkor egy modern politológushoz méltó tisztánlátással napjaink társadalom-politikai történéseire (is) vonatkoztatja felismeréseit, s az „örök érvényű” igazságok fényében teszi mérlegre jelenkorunkat (világtörténelmi méretekben). Az intenzív, kiéleződött pártküzdelmek történelmi gyökereire is rámutat: „A XIX. század mögött ott állnak a XVI. és XVII. század szabadkőműves páholyai, az ezoterikus pártok. Mögöttük ott találjuk a XV. század korlátlan hatalmú szerzetesrendjeit, a kódexalkotókat”. Életformájuk és működésük valójában már a mai pártok csíráit hordozza. Csakhogy míg korábban egy-egy eszme, vagy egy-egy uralmi érdekcsoport szolgálatában álltak, „ma a politikai hatalom igazi birtokosainak, a gazdaság urainak érdekeit képviselik”. Noha a nyomort, igazságtalanságot egyik párt sem képes megszüntetni, az emberek mégis bíznak bennük, – ahelyett, hogy a Lét törvényeinek megismerésére, az aszerint való életre törekednének. A regény egyik szereplője, *Taufik Hotep* egyiptomi praxeológus a pártok létét régebbinek tartja a fáraókénál és a prehistorikus időkből eredezteti, egészen a sámánokig visszamenően, akik – szerinte – „a világ első apparátusát” hozták létre. Természetesen, mindez nem eszmefuttatásokként épül be a regénybe, hanem az interakciók, beszélgetések szerves részeként. A mitikus történéseket át- meg átszövik a jövő irányába mutató utópikus mozzanatok is, amelyek fényében világossá válik, hogy a tévútra tért emberiséget már nem lehet megóvni a katasztrófától.

A világ négy kitüntetett pontjára érkező *mutánsok* és *transzmutánsok* érdekes szellemi tapasztalatokat szereznek a likvidátorokkal vívott harcaik során, s egymás után tárulnak fel előttük a Kozmosz titkai. Az ősidőkben a „kozmosz-ember” mindeme titok részese volt, hiszen mindenki ivott a *phlogistonból*, a Zöld folyó „életvizéből”; „a lét illatot lehelt” köröttük, a *kykeon* bíbor folyója boldogságot kínált. De ők a technikát, a gyorsaságot választották, nem akartak békében élni Teremtőjükkel. Elutasították az *ichort*, az istenek vérének is, ami által „örökéletet” nyerhettek volna. Így – benső sugárzásukat elveszítve – a háború és a halál törvényét emelték maguk fölé. A három nemes nedű pedig azóta a *Fekete Úr* korsajában gyűlik, s nem az embert szolgálja, aki – bejárva a „köztes lét” öt állomását (születés – álom – nirvána – erkölcsi törvény – a szív parancsa) – nem juthat el a hatodik, a legfontosabb fokozathoz: a „láthatatlan lét”-be.

Az őszhajúak egyik csoportja Örményországba, az Ararát hegyére indult az *első Likvidátor* vezérletével. A Tigrisliliom-kráter öt peremkráterében (az Egykedvűség – Akadályok – Álmok – Kétségbeesés – Maják Tava) alámerülve, a transzmutánsok végül a Fekete Halál Tavában (amelynek ólomiszaptól súlyos, 600 fokos radioaktív vize mindenki elpusztít), örökre eltűntek. Másik csoportjuk a Himalája egyik mély, katedrális nagyságú barlangüregében (a *Három Idő* barlangjában) egy titkos szeánszon a *Hármassal* (a tibeti *yid-lussal*) találkozik, aki tanácsokkal látja el őket a *Fekete Úr* elleni küzdelemre vonatkozóan, kinek 800 éves küldetése épp most van lejárában (ugyanis hatalmát 1193-ban, a Szent Grál eltűnésének titokzatos pillanatában kapta, amit majd a mágikus pentagramma fog megtörni). S ha létrejön az új emberiség, megszűnik a „bábeli nyelvzavar”, megszületik az „új Atlantisz”, „melynek nyugati határait az Uráltól a Kaukázusig átvezető hegyek képezik majd”. Addig, természetesen, a *Kettes* iszonyú pusztítást végez az emberek körében.

Voltaképpen mind az *Egyes*, mind a *Kettes* és a *Hármas* – félisten. A *Kozmosz* sugárzó népéhez tartoznak, akár pozitív, akár negatív szerepet töltenek be az ember(iség) sorsát illetően. Az *Egyes* azért hozta létre a „fehérhajúakat”, hogy azok keresztülhúzzák a *Kettes*

embergyilkos számításait. A *Hármas* szám-kombinációi pedig a halál fölötti győzelmet ígérk. Az író(nő) sajátos ezoterikus érzékenységgel, fantasztikumba hajló fantáziával vezeti el az olvasót a Kozmosz törvényeinek megsejtéséig. Hat alapszó van, amelyek hat szint, hat számot, hat létezési formát jelölnek, együttes értékük adja a kulcs-számot ($6 \times 6 \times 6 = 216$); s e számok egymás mellé rendelve Satanael számát (666) jelölik. Az alapszavak együttese pedig a szakrális lét-titkot fedi fel: „*Om mani padmé hum*” („kincs a lótuszban”, „igazgyöngy a tavirózsában”, avagy: „fény a sötétségben”). Aki rájött a „szent szám” titkára, az elnyeri a halhatatlanságot. A *Kék Bolygó* azért jutott tévútra, mert áthágta a kozmikus törvényeket. „Megszakították a tíz biológiai legfontosabb aminosav-láncot, amely az Élet információtartalmát hordozza. Élnek, de nem ismerik az Élet törvényszerűségeit. Korcsak, de ezt nem tudják magukról. Meghalnak, és azt hiszik, ennek így kell lennie”. Holott a „tökéletes” élők nem ismerik a halált. „Az Úr az Élet száguldó szövete, megnevezhetetlen mennyiségű élet, mely gyökeret ver, ha talajra talál, és fejlődik végtelen. A sugárzó emberek sem egyformák, ahogy nem egyforma az anyag, amelyben élnek”.

A *transzmutánsok* harmadik csoportját *Taufik Hotep* vezeti el a *Napisten* városába, *Cheperbe*, amely 14 geológiai szint alatt helyezkedik el a Föld méhében. A halott város felett finom szemcséjű porfelhő lebeg, középen hatalmas – több évezredes – csillagászati objektum, benne az Úr legtitokzatosabb pontjaira irányított távcsövekkel. „Az Univerzum ezen pontján olyan volt a Mindenség, mintha taszítása folyton folyvást hatna. A fekete lyukkal ellentétben itt nem elnyelt, hanem áramoltatott, távolított, lökött, mégpedig minden égitestet, ami csak a Földről látható.” Aztán egy szfinx-kolosszusokból álló sétányon át egy gigászi Szfinx-alakú templomhoz értek, amelynek négyszögletes írásjelekkel sűrűn teleírt falai ősi titokról árulkodtak. Az írás mellett számok sora, freskók, amelyeket a stratégiák megpróbálnak értelmezni; mikor váratlanul iszonyú földrengés rázza meg a Napvárost, s a fekete föld mindent és mindenkit betemet...

A fehérhajúak negyedik csoportja a *Chimborazo*-hegy belsejébe tart, a *Fehér Hold* barlangjába, ahol a híres „fekvő oroszlán” akarják tanulmányozni. Számptalan rozsdavörös csontot találnak itt, ami a kannibalizmus biztos jele. Továbbhaladva, egy titokzatos föld-alatti ország tárul fel előttük, amely a Dante által megénekelte *Pokolra* emlékezteti őket. A Fekete Nap izzó hőséget áraszt, titáni hegycsúcsok emelkednek magasba, zöld és vörös folyók szelik át a hegyeket; „sárga és kék gázörvények süvöltenek”, higany- és ólom-folyó hömpölyög előttük, mangánfényű alakok sűrögnek-forognak, „nobéliumból és plutóniumból szintetizált” zamjakok (biorobotok). A Pokol legmélyén a fővárosa, DIS, s annak közepén egy óriási plutónium-vár áll. Egy titokzatos hang közli a látogatókkal: csak hárman léphetnek be a várba, s kettő közülük nem fog visszatérni. Spirálszerűen kanyargó folyosókon át jutnak el a toronyszobába, ahol már várja őket a *Fekete Úr*, aki rögtön oktatást tart nekik az emberi lények torzult mivoltáról (feledték a Kozmosz alaptörvényét, az önmegtartást, ami a Harmónia forrása); így voltaképpen „fertőzik” a Kozmoszt, hisz „hibás mutáns-voltuk milliárdjait viszi szét az Úr száguldó étere”. Aztán felvilágosítja őket: „Én nem vagyok az ellenségetek. Ez nem DIS, nem a rossznak a helye, ez BIS, a biológiai átalakítás városa” – aki hozzá fordul, azt *mgonná* teszi, azaz örökéletű, *kozmoszlényű* emberré. A három vendég közül kettő (egy *mutáns* és egy *transzmutáns*) máris láthatatlanná válik (nyilván *belülről* vonzotta őket a kozmikus harmónia). Viszont a 77-es stratégia, *Schlange* (Kígyó!) büntetlenül visszatérhet az őshajúak körébe, hogy elűjságozza nekik: „BIS előkészíti a Föld magját egy új galaxissá váláshoz”; nem zamjakok lesznek azokból, akik hatalma alá kerülnek, hanem *mgonok* – új típusú, benső harmóniában élő lények.

Mindezek után a pusztulástól megmenekült transzmutánsok, stratégiák, mitográfusok, valamint a holtak lelkei *Jeruzsálemben* gyűlnek össze, ahol megvitatják a történeteket s a világváltozás esélyeit (itt van „a Föld köldöke”, innen indul ki majd a megújulás a pusztító

háborúk végén). Az Olajfák Hegyének jordániai oldalán álló Fehér Villában, *Judit* és *Eszter* – két „normális” emberlény – pálmakerttel övezett otthonában, a tágas könyvtárszobában ezoterikus szeánszt tartanak. A *Közvetítők* közül már csak egyedül életben maradt *Ingeborg* is jelen van, s örömteli meglepődéssel fedezi fel, hogy a hat *yid-lus* közül a legnagyobb, a *Hármas* is eljött közéjük. Ő hívja fel figyelmüket *Henoch* próféta *Apokalipszisére* („a világ legnépszerűbb könyve”), s a három szellem-óriás (az *Egyes* – *Demiurgosz*, a *Kettes* – a *Fekete Úr*, a *Hármas* – a *Koordinátor*) szerepére az apokalipszis folyamatában: a *Fekete Úr* az ember testét kívánja erősíteni, a változásokra alkalmassá tenni; az *Egyes* viszont a szellemét – ő a „tudat-konstruktőr”. Egyikük a külső, másikuk a belső világ fizikusa, illetve pszichológusa; mindketten *saját* elképzelésük alapján készülnek a Föld jövőjére. De az általuk alkotott lények csupán „bio-túlélők” lesznek – hangsúlyozza a *Hármas*; „sosem fognak egyezni az eredetivel”, a *kozmosz-emberrel* (*Adam Kadmon*). A Földet voltaképpen már rég el kellett volna pusztítani, hiszen „beteg”; de hét galaktika kiállt érte és vállalta a meggyógyítását (így lett a 7 misztikus szám: hétféle kultúr-génnel van beoltva az ember). Holott a Kozmosz fajsúlya szerinti száma a 216 lenne, mint a Földé. Miután minderről felvilágosította kíváncsi hallgatóit, a *Hármas* – a *yid-lusokkal* együtt – eltűnik.

Judit pedig különleges koktélt kever a 666-féle gyökérből főzött Szezámból, amelyből mindnyájan isznak. Teljes holdfogyatkozás van – a legjobb alkalom, hogy bepillantsanak az „örök Éjbe” – felszínre hozva tudatalattijukból a *mély-ént*. S ekkor megdöbbenve észlelik: a likvidátorok bennük magukban vannak! Felismerik a *Sziklát*, amelyet a szent Hagyomány a Föld középpontjának tart. *Inge* egy Asszonyt lát, akit Erythreának szólítanak; kezében könyv, amit elégetnek, majd gyors egymásutánban még 12-t (a 12 *Sybillá* közül ő a *Könyv Sybillája!*). Az Asszony halkán mormolja: „A *Matatronok* ismerik csak a jövőt. (...) Nem *Henoch* víziójában és nem *János* eljövendő apokalipszisében van az igazság. (...) Enyém a *Logosz!*”

Ingében világosság gyűl: *Delano* voltaképpen *Matatron* volt, a Jövő tudója! S már sejti: a tenger kiáradása csak a tragédia kezdete (lesz). Újkori népvándorlás kezdődik a megmaradó földrészek felé; az összezsugorodó szárazföld kicsi lesz, s a bennszülöttek és a menekültek hiába fordulnak *Mahákalához*, a föld alatti világ urához, nem segít rajtuk senki és semmi. *Judit* pedig a Szezám hatására azt ismeri fel, hogy valójában 1193-ban, a legendás *Szent Grál* eltűnésekor eltávozott vele az „örök élet” lehetősége is. Az 5. *Likvidátor*, – „a világ összes arcát egyszerre birtokló erő” – minden emberben benne van: általános anti-anyag; „vázái befelé öntik a halált”. Több mesterstratégia – az Upanisádokra hivatkozva – úgy véli: „az egységes Világsszellem”, melynek neve ATMON – „hazahívja fiait”. Talán épp az ATOM lesz az eszköze? Mindenesetre, ha a Világsszellem úgy akarja, helyreállítja az Ős-sötétséget, s *Tamasz* mindent elborít. (A Sötétség három arca: *DIS* városa, *Hum*, a Kozmosz-tengely sötét fele és *Tamasz*, a 216-os számmal jelölt csillagászati pont, ahonnan majd az apokalipszisre vonatkozó jeladás elindul.) Tehát ahogyan Vörösmarty *Csongor és Tündéjében* az Éj-királynő hirdette: „Sötét és Semmi voltak, /Én valék, /kietlen, csendes/ lény nem lakta Éj”; majd: „Sötét és Semmi lesznek /Én leszek, /kietlen, csendes, /lény nem lakta Éj”.

Kálmán Mária számára az ezoteria otthonos közeg, a valóságnak ugyanolyan eleven rétege, mint az empiria. Hőseit – a láthatatlanokat és az élőket – egyaránt úgy mozgatja, mintha azok szemünk előtt járnának-kelnének-vitatkoznának apró-cseprő mindennapi dolgaikról. A legkülönbözőbb nyelvű és hovatartozású emberek is tökéletesen értik egymást; hisz valójában telepatikus úton érintkeznek. Mint ama bibliai apostolok, akik megkapták a „nyelveken szólás” karizmáját – ők is tökéletesen értik egymást. Mi olvasók pedig személyes ismerőseinknek érezzük őket, s várjuk a „végkifejletet”, melyben – minden „ármánykodás” ellenére – a Világosság arat diadalt. Bízunk benne, hogy a *kozmikus evolúció* legyőzi a Fekete Úr hatalmát – amint azt az utóbbi évszázadok legnagyobb szellemei sugallták (*Goethe* egész

életműve, *Nietzsche* próféciai, *Lin Yu Tang*: A bölcs mosoly, *Hamvas Béla* munkái stb.). A jótékony szellemsugárzás befolyásolja az össz-emberi gondolkodásmódot: aki nem az élet célját, hanem az értelmét keresi, az a *benső* ember – az *endokrácia* – oldalán áll, s hisz a küzdelem értelmében is. Miközben a könyvtárszobában élők és holtak, emberek és szellemek együtt beszélgetnek, a Szepes Mária könyveiből jól ismert *Raquel* figyelmezteti őket: veszély leselkedik mindnyájukra. „Ismeretlen erő jelent meg a Holt tenger térségében”, a Bermuda-háromszögben, sőt a Himalájában is – amely végzetes lehet az emberiségnek a Kozmossszal való kapcsolatára.

Ezek után felgyorsulnak az események. *Ingeborg* a szeánsz éjszakáján megbetegszik: a lelke fáj az emberért, a világért. Sorra köré gyűlnek az őszek, a yid-lusok, a stratégiák, tudományos kutatók (stb. stb.); sőt, a Koordinátor láthatatlan jelenléte is érzékelhető (a belőle sugárzó bioenergia révén). Mindannyian tudják: a Földön csakhamar bekövetkezik a döntő változás. Henoch bosszuló angyalai (*Raquel*, *Sarakiel*, *Tamiel*, *Kimbra* és *Asea*) felfedeztek egy tökéletes föld alatti városrendszert, amely a Földközi tengertől a Kaspi tengerig húzódik, s amelynek főbb csomópontjai a Holt-tenger, a Van tó és a Szeván-tó alatti részek. „A Kozmosz törvénye már nem vár tovább” – szólal meg Inge végső erejével, s aztán elhalványodik. Ő, az utolsó *Közvetítő* is halott immár... A yid-lus ünnepélyesen búcsúztatja: „Itt az endokrácia első halottja, aki azt a kis semmit, amit embernek neveznek, nem volt képes eladni a többért...” Most már teljesülhet a *Matatron* utasítása: „Vetíts az Égre olyan pentagrammot, amelynek szögei 36 fokosak. Ahová vetítődik, ott lesz az új haza. De addig meg kell változnotok”. Ezzel a yid-lusok nyomtalanul eltűnnek, s velük együtt *Ingeborg* is, akire már vártak láthatatlan társai. Végre megtapasztalta ő is: valóban van „köztes lét”!

A könyvtárszobában tovább folyik a diskurzus az emberiség sorsáról, a *Koordinátor*ról, aki azon fáradozik, hogy „mire a Föld az Amphorák pályájára áll, kozmikus lakói legyenek. Az evolúciót az endokrácia katalizálja, előkészítvén az emberiséget egy olyan fordulatra, amely a Kozmosz törvényeinek mélyebb megértéséhez, betartásához vezet(het). Odakintről azonban hirtelen óriási lármá, fegyverropogás hallatszik – folyik a földi háború! *Raquel* dühösen szól: „Ezeket akarjátok ti előkészíteni a halhatatlanságra? – Itt egy dologra van szükség: gyors döntésre. (...) Egy korszak lezárult... A Vízöntő felé rohanó Föld archetípusú emberének kora lejárt...”

*

A befejezés mégsem a katasztrófa képeinek megjelenítése...

Ingeborg odafönről látja: az Aion-tengerben a phlogiston-kykeon-ichor megkettőződik, zöld-vörös-sárga-ezüstkék folyók ömlenek a vízbe. „Ez az örökké színét váltó tenger olyan, mint a fehérhajúak szeme” – ismeri fel Inge boldogan, – s az elszórt szigetek az „új emberek” szülőföldjei, „az őszhajúak őshazája”. Itt várta őt *Delano*, aki ki tudja hányszor s milyen alakban öltött már testet, hogy küzdjön az emberért, a jövő endokráciájáért. Ingében most tudatosult: ő a Koordinátor! – aki az élet jelképéül a pentagrammot adta az emberiségnek: az aranymetszés kozmikus ábráját (amit aztán a reneszánsz festői mint „világelvet” avattak az emberiség közkincsévé; innen műveik fantasztikus benső harmóniája!).

A Fehér Villa könyvtárszobájában még mindig eleven a szellemi pezsgés. Judit és Eszter a megidézett lényekkel – mitológiai alakok, bölcsek, élők és holtak együtt – vitatkoznak az Emberi Jogok Nyilatkozatáról, amely valójában a tulajdonjogot deklarálta, a szabadság – testvériség – egyenlőség szólamával elfedve. Ha „szent” a tulajdon, akkor soha nincs, nem lesz vége a gyűlölködésnek – irigységnek – háborúskodásnak. Ha a Kék Bolygó ezen a nyomvonalon halad tovább – nincs jövője! Ha nem értette meg, mi a 216, majd megtudja, mi a 666! Ha elhagyja a Földet a „megváltó értelem” (mert a legkiválóbbak, legértékesebbek, a „tökéletesek” inkább öngyilkosok lesznek, hogysé a kialakult „csődtömeggel” vesződ-

jenek!), akkor jön a barbár „hordák” rémuralma. Vagy a Kelet mindent elsőprő őszereje! Ázsiában még van erőtartalék; s a világon minden harmadik ember ma már kínai... Ők nem tagadják a „benső világot” – sőt! Ősidők óta hitték s hirdetik: „Törvényeink a Világtörvény!... Úgy látszik, meg kellett várni a válságot ahhoz, hogy felfogják igen tiszteletre méltó kortársaink, hogy létezik Világtörvény; s hogy nem az a destruktív, aki megmondja, mi vezet a katasztrófához”. Lehet, hogy ők fogják megújítani az Életet?...

Ingeborg s a *Demiurgosz* – látva és hallva a földiek vitáját – összenéznek. Ekkor hirtelen-váratlan a bolygón telefonok ezrei szólalnak meg: „Ősz hajú gyermekek születtek az Elbruszon!... Ez már a negyedik generáció!” Örömmünnp tör ki mindenütt, szerte a Földön. Lám, a Szent Logosz parancsát semmi és senki nem semmisítheti meg!

Ezzel a reménnyel zárul a regény. Ha értünk belőle, ha odafigyelünk az író(nő) figyelmeztetéseire és „tanácsaira” – ha túl tudunk lépni az egysíkú, üres „materialista” szemléleten, anyagelvűségen, akkor talán lesz még utunk a magasabb Értékvilághoz, s esetleg épp ezáltal „újjászülethet” Földünk. Ha nem: akkor valóban elnyel bennünket DIS, s ATMON országa helyett az atomhalálban lesz részünk. Ez Kálmán Mária „üzenete” a Jövőnek...

1962. február 4-én a Vízöntő Korszak kezdetén fehér hajú emberek születtek. Genetikai érdekességük alkalmassá tette őket a különböző kozmoszsíkokkal való érintkezésre. Együtt nevelkedtek 1989-ig egy Csendes-óceáni szigeten senki mással nem érintkezve mint 5 mesterükkel és a Koordinátorral.

A Koordinátor és az 5 mester kozmikus eszközökkel és tanokkal készítette fel őket feladatukra: a különböző nooszférák egységes megmentésére.

A fehér hajúaknak 1989-ben el kellett hagyni a szigetet, és azt a Koordinátor elsüllyesztette.

A sziget felszínén semmi más nem létezett, mint egy pentagramma, a Pythagoreus-jelkép. Maga a nagy Sybilla adta át a benne rejlő összefüggések matematikai tudományát Pythagorasnak.

Hová vezet a pythagoreusok jelképe?

1989 a Kígyó Éve volt, a katasztrófákkal, melyben a stratégiák nagy része elpusztult a Likvidátorok elleni harcban. De a 216-ból negyvenen életben maradtak...

A Szerző

1600 Ft